

MARC LEYY

ȘAPTE ZILE PENTRU O ETERNITATE

Hazardul este forma pe care o ia Dumnezeu pentru a rămâne incognito.

JEAN COCTEAU

La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și a fost seară și a fost dimineață:

Ziua întâi.

Tolănit în pat, Lucas privi ledul pagerului, care clipea cu frenezie. Își închise cartea și o puse, încântat, alături. Recitea povestea asta pentru a treia oară, în patruzeci și opt de ore, și – de când e iadul iad – nu ținea minte să fi făcut o altă lectură mai savuroasă.

Mângâie coperta cu vârful degetului. Acest individ, pe nume Hilton, era pe cale să devină autorul lui preferat. Luă din nou în mână volumul, nespus de fericit că îl găsisse – uitat de vreun client – în sertarul noptierei din această cameră de hotel și, cu un gest sigur, îl aruncă în valiza deschisă, de la celălalt capăt al încăperii. Se uită la ceas, se întinse și se dădu jos din pat. „Ridică-te și umblă”, zise el, înveselit. În fața șifonierului, își strânse din nou nodul cravatei, își potrivă, privindu-se în oglindă, vestonul costumului negru, își luă ochelarii de soare de pe gheridonul de lângă televizor și îi băgă în buzunarul de la piept. Pagerul agățat, din mers, de cureaua pantalonilor vibra fără încetare. Lucas împinse cu piciorul ușa singurului dulap și se duse la fereastra ce dădea în curtea interioară. Ridică perdeaua nemișcată, din voal cenușiu, ca să-și dea seama dacă nu se simțea vreo adiere care să pună pe fugă poluarea ce cotropea cartierul din josul Manhattanului, ajungând până la TriBeCa 1. Ziua avea să fie caniculară; Lucas adora soarele, și cine putea să știe mai bine decât el cât era de nociv? Nu aproba el proliferarea tuturor soiurilor de germeni și de bacterii tocmai pe pământurile uscate de secetă? Nu-i tria el însuși – chiar mai nemilos decât aia cu coasa – pe cei slabi, îndepărtându-i din rândurile celor puternici? „Și a fost lumină!” fredona, ridicând receptorul telefonului. Când Recepția îi răspunse, ceru să i se pregătească nota de plată – călătoria la New York i se scurtase – apoi părăsi camera.

La capătul culoarului, deconectă alarma ușii ce dădea spre scara de incendiu.

Ajuns în curticică, recupera cartea din valiza de care se descotorosi, aruncând-o într-un container mare, pentru gunoi, și o porni cu pas ușor prin SoHo.

Pe străduța îngustă, pavată cu bolovani dislocați din loc în loc, Lucas aruncă o privire poficioasă spre balconășul din fier forjat, care nu mai rezista tentației de a se prăbuși decât mulțumită unor buloane ruginite. Tânăra locatară de la etajul trei – un manechin cu sâni mult prea bine modelați, cu pântec insolent și cu buze cărnoase – se instalase în șezlong, fără să bănuiască nimic. (Chestie care pica numai bine.) În câteva minute (dacă nu-l înșela vederea, și aceasta nu-l înșela niciodată), buloanele urmau să cedeze. Și, atunci, preafrumoasa avea să se pomenească mai jos cu trei etaje și cu corpul în întregime dezarticulat. Sângele curs din ureche, printre rosturile pietrelor din pavaj, va sublinia groaza întipărită pe chipul fetei. Mutrișoara ei drăgălașă va rămâne încremenită astfel până ce se va descompune într-o ladă de brad, în care familia o va închide pe demoazelă, după care îi va face vânt sub o dală de marmură și câțiva litri de lacrimi inutile. Un lucru de nimic, care nu va avea ca urmare decât patru rânduri prost redactate, dintr-un ziar de cartier, și un proces intentat celui ce administra imobilul. Un responsabil tehnic de la primărie își va pierde slujba (întotdeauna e nevoie de un vinovat), unul dintre superiorii lui va mușamaliza afacerea, cu concluzia că accidentul s-ar fi transformat într-o adevărată dramă dacă sub balconăș s-ar fi aflat și niște trecători. De unde rezulta că există un Dumnezeu pe acest pământ și tocmai asta era, în cele din urmă, adevărata problemă a lui Lucas.

Ziua ar fi putut începe de minune dacă n-ar fi sunat un telefon în interiorul acestui cochet apartament și dacă tâmpita care îl ocupa nu și-ar fi lăsat celularul în baie. Gâsca aia proastă se ridică și se duse după el: categoric, găsești mai multă memorie într-un Mac decât în creierul unui manechin, își spuse Lucas dezamăgit.

Își încheștă maxilarele, iar dinții îi scrâșniră ca angrenajul camionului de gunoi care venea spre el, zguduind strada pe unde trecea. Cu un clănțănit brusc și sonor, împletitura metalică a balconului se smulse de pe fațada clădirii și se prăbuși. La etajul inferior, o fereastră se făcu țândări, pulverizată de o bucată de balustradă. Un gigantic joc de maroco, alcătuit din grinzi de fier ruginite – locuințe antediluviene pentru coloniile de bacili ai tetanosului – se prăvăli pe trotuar. Privirea lui Lucas se luminează din nou: un lonjeron din metal ascuțit se năpustea spre sol cu o viteză vertiginoasă. Dacă socotelile lui se dovedeau a fi corecte – și ele erau întotdeauna corecte – încă nu era totul pierdut. Începu să traverseze nonșalant drumul, silindu-l pe șoferul benei să încetinească. Grinda pătrunse în cabina camionului cu gunoaie și se înfipse în toracele șoferului. Camionul făcu o năprasnică mișcare laterală. Cei doi gunoieri, cățarați pe platforma din spate, n-avură timp să zică nici „miau”: unul fu înhățat de fălcile căscate ale benei, care îl zdrobiră, imperturbabile, iar celălalt fu azvârlit înaintea camionului și alunecă, inert, pe asfalt. Roata din față îi trecu peste picior.

În goana lui, camionul Dodge lovi un felinar, pe care îl aruncă în aer. Cablurile electrice, rămase fără izolație, avură strălucita idee de-a o zbughi până la rigola plină ochi de zoaie. O jerbă de scânteii vesti formidabilul scurtcircuit care afectă toată strada. În cartier, stopurile din intersecții își pierdură culorile, devenind la fel de negre ca hainele lui Lucas. În depărtare se și auzeau bușiturile mașinilor lăsate să se descurce cum le tăia capul. La încrucișarea străzilor Crosby și Spring, tamponarea camionului de gunoi cu un taxi galben nu mai putu fi evitată. Izbit dintr-o parte, taxiul Yellow Cab se înfipse în vitrina prăvăliei ce aparținea Muzeului de Artă Modernă, „încă o compresiune pentru vitrina lor”, murmură Lucas. Osia din față a camionului de gunoi escaladă o mașină ce staționa; farurile lui, de-acum oarbe, fixau cerul. Vehiculul greoi se clătină, într-un zgomot de fierătării izbite unele de altele, și se culcă pe o parte. Tonele de gunoaie pe care le conținea îi ieșiră din măruntaie și drumul fu acoperit cu un covor de mizerii. După vacarmul în care se consumase drama, urmă o liniște mormântală. Soarele își continua liniștit cursa către zenit. Căldura împrăștiată de razele lui avea să umple la iuțeală cartierul cu o duhoare pestilențială.

Lucas își aranja gulerul cămășii (avea o negrăită oroare față de cămășile cu gulerul rășfrânt pe deasupra vestonului). Contemplă întinderea dezastrului din jur. Era abia ora nouă, după ceasul lui, iar ziua începea cât se poate de promițător.

Capul șoferului din taxi zăcea pe volan, apăsând claxonul care suna concomitent cu sirenele remorcherelor din portul New York, un loc atât de încântător, când vremea era bună, ca în această dimineață de toamnă târzie. Lucas se ducea chiar acolo. Apoi, un elicopter avea să-l lase la aeroportul La Guardia, de unde avionul lui urma să decoleze după șaiszeci și șase de minute.

În portul comercial San Francisco, cheiul 80 era pustiu. Zofia închise încet telefonul și ieși din cabină. Cu ochii mijiți din pricina luminii, privi digul din partea opusă. Un roi de oameni se agita în jurul unor containere uriașe. Din cabinele aflate în înaltul cerului, macaragii dirijau subtilul balet executat de brațele utilajelor care se întâlneau la verticala unui gigantic cargou ce pleca în China. Zofia oftă: chiar așa, înzestrată cu toată bunăvoința din lume, cum era, nu putea să facă totul de una singură. Avea ea o mulțime de daruri, dar pe cel al ubicuității nu.

Ceața învăluisese, de-acum, tablierul podului Golden Gate; doar vârfulurile pilonilor mai ieșeau din norii groși ce acopereau treptat golful. În câteva clipe, activitatea portuară avea să înceteze din cauza lipsei de vizibilitate. Zofia, încântătoare în uniforma de ofițer însărcinat cu siguranța activității portuare, n-avea decât un mic răgaz pentru a-i convinge pe responsabilii de sindicat să întrerupă lucrul docherilor plătiți în acord. Măcar de-ar ști cum să se mânie! Totuși, o viață de om ar trebui să atârne mai greu în balanță decât câteva lăzi încărcate în grabă; dar oamenii n-aveau să se schimbe chiar așa, cu una cu două, altfel n-ar mai fi fost nevoie de prezența ei.

Zofiei îi plăcea atmosfera care domnea în docuri, unde avea întotdeauna multe de făcut. Toată mizeria lumii își dădea întâlnire în umbra vechilor antrepozite. Oamenii fără acoperiș deasupra capului își găseau aici un adăpost, care abia dacă-i proteja, cu chiu cu vai, împotriva ploilor de toamnă, a vântului tăios – ce sufla din largul Pacificului până peste oraș, o dată cu venirea iernii – și a patrulelor de poliție, cărora nu le plăcea deloc să se aventureze în acest univers ostil, indiferent de anotimp.

— Manca, oprește-i!

Omul cu înfățișare greoaie se făcu n-aude, n-avede. Copia, pe un carnet proptit de burtă, numărul de înmatriculare al unui container care se ridica spre cer.

— Manca! Nu mă sili să-ți fac proces-verbal. Ia-ți microfonul și oprește imediat lucrul. Acum! Repetă Zofia. Vizibilitatea e sub opt metri și știi foarte bine că ar fi trebuit să fluieri oprirea chiar de când a scăzut sub zece.

Șeful de echipă semnă foaia și-o întinse tânărului pontator care îl asista. Cu un gest al mâinii, îi făcu semn să plece.

— Nu sta dedesubt, ești chiar pe verticala brațului macaralei: dacă se desprinde încărcătura, nimeni nu te mai scapă!

— Da, numai că nu se desprinde niciodată. Manca, m-ai auzit? Insistă Zofia.

— După câte știu eu, n-am ochi cu raze laser, ca să vizez exact! Bombăni bărbatul, scărpinându-se după ureche.

— Dar ai o rea-credință mai precisă decât orice telemetru! Nu încerca să tragi de timp, închide odată portul ăsta, până nu e prea târziu.

— Sunt patru luni de când lucrezi aici și niciodată productivitatea n-a fost mai scăzută ca în perioada asta. Ce, dumneata o să le dai de mâncare colegilor mei și familiilor lor, la sfârșitul săptămânii?

Un tractor se apropia de zona de descărcare. Șoferul nu vedea mare lucru; pârgghiile frontale ale utilajului evitară în ultima clipă ciocnirea cu o remorcă.

— Hai, mișcă-te de acolo, fetițo, doar vezi prea bine că ne încurci!

— De încurcat, nu vă încurc eu, ci ceața. N-ai decât să-ți plătești altfel docherii. Sunt sigură că odraslele lor vor fi mai fericite să-și vadă tații diseară, decât să încaseze ajutorul pentru deces dat de sindicat. Dă-i zor, Manca, altfel, în două minute te dau pe mâna justiției și-o să pledez chiar eu în fața judecătorului.

Șeful de echipă o măsură pe Zofia, după care scuipă în apă.

— Nici măcar nu ți se mai văd cerculețele de pe suprafața apei! Zise ea.

Manca dădu din umeri, puse mâna pe walkie-talkie și se hotărî să ordone oprirea generală a lucrului. După câteva clipe, sirena răsună de patru ori, immobilizând pe dată baletul macaralelor, al benzilor transportoare, al tractoarelor, al cântarelor, al stivuitoarelor și a tot ceea ce mișca pe cheiuri și la bordul cargourilor. Departe, într-un spațiu nevăzut, sirena de ceață a unui remorcher răspunse semnalului de încetare a lucrului.

— Cu atâtea zile nemuncite, portul ăsta o să se închidă până la urmă.

— Nu sunt eu aia care dă ordine, Manca. Eu am grijă doar să nu moară oameni. Hai, nu mai face mutra asta, nu-mi place să fim supărați, îți fac cinste cu o cafea și niște ouă jumări.

— N-ai decât să te uiți la mine mult și bine cu ochii ăștia de înger; cum crește vizibilitatea la zece metri, cum pun iarăși totul în mișcare! Să nu zici că nu ți-am spus!

— Da, de îndată ce ai să poți citi numele de pe coca vaselor! Hai, vino!

Fisher's Deli, cea mai bună crâșmă din port, era deja arhiplină. De fiecare dată când se lăsa ceața, toți docherii se adunau aici, pentru a-și împărtăși speranța în limpezirea cerului, care le-ar fi salvat ziua de muncă. Cei vechi stăteau la mesele din fundul sălii. Cei mai tineri stăteau în picioare, lângă teighea, rozându-și unghiile și încercând să zărească, prin geam, prova unei nave ori brațul unei macarale de bord, acestea fiind cele dintâi semne ale îmbunătățirii vremii. Dincolo de conversațiile de circumstanță, toți se rugau, cu inima strânsă. Pentru acești truditori pricepuți la toate, care munceau zi și noapte, fără să se plângă vreodată de rugina și de sarea ce le pătrundeau până în încheieturi, pentru acești oameni care nu-și mai simțeau mâinile bătătorite de atâta muncă, era cumplit să se întorcă acasă având în buzunar doar cei câțiva dolari ce reprezentau ajutorul sindical.

În bistrou era o adevărată hărmălaie: clinchet de tacâmuri, vapori șuierând în percolator, cuburi de gheață lovindu-se de pereții paharelor. Pe banchetele de mușama roșie, docherii se îngrămădiseră în grupuri de câte șase și schimbau puține cuvinte în toată această zarvă.

Mathilde, chelnerița, tunsă ca Audrey Hepburn, o siluetă fragilă într-o bluză de bumbac în carouri, ducea o tavă atât de încărcată, încât sticlele de pe ea rămăneau în picioare doar printr-o minune. Cu carnetul de comenzi vârât în șorț, se ducea și se întorcea de la bucătărie la teighea, de la bar la mese, de la sală la ghișeul băiatului care spală vasele.

Pentru ea, zilele cu ceață deasă însemnau muncă fără odihnă, dar, localul fiind gol mai tot timpul, le prefera pe acestea. Cu zâmbetele ei generoase, cu privirile ei șmecherești, cu replicile ei bășcălioase, reușea, în cele din urmă, să mai ridice moralul bărbaților din jur. Ușa se deschise; ea întoarse capul și zâmbi: o cunoștea bine pe cea care intrase.

— Zofia! Masa 5! Grăbește-te, aproape că a trebuit să mă urc pe ea ca să ți-o păstrez. Îți aduc imediat niște cafea.

Zofia se așază la masă, în tovărășia șefului de echipă, care continua să bombăne.

— De cinci ani le tot spun să instaleze lumini cu tungsten; am câștiga pe puțin douăzeci de zile de roboteală pe an. Și, pe urmă, normele astea sunt o tâmpenie, flăcăii mei știu să șmotruiască și la vizibilitatea de cinci metri; sunt niște adevărați profi în meseria lor.

— Treizeci și șapte la sută din efectivele dumitale sunt ucenici, Manca!

— Ucenicii sunt aici ca să învețe! Meseria noastră se transmite din tată-n fiu și nimeni nu se joacă, aici, cu viața celorlalți. O legitimație de docher trebuie obținută pe merit, și asta de când lumea!

Chipul lui Manca se împlânzi când Mathilde îi întrerupse pentru a pune pe masă comanda, mândră de dibăcia pe care o dobândise servind.

— Ouă jumări cu șuncă, pentru dumneata, Manca. Tu, Zofia, presupun că nu mănânci nimic, ca de obicei. Totuși, ți-am adus o cafea cu lapte fără spumă, deși nici pe asta n-o s-o bei. Pâine, ketchup, gata, toate simt pe masă!

Cu gura deja plină, Manca îi mulțumi. Cu o voce nesigură, Mathilde o întrebă pe Zofia dacă era liberă în seara aceea. Zofia îi răspunse că o să treacă s-o ia de îndată ce-și termină programul. Ușurată, chelnerița dispăru în tumultul localului care se umplea tot mai mult. Din fundul sălii, un bărbat spătos se îndreptă spre ieșire. În dreptul mesei celor doi se opri ca să-l salute pe șeful de echipă. Manca se șterse la gură și se ridică pentru a-l întâmpina.

— Ce-i cu tine pe aici?

— Am venit, ca și tine, să le fac o vizită celor mai bune ouă jumări din oraș!

— Îl cunoști pe noul nostru ofițer însărcinat cu siguranța activității portuare, locotenent Zofia...?

— N-am avut această plăcere, îl întrerupse imediat Zofia, ridicându-se.

— Atunci, ți-l prezint pe vechiul meu prieten, inspectorul George Pilguez, de la poliția din San Francisco.

Ea îi întinse mâna cu naturalețe detectivului care o privea uimit. Deodată, pagerul agățat la cureaua Zofiei începu să sune.

— Cred că sunteți chemată, spuse Pilguez.

Zofia se uită la micul aparat. Deasupra cifrei 7, ledul clipea întruna. Pilguez o măsură, zâmbind.

— La dumneavoastră se ajunge până la 7? Treaba pe care o faceți trebuie să fie strașnic de importantă! La noi se ajunge doar până la 4.

— E prima oară când se aprinde ledul ăsta, răspunse ea tulburată. Trebuie să vă las, vă rog să mă scuzați.

Îi salută pe cei doi bărbați, îi făcu un mic semn lui Mathilde, care n-o văzu, și își croi drum spre ușă, printre oamenii din local.

De la masa la care inspectorul Pilguez îi luase locul, șeful de echipă strigă:

— Să nu conduci cu viteză prea mare! Când vizibilitatea e sub zece metri, nici un vehicul nu e autorizat să circule pe chei!

Dar Zofia nu-l auzi; ridicându-și gulerul jachetei de piele, alergă spre mașină. Nici nu trânti bine portiera, și porni motorul, care demară ca fulgerul. Fordul de serviciu se năpusti de-a lungul docurilor, cu sirena urlând. Zofia nu părea cătuși de puțin stânjenită de opacitatea ceței ce devenea tot mai groasă. Conducea prin acest decor spectral, strecurându-se printre macarale, făcând slalom cât se poate de iute printre containere și mașini oprite. Câteva minute îi fură de-ajuns pentru a ajunge la intrarea în zona de activitate comercială.

Încetini la postul de control, chiar dacă, pe o asemenea vreme, drumul trebuie să fi fost liber. Bariera cu dungi roșii și albe era ridicată. Gardianul de pe cheiul 80 ieși din gheretă, dar, într-o asemenea noapte albă, nu văzu nimic. Nu-ți mai vedeai nici măcar propria mână întinsă la o lungime de braț. Zofia o luă pe 3rd Street, de-a lungul zonei portuare. După ce străbătea întregul Bazin Chinezesc, 3rd Street o lua, în sfârșit, spre centrul orașului. Imperturbabilă, Zofia conducea pe străzile pustii. Pagerul sună din nou. Ea protestă cu glas tare.

— Fac și eu ce pot! N-am aripi, iar viteza e limitată!

Nici nu-și termină bine fraza, și un fulger imens polei ceața cu un halo scânteietor. Un trăsnet de o nemaipomenită violență se auzi, cutremurând toate geamurile fațadelor. Zofia făcu ochii mari, iar piciorul ei apăsă ceva mai tare pe accelerator. Acul vitezometrului urcă foarte ușor. Ea încetini, pentru a traversa Market Street. Fără să poată distinge culoarea semaforului, se angaja pe Kearny. Doar opt intersecții o mai despărțeau pe Zofia de destinație, nouă dacă se resemna să respecte semnele de circulație de pe străzi, lucru pe care avea să-l facă fără nici o îndoială.

Pe străzile oarbe, o ploaie diluviană sfâșia tăcerea. Pe parbriz, picături mari se spărgeau cu un plescăit asurzitor. Ștergătoarele nu mai puteau lupta cu apa. În depărtare, doar lumina de la ultimul etaj al maiestuosului Turn piramidal, cum era supranumit Transamerica Building, mai străpungea norul negru și gros care acoperea orașul.

Lăfăindu-se în fotoliul său de la clasa întâi, Lucas se desfăta cu spectacolul diabolic, dar de o frumusețe divină, văzut prin hublou. Boeingul 767 se învârtea pe deasupra golfului San Francisco, așteptând o ipotetică autorizație de aterizare. Nerăbdător, Lucas bătu cu degetele în pagerul agățat de curea. Ledul nr. 7 clipea fără oprire. Stewardesa se apropie, ordonându-i să-l închidă și să-și ridice spătarul: avionul se pregătea de aterizare.

— Păi, isprăviți odată cu pregătirile, domnișoară, și așezați porcăria asta de avion la sol, că sunt grăbit!

Vocea comandantului de bord hârâi în difuzoare: condițiile meteorologice la sol erau relativ dificile, însă cantitatea mică de combustibil din rezervoare îi obliga să aterizeze. Ordonă personalului navigant să se așeze și o convocă pe stewardesa-șefă la postul de pilotaj. Apoi își închise microfonul. Liniștea silită de pe chipul stewardesei de la clasa întâi merita cu prisosință un Oscar: nici o actriță din lume n-ar fi reușit un asemenea zâmbet a la Charlie Brown, cum era cel pe care și-l agățase ea la colțurile gurii. Bătrâna doamnă de lângă Lucas, care nu mai putea să-și stăpânească frica, se agăță de mâna lui. Pe Lucas îl amuzau degetele ei jilave și tremuratul ușor care o cuprinsese. O serie de zgâlțâieli, unele mai violente decât altele, aruncau avionul în toate părțile. Metalul părea să sufere întocmai ca pasagerii. Prin hublou, se puteau vedea aripile aparatului, care oscilau la amplitudinea maximă prevăzută de inginerii de la Boeing.

— De ce a fost convocată stewardesa-șefă? Întrebă bătrâna doamnă, gata să izbucnească în plâns.

— Ca să pună o bucătică de zahăr în cafeaua comandantului de bord!
Răspunse Lucas, radios. V-a intrat frica-n oase?

— Cred că e chiar mai mult decât atât. Dar-ar Dumnezeu să scăpăm cu bine!

— Ei! Nu! Terminați imediat cu chestia asta! Sunteți o fericită: păstrați-vă groaza, că vă face bine! Adrenalina e cât se poate de sănătoasă: curăță tot! Este lichidul care desfundă întregul circuit sanguin. Și, pe urmă, vă face inima să lucreze. Sunteți pe cale să câștigați doi ani de viață. Un abonament moca, pe douăzeci și patru de luni, e totuși un câștig, chiar dacă, uitându-mă la mutra dumneavoastră, programul nu cred să fie chiar așa de nostim!

Cu gura prea uscată ca să mai poată vorbi, pasagera își șterse cu dosul mâinii picăturile de transpirație care îi brobonau fruntea. În piept, inima îi bătea ca nebuna, respirația i se îngreuiase, iar în fața ochilor vedea numai steluțe. Înveselit, Lucas o bătu prietenește pe genunchi:

— Dacă vă strângeți bine pleoapele și vă concentrați – se înțelege – cred c-ar trebui să vedeți Ursa Mare.

Și izbucni în răs. Vecina lui își pierdu cunoștința, iar capul îi căzu pe spătar. În ciuda violentelor turbulente, stewardesa se ridică. Agățându-se cu chiu cu vai de capacul compartimentului pentru bagaje de mână, veni lângă femeia leșinată. Scoase din buzunarul șorțului o mică fiolă cu săruri, o destupă și o plimbă pe sub nasul bătrânei doamne. Lucas se uită la ea și mai înveselit.

— Trebuie notat că Mamaia are toate motivele să nu reziste prea bine, pilotul ăsta al vostru nu se încurcă. Parcă am fi în montagnes russes. Da', ia zi... promit că o să rămână între noi... leacul ăsta băbesc... aplicat asupra ei... e ca să vindece răul prin rău?

Și pufni din nou într-un răs nestăpânit. Stewardesa îl măsură, ofensată: situația nu i se părea deloc amuzantă și i-o spuse.

Un gol de aer o expedie cu brutalitate pe stewardesă către ușa postului de pilotaj. Lucas îi adresă un zâmbet larg și își plesni zdravăn, peste față, vecina. Aceasta tresări și își deschise un ochi.

— Ei, iată-vă din nou printre noi! Câte mile ați făcut în cursul acestei mici plimbări?

Se plecă spre urechea ei și șopti:

— Nu vă rușinați, uitați-vă în jur, toți se roagă! Ce mai caraghioslâc!

Ea nu avu timp să-i răspundă, căci avionul tocmai atinsese, cu un vuiet asurzitor, pista aeroportului. Pilotul inversă turația motoarelor, iar carlinga fu biciuită de șiroaie furioase de apă. În sfârșit, aparatul se opri. În toată cabina, pasagerii îi aplaudau pe piloți sau își împreunau mâinile, mulțumindu-i lui Dumnezeu că îi salvase. Exasperat, Lucas își desfăcu centura de siguranță, ridică ochii spre cer, se uită la ceas și porni către ieșirea din față.

Ploaia se întetise. Zofia își parcă Fordul lângă trotuarul de lângă Turn. Trase în jos parasolarul, care lăsă la vedere o mică insignă cu inscripția CIA. Ieși și o luă la fugă pe sub șiroaiele de apă, se scotoci prin fundul buzunarului, după mărunțiș, și băgă în parcometru singura monedă pe care o avea. Apoi,

traversă esplanada, trecu de cele trei uși turnante ce duceau în holul principal al maiestuosului edificiu piramidal, pe care îl ocoli. Pagerul prins de curea vibra din nou: ea își ridică ochii spre cer.

— Îmi pare nespus de rău, dar marmura udă e foarte alunecoasă! Toată lumea știe asta, poate doar cu excepția arhitecților...

La ultimul etaj al Turnului circula o glumă care spunea că diferența dintre arhitecți și Dumnezeu e că Dumnezeu nu se consideră arhitect.

Zofia merse de-a lungul zidului clădirii, până în dreptul unei dale pe care o recunoscuse după nuanța ei mai deschisă. Își puse mâna pe perete. Un panou al fațadei se dădu deoparte: Zofia intră și trapa se așeză imediat la loc.

Lucas coborâse din taxi și mergea cu pași siguri prin piața pe care Zofia o traversase cu câteva clipe mai devreme. Pe partea opusă a aceluiași Turn, el își puse mâna, ca și fata, pe o piatră. Dala – de data asta mai întunecată decât celelalte – culisă, și el intră în pilonul vestic din Transamerica Building.

Zofiei nu-i era deloc greu să se acomodeze cu penumbra coridorului. După șapte cotituri, ajunse la un hol spațios, placat cu granit alb, de unde se ridicau trei ascensoare. Plafonul holului se afla la o înălțime amețitoare. Nouă globuri monumentale, fiecare având altă mărime – suspendate de niște cabluri ale căror puncte de amarare nu puteau fi zărite – difuzau o lumină opalină.

Pentru Zofia, fiecare vizită la sediul Agenției era o sursă de uimire. Atmosfera ce domnea în aceste locuri era, categoric, neobișnuită. Ea îl salută pe portar, care se ridicase în spatele ghișeului său.

— Bună ziua, Petre, ce faci, ești bine?

Afecțiunea pe care Zofia i-o nutrea celui ce veghea dintotdeauna la intrarea în Centrală era sinceră. Fiecare amintire a trecerii sale prin porțile acestea atât de râvnite era legată de prezența lui aici. Oare nu lui i se datora climatul liniștit și pașnic care domnea la Intrarea în Locaș, în ciuda tranzitului atât de intens? Nici chiar în zilele de mare afluență, când sute de persoane se precipitau spre porți, Petru, alias Tică, nu îngăduia dezordinea sau îmbulzeala. Fără prezența acestei ființe ponderate și atente, sediul CIA n-ar mai fi același.

— Treabă multă în ultima vreme, spuse Petru. Ești așteptată. Dacă vrei să te schimbi, lasă-mă câteva clipe, trebuie să am pe undeva cheia ta de la vestiar...

Începu să scotocească prin sertarele de la recepție și murmură:

— Sunt atâtea! Ei, pe unde oi fi pus-o?

— N-am timp, Tică! Spuse Zofia, pășind grăbită spre intrarea prevăzută cu o instalație de securitate.

Ușa de sticlă se dădu în lături. Zofia se duse spre liftul din stânga, dar Petru o chemă la ordine, arătându-i cu degetul cabina expres din mijloc, care urca direct la ultimul etaj.

— Ești sigur? Întrebă ea, surprinsă.

Petru dădu din cap, în timp ce ușile liftului se deschiseră în clinchetul unui clopoțel, care ricoșa pe pereții de granit. Zofia rămase blocată câteva secunde.

— Grăbește-te, și o zi bună, îi spuse el, cu un zâmbet afectuos.

Ușile se închiseră în urma ei, iar cabina urcă spre ultimul etaj al CIA.

În pilonul opus al Turnului, neonul din vechiul lift de marfă țârâia, iar lumina pâlpâi câteva clipe. Lucas își aranja cravata și își scutură ușurel reverele vestonului. Grilajul tocmai se deschisese.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum exact ca al lui îi ieși imediat în întâmpinare. Fără să scoată o vorbă, acesta îi arătă cu un gest scurt scaunele dintr-o săliță de așteptare și se întoarse să se așeze la birou. Dulăul cu alură de cerber, care dormea în lanț, la picioarele bărbatului, deschise un ochi, se linse pe bot și își închise iar ochiul, lăsând să-i curgă o dâră de bale pe mocheta neagră.

Recepționera o însoți pe Zofia spre o canapea joasă, cu perne moi. Îi oferi niște reviste, puse la dispoziție pe o măsuță scundă. Înainte de a se întoarce la biroul său, o încredință că, în câteva momente, va veni cineva după ea.

În aceeași clipă, Lucas închise o revistă și se uită la ceas: era aproape de amiază. Își desfăcu brățara și își puse ceasul invers, ca să nu uite să-l potrivească la plecare. Uneori, se întâmpla ca, la „Birou”, timpul să se oprească în loc, iar Lucas nu putea suferi lipsa de punctualitate.

Zofia îl recunoscuse pe Mihail, de îndată ce acesta apărură în capătul culoarului, și chipul i se lumină. Părul încăruntit, întotdeauna puțin ciufulit, ridurile adânci, din jurul ochilor, care îi alungeau puțin trăsăturile, și acel irezistibil accent scoțian (unii susțineau că îl împrumutase de la Sir Sean Connery, ale cărui filme nu-i scăpau niciodată) îi dădeau o alură elegantă, pe care vârsta nu i-o altera câtuși de puțin. Zofia adora felul în care nașul ei șuiera s-urile, dar era și mai topită după gropița ce i se forma în bărbie, atunci când zâmbea. De când intrase ea în Agenție, Mihail îi fusese mentorul, eternul model. Pe măsură ce Zofia urcase treptele ierarhiei, el o însoțise pas cu pas și făcuse în așa fel încât în dosarul ei să nu figureze nimic negativ. Prin lecții predate cu răbdare și printr-o atenție devotată, pusese întotdeauna în valoare prețioasele calități ale protejatei sale. Generozitatea aproape fără seamăn, prezența de spirit, vioiciunea sufletului sincer al Zofiei compensau legendarele replici cu care ea își surprindea, câteodată, egalii. Cât despre felul prea puțin ortodox în care se îmbrăca ea uneori... aici, toată lumea știa foarte bine și de foarte multă vreme că nu-i musai să porți rasă, ca să fii călugăr.

Mihail o susținuse întotdeauna, deoarece identificase în Zofia, chiar imediat după ce fusese admisă, un element de elită, dar avusese întotdeauna grijă ca ea să nu știe asta niciodată. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i conteste punctul de vedere: era recunoscut pentru autoritatea cu totul naturală, pentru înțelepciunea și pentru abnegația lui. Încă din noaptea timpurilor, Mihail era numărul doi în Agenție, mâna dreaptă a marelui Patron căruia, aici, toată lumea îi spunea Domnul.

Cu un dosar sub braț, Mihail trecu prin fața Zofiei. Ea se ridică să-l îmbrățișeze.

— Ce fericită sunt să te revăd! Tu ai trimis după mine?

— Da, mă rog, nu chiar. Stai aici, spuse Mihail. Vin eu să te iau după aceea.

Părea încordat, lucru care nu îi stătea în fire.

— Ce se întâmplă?

— Nu acum, o să-ți explic mai târziu. Și fă-mi plăcerea, scoate-ți bomboana aia din gură, înainte de a...

Recepționera nu-l lăsă să-și termine recomandarea: era așteptat. El o porni cu pași grăbiți pe culoar și se întoarse pentru a-i trimite o privire liniștitoare. De după ușa spațiosului birou se auzeau deja frânturile unei discuții care se încingea tot mai tare.

— Ah, nu, nu la Paris! Ția sunt tot timpul în grevă... ar fi mult prea ușor pentru tine, sunt manifestații aproape în fiecare zi... Nu insista... e atâta vreme de când se țin de chestiile astea, că nu-i văd eu oprindu-se mâine, doar ca să ne facă nouă plăcere!

O scurtă pauză îl încuraja pe Mihail să ridice brațul și să bată în ușă, dar își întrerupse gestul când auzi glasul Domnului rostind ceva mai răspicat:

— Și nici în Asia sau Africa!

Mihail își îndoi arătătorul, dar mâna i se opri la câțiva centimetri de tabla ușii, căci tonul discuției se ridica din nou, răsunând, de data asta, până pe culoar.

— Texasul? Nici să n-aud! Dacă e pe-așa, de ce nu Alabama?!

Mihail făcu o nouă încercare, fără mai mult succes, deși vocea se liniștise.

— Ce-ai zice să fie aici? La urma urmei, nu-i o idee rea... ne scutește de deplasări inutile. Și, pe urmă, nici nu mai știu de când ne tot disputăm teritoriul ăsta. Să fie la San Francisco!

Tăcerea așternută îi arătă lui Mihail că sosise momentul. Zofia îi zâmbi cu sfială, în timp ce el intra în biroul Domnului. Ușa se închise în urma lui, iar Zofia se întoarse spre recepționeră.

— E nervos, nu?

— Da, de la răsăritul occidental, răspunse ea, evaziv.

— De ce?

— Aici, aud multe lucruri, totuși nu cunosc tainele Domnului... și, pe urmă, știți care e regula, nu trebuie să spun nimic, țin la postul meu.

Cu multă caznă, ea reuși să păstreze o tăcere ceva mai lungă de un minutel, apoi reluă:

— Între noi două, absolut confidențial, pot să vă asigur că nu numai Mihail este încordat. Rafail și Gavriil au lucrat toată noaptea occidentală, iar Mihail a venit și el, la asfințitul oriental, așa că treaba e afurisit de serioasă.

Zofia se amuza de vocabula atât de străină Agenției. Era oare cu puțință ca, în acest loc, timpul să fie exprimat în ore, în timp ce fiecare fus de pe glob o avea pe a lui? Nașul îi amintea, de fiecare dată când ea făcea câte o ironie, că răspândirea la scară universală a activităților Centralei și diversitatea lingvistică a personalului său justificau anumite expresii și uzanțe neobișnuite.

De exemplu, era interzisă categoric identificarea prin cifre a agenților de Investigații. Domnul își alesese primii membri ai conducerii și îi înzestrase cu nume, iar tradiția se perpetuase... în definitiv, câteva reguli nespuse de simple, foarte îndepărtate de ideile preconceptuate de pe pământ, facilitau coordonarea operațiunilor și ierarhia CIA. Îngerii erau deosebiți dintotdeauna după prenume.

Căci așa funcționa, încă din noaptea timpurilor, casa lui Dumnezeu, care mai purta și numele de CENTRALA DE INVESTIGAȚII ANGELICE.

Domnul se plimba în lung și-n lat, cu un ar îngrijorat, ținându-și mâinile la spate. Din când în când, El se oprea să privească pe fereastra încăperii. Ceva mai jos, un strat gros de nori nu-l lăsa să zărească nici cea mai mică palmă de pământ. Imensitatea azurie borda fereastra largă cu dimensiuni infinite. El aruncă o privire mânăoasă spre masa de consiliu, care ocupa toată încăperea. Tăblia acesteia, nemăsurat de lungă, se întindea până la peretele biroului alăturat. Întorcându-se spre masă, Domnul împinse un teanc de dosare. Toate gesturile trădau nerăbdarea care îl cuprinsese.

— Vechi! Totul e prăfuit! Vrei să-ți spun Eu ce gândesc? Candidaturile astea păcătuiesc prin conformism! Cum vrei tu să câștigăm?

Mihail, care rămăsese lângă ușă, înainta câțiva metri.

— Toți sunt agenți selecționați de Consiliul Vostru...

— Ce să-ți spun! Consiliul Meu! Ce secetă de idei! Consiliul bate apa în piuă cu aceleași și aceleași parabole! Îmbătrânește! Când erau tineri, erau plini de idei prin care să facă lumea mai bună. Azi, aproape că s-au resemnat!

— Dar calitățile nu le sunt deloc secătuite, Doamne.

— Nu le pun sub semnul întrebării, dar uită-te și tu unde am ajuns!

Vocea Domnului se înălțase spre cer, făcând să se cutremure pereții încăperii. Mihail se temea, mai mult decât de orice altceva, de accesele de mânie ale patronului său. Erau rarissime, dar consecințele lor fuseseră mai degrabă devastatoare. Era de-ajuns să te uiți pe fereastră și să vezi cum era vremea în oraș, ca să ghicești în ce dispoziție se afla Domnul în momentul acela.

— Au făcut oare soluțiile Consiliului să progreseze cu adevărat omenirea, în momentul de față? Reluă Domnul. Totuși, nu prea avem de ce să ne umflăm în pene, nu? În curând, n-o să mai putem influența nici măcar o simplă bătaie de aripă a unui fluture... nici El și nici Eu, de altfel, spuse Domnul arătând spre peretele din fundul încăperii. Dacă eminenții membri ai consiliului meu ar fi dat dovadă de ceva mai multă modernitate, n-aș mai fi fost nevoit să accept o provocare atât de absurdă! Dar pariul e pariu, așa că ne trebuie ceva nou, original, strălucitor și, mai ales, ne trebuie creativitate! Începe o nouă înfruntare și în joc este chiar soarta acestei case, ce Naiba?

Pe dată, în peretele despărțitor se auziră trei bătăi, iar Domnul se uită într-acolo cu un aer agasat și se așeză în capul mesei. El îl măsură pe Mihail și îi ceru, cu o expresie șireată:

— Arată-mi odată ce ascunzi sub braț!

Încurcat, fidelul său adjunct se apropie și îi puse în față un dosar de carton. Domnul dădu deoparte coperta și răsfoi primele file. Privirea i se luminează. Își încreți fruntea, ceea ce însemna că lectura îi trezise un interes crescând. El ridică ultimul ongleu și examinează cu atenție seria de fotografii anexate.

Blondă – fotografiată pe o alee a vechiului cimitir din Praga – brună – alergând de-a lungul canalelor din Sankt Petersburg – roșcată – stând sub Turnul Eiffel și privindu-l cercetător – tunsă scurt la Rabat – cu cosițele în vânt la Roma – buclată – în Piața Europei, din Madrid – cu coama chihlimbarie – pe străzile din Tanger – ea era mereu încântătoare. Din față sau din profil, chipul îi era pur și simplu angelic. Întrebător, Domnul arată singura fotografie în care Zofia avea umărul dezgolit: un amănunt neînsemnat îi reținuse atenția.

— E un mic desen, se grăbi Mihail să-l lămurească, ținându-și pumnii strânși. O pereche de aripioare, un nimic fără nici o însemnătate, o cochetărie, un tatuaj... nițel cam modern, nu? Dar poate fi șters!

— Văd și eu că-s aripi, mormăi Domnul. Unde e, când o pot vedea?

— Așteaptă pe palier...

— Atunci, adu-o înăuntru!

Mihail ieși din birou și se duse s-o ia pe Zofia. Pe drum, o dăscăli cum se cuvine. Zofia avea să-l vadă pe patronul ăl mare, și evenimentul era destul de neobișnuit pentru ca nașul să aibă trac în locul ei... iar Zofia trebuie să stea cuminte, cât timp va dura întrevederea. Va trebui să asculte și să tacă, în afara cazurilor când Domnul îi va pune o întrebare fără să dea el însuși răspunsul, îi era cu desăvârșire interzis să-l privească în ochi. Mihail își trase sufletul și continuă.

— Prinde-ți părul la spate și stai dreaptă. Și încă un lucru, dacă trebuie să vorbești, îți vei încheia fiecare frază cu Doamne...

Mihail o privi pe Zofia și zâmbi.

—... și, apoi, uită tot ce ți-am spus. Fii tu însăși! La urma urmei, asta îi și place. De aceea i-am propus candidatura ta și desigur că tocmai pentru asta te-a ales și El. Mă simt istovit, nu mai am vârsta la care să suport toate astea.

— Ce am de făcut? De ce am fost aleasă?

— O să afli. Hai, trage aer în piept și intră. Pentru tine, asta e ziua cea mare... și scuipe odată guma aia de mestecat!

Zofia nu se putu stăpâni și îi făcu o reverență.

Cu chipul său parcă dăltuit în piatră, cu mâinile sale sublime, cu statura, cu vocea sa gravă, Dumnezeu era și mai impresionant decât tot ceea ce își putuse ea imagina vreodată. Zofia își strecură cu discreție guma de mestecat sub limbă și simți un fior de nedescris pe șira spinării. Domnul o invită să ia loc. Dat fiind că, după părerea nașului său (El știa că așa îi spunea Zofia lui Mihail), era una dintre cele mai calificate agente ale Casei Lui, se pregătea să-i încredințeze misiunea cea mai importantă pe care Agenția o inițiasse de la creația sa. El o privi, ea își lăsă imediat ochii în jos.

— Mihail îți va înmâna documentele și instrucțiunile necesare pentru perfectă desfășurare a operațiunilor de care vei răspunde tu și numai tu...

Ea nu avea dreptul să dea greș și timpul îi va fi drămuț... Avea la dispoziție șapte zile pentru a obține reușita.

— Dovedește că ai imaginație și talent; de altfel, știu că ai multe calități. Fii extrem de discretă. De asemenea, știu că ești și foarte eficientă.

El îi trasa directive precise, căci Agenția nu mai fusese niciodată atât de expusă din cauza unei operații. Uneori, nici El nu mai înțelegea cum de se lăsase antrenat în această nemaipomenită provocare.

— Ba da, cred că știu! Adăugă El.

Ținând cont de gravitatea mizei, ea nu se va putea sprijini decât pe Mihail, iar, în caz de extremă necesitate sau de indisponibilitate a acestuia, pe Domnul însuși. Ceea ce urma să-i dezvăluie El nu trebuia să iasă niciodată din acest loc. El își deschise sertarul și puse în fața Zofiei un manuscris pe care se aflau două semnături. Textul detalia dispozițiile neobișnuitei misiuni care o aștepta:

Cele două puteri ce hotărăsc ordinea acestei lumi s-au înfruntat fără încetare încă din noaptea timpurilor. Constatând că niciuna dintre ele nu a reușit să influențeze, după propria sa voință, destinul omenirii, fiecare se recunoaște contracarată de cealaltă în înlăptuirea pe deplin a viziunii sale asupra lumii...

Domnul întrerupsese lectura Zofiei, pentru a comenta:

— Din ziua în care i-a rămas mărul în gât, Lucifer se tot opune dorinței mele de a lăsa Pământul în mâinile omului. N-a făcut altceva decât să încerce mereu să-mi demonstreze că făptura pe care am creat-o nu este demnă de acest dar.

El îi făcu Zofiei semn să continue, iar aceasta își reluă lectura:

Toate analizele politice, economice și climatologice tind să pună în evidență faptul că Pământul e pe cale să devină un infern.

Mihail îi explică Zofiei că înaltul lor Consiliu combătuse această concluzie prematură a lui Lucifer, cu constatarea că situația actuală era rezultatul permanentei lor rivalități, ce acționa ca o frână în calea exprimării adevăratei naturi omenești.

Era mult prea timpuriu pentru a se da un verdict; singura certitudine era aceea că pământul nu mergea deloc ca uns. Zofia continuă:

Noțiunea de omenire se deosebește radical, în funcție de punctul de vedere al uneia sau alteia dintre cele două puteri.

După eterne discuții, am acceptat ideea că al treilea mileniu are datoria de a deveni o eră nouă, eliberată de antagonismele noastre. De la nord la sud, de la vest la est, a venit vremea să substituim coexistenței noastre silite un mod de operare mult mai eficient...

— Asta nu mai putea continua așa, continuă Domnul.

Zofia urmărea mișcările lente ale mâinilor care însoțeau glasul.

— Secolul al XX-lea a fost plin de încercări. Și, după cum merg lucrurile, până la urmă ne vor scăpa cu totul de sub control, și Lui, și Mie. Nu mai putem îngădui așa ceva, este în joc credibilitatea noastră. În Univers nu există doar Terra, ne privește o întreagă lume. Oamenii caută soluția numeroaselor lor întrebări în locurile sfinte, dar acolo găsesc din ce în ce mai puține răspunsuri...

Mihail, care se uita în tavan, tuși stânjenit. Domnul o îndemnă pe Zofia să continue.

Pentru a atesta legitimitatea celui care va avea responsabilitatea de a governa pământul în cursul mileniului viitor, noi ne-am lansat o ultimă provocare, ai cărei termeni sunt prezentați mai jos:

— Timp de șapte zile, vom trimite printre oameni pe aceea sau pe acela care este considerat drept cel mai bun agent al nostru. Cel mai capabil de a atrage omenirea spre bine sau spre rău va aduce victoria în tabăra lui, preluând la fuziunea ambelor noastre instituții. Administrarea noii lumi îi va reveni puterii învingătoare.

Manuscrisul era semnat de mâna lui Dumnezeu și de mâna Diavolului.

Zofia își ridică încet capul. Voia să mai citească textul o dată, de la început, ca să înțeleagă originea actului pe care îl ținea în mână:

— E un pariu absurd, spuse Domnul, puțin încurcat. Dar, ce-i făcut e bun făcut.

Ea începu să recitească pergamentul, iar El înțelese uluiala pe care i-o trădau privirile.

— Consideră acest înscris ca pe un alineat din ultimul meu testament. Și eu îmbătrânesc. E pentru prima oară când îmi pierd, cu adevărat, răbdarea, de aceea, fă în așa fel, încât să treacă timpul cât mai repede, adăugă El, privind pe fereastră. Nu uita cât este de măsurat... întotdeauna a fost, asta a fost prima mea concesie.

Mihail îi făcu un semn Zofiei: trebuia să se ridice și să părăsească încăperea. Ea se execută pe dată. În prag, nu putu să-și stăpânească dorința de a se întoarce.

— Doamne!

Mihail își ținu răsuflarea. Dumnezeu se uită la ea, chipul Zofiei se luminează.

— Mulțumesc, spuse ea.

Dumnezeu îi zâmbi.

— Șapte zile pentru o eternitate... mă bizui pe tine!

O urmări cu privirea, în timp ce ea ieșea din cameră.

Pe culoar, lui Mihail abia îi venise sufletul la loc, când se auzi chemat înapoi de glasul cel grav. O lăsă pe Zofia, făcu stânga-împrejur și se întoarse în biroul uriaș. Domnul își încruntă sprâncenele.

— Bucățica de cauciuc pe care a lipit-o sub masa mea are parfum de căpșuni, nu-i așa?

— Într-adevăr, de căpșuni, Doamne, răspunse Mihail.

— Un ultim lucru: după ce își va termina misiunea, ți-aș fi recunoscător dacă ai pune-o să-și ștergă desenul ăla mic de pe umăr, până nu se apucă toată lumea să-și facă unul la fel. Moda asta! Niciodată un scapi de ea!

— Este limpede, Doamne.

— Încă o întrebare: Cum ai știut că o s-o aleg?

— Doar lucrez alături de dumneavoastră de peste două mii de ani, Doamne!

Mihail închise ușa în urma lui. Când Domnul rămase singur, se așeză în capul mesei celei lungi și fixă peretele din fața Lui. Își dresе glasul și anunță tare și răspicat:

— Suntem gata!

— Și noi! Răspunse vocea malițioasă a lui Lucifer.

Zofia aștepta într-o săliță. Mihail intră și se duse la fereastră. Sub ei, cerul se lumina, câteva dealuri ieșeau din stratul de nori.

— Dă-i zor, n-avem timp de pierdut, trebuie să te pregătesc.

Se așezară la o măsuță rotundă, dintr-o nișă. Zofia îi împărtăși lui Mihail neliniștea ei.

— De unde trebuie să încep o asemenea misiune, nasule?

— Scumpa mea Zofia, tu pornești la drum cu un anumit handicap. Să privim lucrurile în față: răul a devenit universal și aproape la fel de invizibil ca noi. Tu joci în apărare, adversarul tău în atac. Mai întâi, va trebui să identifici forțele cu care se va coaliza împotriva ta. Găsește locul în care va încerca să opereze. Eventual, lasă-l pe el să acționeze cel dintâi și combatе-i proiectele cât poți mai bine. Doar după ce-l vei neutraliza vei avea șansa de a pune în operă un proiect de anvergură. Singurul tău atu va fi cunoașterea terenului. Ei au ales ca teatru de operații... prin cel mai pur hazard, San Francisco.

Legănându-se cu scaunul, Lucas tocmai lua cunoștință de același document, sub ochiul atent al Președintelui său. Deși storurile erau trase, Lucifer nu-și scosese ochelarii de soare care îi mascau privirea. Toți cei din anturajul lui știau: chiar și cea mai mică luminiță îi irita ochii, arși cândva de o strălucire peste măsură de mare.

Înconjurat de membrii cabinetului său, care se așezaseră în jurul mesei nespuse de lungi (se întindea până la peretele care separa imensa încăpere de biroul alăturat), Președintele declară în fața componentilor Consiliului că ședința era închisă.

Mănată de directorul de comunicare, un anume Blaise, adunarea se îndreptă spre singura ieșire. Stând jos, Președintele făcu un gest cu mâna, chemându-l înapoi, lângă el, pe Lucas. Accentuându-și gestul, îl îndemnă să se plece și îi murmură la ureche niște cuvinte pe care nu le auzi nimeni. Ieșind din birou, Lucas se pomeni cu Blaise, care îl conduse până la lift.

Pe drum, acesta îi înmâna mai multe pașapoarte, valută, un mănunchi mare de chei de automobil și îi arătă o carte de credit de culoarea platinei, pe care i-o flutură pe sub nas.

— Ușurel cu notele de cheltuieli, nu te arunca!

Cu un gest iute și agasat, Lucas luă dreptunghiul de plastic și renunță la ideea de a strânge mâna cea mai adipoasă din întreaga organizație. Obișnuit cu acest gen de atitudine, Blaise își frecă palma de fundul pantalonilor și își ascunse cu stângăcie mâinile în buzunare. Disimularea era una dintre marile specialități ale ipochimenului, care urcase până la acest post nu prin competență, ci prin toată viclenia și ipocrizia pe care le poate pune la bătaie setea de-a ajunge. Blaise îl congratulă pe Lucas și îi spuse că i-a sprijinit candidatura din greu (ceea ce era o litotă², ținând cont de înfățișarea lui). Lucas nu crezu o iotă: în ochii lui, Blaise nu era decât un incompetent căruia îi fusese încredințată responsabilitatea comunicării interne numai și numai pe baza legăturilor de rudenie.

Lucas nici măcar nu se osteni să-și încrucișeze degetele la spate, când îi făgădui lui Blaise să-i trimită cu regularitate rapoarte despre mersul misiunii. În sânul organizației care îi folosea serviciile, mistificarea era mijlocul cel mai sigur de care dispuneau directorii pentru a-și pereniza puterile. Ca să se pună bine cu Președintele, acestora li se întâmpla chiar să se și mintă între ei. Responsabilul cu comunicarea îl imploră pe Lucas să-i divulge ceea ce îi murmurase la ureche Președintele. Dar acesta îl măsură cu dispreț și plecă.

Zofia sărută mâna nașului ei și îl încredința că n-o să-l dezamăgească. Îl întrebă dacă poate să-i destăinuiească un secret. Mihail încuviință cu un semn din cap. Zofia șovăi și îi mărturisi că Domnul avea niște ochi neasemuiți, ea nu mai văzuse niciodată un asemenea albastru.

— Uneori, își schimbă culoarea, dar îți este interzis să-i spui cuiva ceea ce ai văzut înăuntru.

Ea făgădui și ieși pe coridor. El o însoți până în fața liftului. Exact când ușile erau pe punctul de a se închide, Mihail îi șopti, complice:

— El te-a găsit încântătoare.

Zofia roși. Mihail se făcu, vezi Doamne, că nu vede nimic.

— Pentru ei, această provocare poate că nu e decât o uneltire drăcească în plus; pentru noi însă e o problemă de supraviețuire. Ne bizuim pe tine.

După câteva clipe, ea traversă din nou holul imens. Petru aruncă o privire la ecranele de control: calea era liberă. Ușa culisă din nou pe fațada clădirii, iar Zofia putu să iasă în stradă.

Exact în același moment, Lucas ieșea din Turn pe cealaltă latură. Un ultim fulger brazdă cerul în depărtare, deasupra colinelor din Tiburon. Lucas chemă un taxi. Când mașina firmei Yellow Cab opri în dreptul lui, se azvârli în ea.

Pe trotuarul din față, Zofia alerga spre mașina ei. O agentă de circulație tocmai îi făcea proces-verbal de contravenție.

— Frumoasă zi! Ce mai faceți? Sunteți bine? Îi spuse Zofia femeii în uniformă.

Agentă își întoarse încet capul, ca să se convingă că Zofia nu o lua peste picior.

— Ne cunoaștem? Întrebă agenta Jones.

— Nu, nu cred.

Gânditoare, femeia își rodea pixul, privind-o pe Zofia. Detașă formularul din carnet.

— Dar dumneavoastră sunteți bine? Întrebă ea, strecurând procesul-verbal sub ștergătorul de parbriz.

— N-aveți cumva o gumă de mestecat cu aromă de căpșuni? Întrebă Zofia, luând hârtia.

— Nu, cu mentă.

Zofia refuză, cu politețe, tableta care îi era oferită. Deschise portiera.

— Nici măcar nu vă târguiți în privința procesului-verbal?

— Nu, nu.

— Știți că, de la începutul anului, conducătorii vehiculelor ce aparțin guvernului sunt obligați să-și plătească ei înșiși amenzile?

— Da, spuse Zofia, cred că am citit asta pe undeva; la urma urmei, e destul de normal.

— La școală stăteți întotdeauna în primul rând? Întrebă agenta Jones.

— Sinceră să fiu, nu-mi mai aduc aminte... Acum, că m-ați întrebat, cred că mă așezam cam pe unde voiam.

— Sunteți sigură că vă e bine?

— Asfințitul din seara asta o să fie superb, să nu care cumva să-l ratați! Ar trebui să-l priviți împreună cu familia, din Presidio Park; spectacolul va fi uluitor. Vă las, mă așteaptă un munte de treburi, spuse Zofia, urcând în mașină.

Când Fordul se îndepărtă, agenta simți un ușor fior pe șira spinării. Își băgă pixul în buzunar și își luă celularul.

Îi lăsă un mesaj lung soțului ei, la căsuța vocală. Îl întrebă dacă nu se poate duce la serviciu cu o jumătate de oră mai târziu; ea o să se dea peste cap și o să se întoarcă mai devreme. Îi propunea o plimbare în Presidio Park, la asfințit. Avea să fie extraordinar, îi spusese o angajată de la CIA! Adăugă că-l iubește și că, de când aveau programul decalat, nu găsisese nici un moment ca să-i spună cât de mult îi lipsea. După câteva ore, făcând cumpărături pentru un picnic improvizat, nici măcar nu-și dădu seama că pachetul de gumă de mestecat pe care îl pusese în coș nu avea aromă de mentă.

Prins în ambuteiajele din cartierul financiar, Lucas răsfoia paginile unui ghid turistic. Poate să zică Blaise ce-o vrea, dar importanța misiunii sale justifica o creștere a sumelor de pe notele de cheltuieli, așa că îi ceru șoferului să-l lase în Nob Hill. Un apartament la Fairmont, reputatul hotel din oraș, îi convenea de minune. Mașina o coti pe California Street, în dreptul lui Grace Cathedral și se opri sub maiestuoasa copertină a hotelului, în fața covorului de catifea roșie cu margini aurii. Băiatul care căra bagajele voi să-i ia valijoara, dar Lucas îi aruncă o privire care îl făcu să rămână la distanță. Fără să-i mulțumească portarul care puse în mișcare, pentru el, ușa turnantă, se duse drept la recepție. Funcționara nu găsea nici urmă de rezervare. Lucas ridică tonul, tratându-o pe tânăra femeie de incapabilă. Instantaneu, șeful de serviciu

zbură în întâmpinarea lui. Cu un ton slugarnic, rezervat anume pentru „clienții dificili”, îi întinse o cartelă magnetică și se pierdu în scuze, sperând că o cazare la categoria „apartament de rang superior” îl va face să dea uitării micile neplăceri pricinuite de o angajată incompetentă. Lucas apucă fără menajamente cartela și ceru să nu fie deranjat sub nici un motiv. Se făcu, apoi, că-i strecoară o bancnotă în mâna pe care o bănuia aproape la fel de jilavă ca a lui Blaise și se îndreptă cu pas grăbit către ascensor. Șeful recepției se întoarse cu mâna goală și cu aerul furios. Liftierul îl întrebă pe pasagerul său radios dacă petrecuse o zi plăcută.

— Te muncește cumva grija? Ce mama dracu' îți pasă ție? Răspunse Lucas, ieșind din cabină.

Zofia opri la marginea trotuarului. Urcă treptele peronului din fața căsuței victoriene cățarate pe Pacific Heights. Deschise ușa și dădu nas în nas cu proprietăreasa.

— Te-ai întors din călătorie! Ce bine-mi pare! Spuse Miss Sheridan.

— Dar n-am fost plecată decât în dimineața asta.

— Ești sigură? Mi s-a părut că aseară n-ai fost acasă. Oh, știu eu prea bine că iar îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar nu-mi place când e casa goală.

— M-am întors târziu. Dormeau. Am avut de lucru ceva mai mult ca de obicei.

— Prea muncești din cale afară! La vârsta ta, și frumoasă cum ești, ar trebui să-ți petreci serile cu un iubit.

— Trebuie să urc să mă schimb, Reine, dar îți promit că, înainte de-a pleca, trec să te văd.

Frumusețea lui Reine Sheridan nu capitulase niciodată în fața timpului. Vocea ei dulce și gravă era minunată, iar privirea luminoasă stătea mărturie unei vieți pline, din care nu păstrase decât amintirile plăcute. Fusese una dintre primele femei, mari reporteri, care bătuseră lumea în lung și-n lat. Pereții salonului său oval erau acoperiți cu fotografii îngălbenite, înfățișând chipuri din trecut, întâlnite în numeroasele-i călătorii. În timp ce confrății săi căutaseră să fotografieze excepția, Reine alesese faptul comun, pentru frumosul, pentru sensul pe care îl vedeau doar ochii ei.

Când picioarele nu i-au mai îngăduit să plece în următoarea călătorie, ea s-a retras în locuința din Pacific Heights, unde se născuse și de unde plecase, la 2 februarie 1936, cu un cargou ce se îndrepta spre Europa, în ziua în care împlinise douăzeci de ani. Mai târziu, s-a întors să-și trăiască aici unica poveste de dragoste, pe durata unui scurt moment de fericire.

De atunci, Reine a locuit singură în această casă mare, până în ziua în care a dat un anunț în San Francisco Chronicle. „Eu sunt noua dumneavoastră roommate”, i-a spus zâmbind Zofia, când s-a prezentat la ușă, chiar în aceeași dimineață. Tonul ei hotărât o fermecase pe Reine, așa că noua locatară se mutase la căderea serii, schimbând, pe măsură ce treceau săptămânile, viața acestei femei care, acum, mărturisea cât era de fericită că renunțase la

singurătate. Zofia adora serile petrecute în tovărășia proprietăresei sale. Când nu se întorcea acasă prea târziu, zărea de la geamul verandei raza de lumină ce străbătea vestibulul și o anunța întotdeauna că era invitată la Miss Sheridan. Sub pretextul că voia să fie sigură că totul mergea bine, Zofia băga capul pe ușă. Pe covor, stătea deschis un album mare, plin de fotografii, iar câteva bucăți de plăcintă o îmbiau dintr-o cupă mică, fin cizelată, adusă din Africa. Reine aștepta în fotoliu, cu fața spre măslinul care își întindea ramurile în curtea interioară. Atunci, Zofia se întindea pe jos și începea să întoarcă foile unuia dintre albumele cu coperte vechi, de piele, care umpleau până la refuz rafturile bibliotecilor din încăpere. Fără să scape vreodată din ochi măslinul, Reine comenta, una câte una, imaginile.

Zofia urcă la etaj, își deschise apartamentul, împinse ușa cu piciorul și își azvârli cheile pe consolă. Își lăsă jacheta în vestibul, își scoase bluza în salonaș, traversă dormitorul dezbrăcându-și pantalonii și intră în baie. Deschise la maximum robinetele, până când țevile începură să duduie. Trase o lovitură scurtă peste măciulia dușului și apa începu să-i curgă șiroaie în păr. Mica lucarnă deschisă, ce da spre casele coborând în spirală până în port, lăsa să se audă sunetul clopotelor de la Grace Cathedral, care băteau de ora șapte seara.

— Nu încă! Spuse ea.

Ieși din cabina de toaletă, care mirosea frumos, a eucalipt, și se întoarse în dormitor. Deschise dressingul, ezită între un maiou și o cămașă bărbătească prea mare pentru ea, între niște pantaloni de bumbac și vechii săi blugi; optă pentru blugi și cămașă, căreia îi suflecă mânecile. Își atârână pagerul de curea și se încălță cu o pereche de teniși, țopăind spre ușă, în timp ce încerca să le ridice ștaiful fără să se aplece. Își luă cheile, hotărî să lase fereastra deschisă și coborî treptele.

— În seara asta mă întorc târziu. Ne vedem mâine; dacă ai nevoie de ceva, sună-mă pe pager. De acord?

Miss Sheridan bodogăni o litanie pe care Zofia știa s-o interpreteze de minune. Ceva care trebuie să fi zis: „Muncești prea mult, fetițo, nu trăim decât o singură dată!”

Și era adevărat, Zofia muncea întruna pentru binele altora, fără să se oprească câtuși de puțin. Nu-și lua nici măcar o pauză de masă sau ca să bea puțină apă; și asta, pentru că îngerii nu se hrănesc niciodată. Oricât de generoasă și de intuitivă ar fi fost Reine, nu putea ghici nimic din ceea ce chiar și Zofiei îi venea greu să spună că era „viața ei”.

Dangătul clopotelor grele încă mai răsuna. Ultima bătaie de ora șapte. Grace Cathedral, cocoțată în vârful lui Nob Hill, se afla peste drum de ferestrele apartamentului ocupat de Lucas. El își sugea cu încântare copanul de pui, ronțându-i zgârciul, după care se ridică și își șterse mâinile cu perdeaua. Își puse vestonul, se privi în oglinda mare, care trona pe șemineu, și ieși din cameră. Coborî treptele scării principale ce domina holul cu maiestuoasa ei spirală și îi trimise un zâmbet zeflemitor recepționerei, care lăsă capul în jos de îndată ce-l zări. Sub copertina de la intrare, un comisionar îi chemă imediat un

taxi, în care Lucas se urcă fără să-i dea bacșiș. Avea chef de o mașină frumoasă și nouă; singurul loc din oraș în care putea găsi așa ceva, într-o zi de duminică, era portul comercial, unde stăteau înșirate, după ce fuseseră descărcate de pe cargouri, o sumedenie de modele.

Ceru să fie dus pe cheiul 80... Acolo, putea fura o mașină pe gustul lui.

— Dă-i zor, sunt grăbit! Îi spuse șoferului.

Chryslerul o luă pe California Street și coborî spre oraș. Traversă cartierul afacerilor în mai puțin de șapte minute. La fiecare intersecție, șoferul bodogănea, punându-și jos carnetul; toate semafoarele treceau pe verde, împiedicându-l să-și noteze destinația cursei, așa cum îl obliga legea. „Parcă ar face-o dinadins”, mormăi la a șasea intersecție. Văzu zâmbetul lui Lucas în retrovizor, în timp ce al șaptelea semafor îi dădu cale liberă.

Când ajunseră la intrarea în zona portuară, din motor ieși un val de aburi; mașina tuși și se imobiliza pe marginea drumului.

— Asta mai lipsea! Oftă șoferul.

— N-am să-ți plătesc cursa, spuse Lucas pe un ton sec, n-am ajuns chiar la destinație.

Ieși, lăsând portiera deschisă. Mai înainte ca șoferul să poată reacționa, capota taxiului zbură în aer, aruncată de un gheizer de apă ruginie, care ieșea din radiator. „Te-a lăsat garnitura chiulasei. Motorul e mort, flăcăule!” strigă Lucas, îndepărtându-se.

În fața gheretei gardianului, prezentă o insignă. Bariera cu dungi roșii și albe se ridică. Lucas se duse, pășind sigur, până în parcare. Acolo, ochi un superb Chevrolet Camaro decapotabil, pe care îl deschise fără nici o greutate. Se instalează la volan, alege o cheie din mănunchiul pe care îl purta la brâu și demară după câteva secunde. Mașina o luă înapoi, pe aleea centrală, fără să rateze niciuna dintre băltoacele formate în adânciturile asfaltului. Murdări, în felul acesta, fiecare container aflat de o parte și de cealaltă a drumului, făcând ilizibile numerele de înmatriculare.

La capătul aleii, trase brusc frâna de mână; mașina alunecă lateral, oprindu-se la câțiva centimetri de vitrina lui Fischer's Deli, barul din port. Lucas ieși, urcă fluierând cele trei trepte de lemn și împinse ușa.

Sala era aproape goală. De obicei, muncitorii veneau aici să-și astâmpere setea de după o lungă zi de lucru, dar astăzi încercau să recupereze orele pierdute în cursul dimineții, din pricina vremii proaste care se încăpățănase să le pună bețe-n roate. În seara asta, urmau să înceteze lucrul foarte târziu, resemnându-se să-și predea utilajele echipelor de noapte, care nu aveau să mai întârzie mult.

Lucas se așează într-o boxă, privind-o țintă pe Mathilde, care ștergea niște pahare, în dosul tejghelei. Tulburată de zâmbetul lui straniu, ea veni imediat să-i ia comanda. Lui Lucas nu-i era sete.

— Poate ceva de mâncare? Îl întrebă.

Doar dacă îi ținea tovărășie. Mathilde refuză politicos oferta: în timpul serviciului îi era interzis să se așeze la vreo masă din sală. Lucas avea tot

timpul, nu-i era foame și își propunea s-o invite în alt loc decât acesta, pe care îl găsea groaznic de banal.

Mathilde era încurcată, farmecul lui Lucas n-o lăsa nici pe departe indiferentă. În această parte a orașului, eleganța era la fel de rară ca și în viața ei. Își întoarse capul, în vreme ce Lucas o urmărea cu privirile lui diafane.

— Sunteți, cu adevărat, foarte amabil, murmură ea.

În același moment, auzi o mașină care claxonă scurt, de două ori.

— Nu pot, îi răspunse lui Lucas, tocmai în seara asta iau masa cu o prietenă. Ea a claxonat. Poate rămâne pe altă dată?

Zofia intră, cu sufletul la gură, și se îndreptă spre bar, unde Mathilde își ocupase din nou locul și își recăpătase oarecum calmul.

— Iartă-mă că am întârziat, dar ziua de azi a fost pur și simplu un balamuc, spuse Zofia, cățărându-se pe un taburet din fața barului.

Vreo zece bărbați din echipele de noapte intrară și ei în local, ceea ce îl contrarie mult pe Lucas. Unul dintre docheri se opri în dreptul Zofiei: o găsea încântătoare fără uniformă. Ea îi mulțumi macaragiului pentru compliment și se întoarse către Mathilde, ridicându-și privirea spre cer. Frumoasa chelneriță se aplecă la urechea prietenei sale și îi spuse să se uite discret la clientul în costum negru, instalat în boxa din fundul sălii.

— L-am văzut... lasă-l în plata Domnului!

— Gata, imediat sari cu vorbele mari! Șopti Mathilde.

— Mathilde, cea mai recentă aventură a ta a fost cât pe ce să te coste viața, așa că dacă de data asta te-aș putea ține departe de ce e mai rău... Mi-ar plăcea tare mult!

— Nu văd de ce îmi spui asta!

— Pentru că tipii de genul ăsta înseamnă tocmai ce e mai rău!

— Ce gen?

— Țăla cu o privire care se vrea tenebroasă.

— Da' tragi iute, nu te-ncurci! Nici măcar nu te-am văzut încărcându-ți pistolul!

— Ți-a luat șase luni ca să te dezintoxici de toate porcăriile pe care barmanul ăla al tău de pe O'Farrell4 le împărțea – atât de mărinimos – cu tine. Vrei să-ți distrugi a doua șansă? Ai un job, ai o cameră și ești „curată” de șaptesprezece săptămâni. Vrei s-o iei iar de la capăt, așa, la repezeală?

— Sângele meu nu-i curat!

— Dă-i puțin răgaz și ia-ți medicamentele!

— Tipul ăsta are un aer nespus de blând.

— Ca un crocodil în fața unei fleici.

— Îl cunoști?

— Nu l-am văzut niciodată!

— Atunci de ce îl judeci atât de pripit?

— Crede-mă, am darul de a privi lucrurile cu toată obiectivitatea.

Vocea gravă a lui Lucas îi murmură în ceafă. Zofia tresări.

— De vreme ce ați acaparat dinainte seara delicioasei dumneavoastră prietene, fiți generoasă și acceptați o invitație pentru amândouă, la unul dintre cele mai bune restaurante din oraș. În cabrioleta mea încăpem de minune tustrei!

— Sunteți foarte intuitiv: nu există o alta mai generoasă decât Zofia! Îi răspunse Mathilde, sperând din toată inima că prietena ei se va îndupleca.

Zofia se întoarse cu intenția de a-i mulțumi bărbatului și de a se descotorosi de el, dar și pe ea o frapară imediat ochii lui, care o fixau cu insistență. Se priviră amândoi îndelung, fără să-și poată spune ceva. Lucas ar fi vrut să vorbească, însă din piept nu-i ieși nici un sunet. Tăcut, cerceta trăsăturile acelu chip feminin, pe cât de tulburător, pe atât de necunoscut. Ei nu-i mai rămăsese nici picătură de salivă în gură. Căută pe băjbâite ceva de băut. El își puse mâna pe tejghea. O serie de gesturi stângace îi făcu paharul să alunece, să se rostogolească pe suprafața zincată și să se spargă de podea, în șapte cioburi. Zofia se aplecă pentru a aduna trei fragmente de sticlă, Lucas îngenunche și le luă pe celelalte patru, ca s-o ajute. În timp ce se ridicau, nu-și dezlipiră privirile unul de celălalt.

Mathilde, care se uitase pe rând, când la Lucas, când la Zofia, interveni, agasată.

— O să mătur!

— Scoate-ți șorțul și hai, am întârziat foarte mult, răspunse Zofia, întorcându-și privirile.

Îl salută pe Lucas cu o mișcare din cap și își trase afară, fără menajamente, prietena. În parcare, Zofia grăbi pasul. După ce îi deschise lui Mathilde portiera, se așeză și ea și demară ca o furtună.

— Da' ce te-a apucat? O întrebă, uluită, Mathilde.

— Absolut nimic!

Mathilde întoarse spre Zofia retrovizorul central.

— Uită-te ce față faci și mai zi-mi o dată că n-ai absolut nimic!

Mașina gonia de-a lungul portului. Zofia deschise geamul din partea ei. În mașină pătrunse un val de aer înghețat. Mathilde se înfiora.

— Omul ăsta e teribil de grav! Murmură Zofia.

— Eu știam că un tip poate fi înalt, scund, frumos, urât, slab, gras, păros, spân, chel, dar grav! Cu asta, mărturisesc că mi-ai luat piuitul!

— De-aia îți zic să ai încredere în mine. De fapt, nici măcar nu știu cum să-i spun. E trist... și părea așa de frământat... Niciodată n-am mai...

— Ei bine, e candidatul perfect pentru tine, care te dai în vânt după sufletele chinuite. Cu siguranță că o să mi te pricopsești cu o mică fractură de ventricul stâng!

— Nu fi caustică!

— Văd că s-a întors lumea pe dos! Eu îți cer o părere imparțială în privința unui bărbat pe care îl găsesc bestial de nu se poate, iar tu, care nici măcar nu te uiți la el, mi-l dobori cu o săgeată de zici că i-a trimis-o însuși Geronimo. Când catadicsești, în sfârșit, să te întorci spre el, îți lipești ochii de

ai lui ca ventuza de la pompa mea de desfundat chiuveta. Și, pe lângă asta, n-am nici măcar dreptul de a fi caustică!

— Tu n-ai simțit nimic, Mathilde?

— Ba da. Dacă vrei să știi totul, am simțit o undă de Habit Rouge și, cum asemenea parfumuri nu găsești decât la Macy's⁵, asta e mai degrabă un semn bun, în ceea ce privește eleganța tipului.

— Nu ți-ai dat seama cât era de întunecat?

— Întunecat e afară; aprinde-ți farurile, că o să faci un accident!

Mathilde își strânse pe lângă gât gulerul canadienei și adăugă:

— Bun, de acord, costumul îi era cam întunecat, dar, scuză-mă puțin, era de cașmir adevărat, cu croială italienească!

— Dar eu nu vorbeam despre chestia asta.

— Știi ceva? Eu sunt sigură că asta nu-i un tip d-ăla de poartă orice fel de izmene. Îți spun eu!

Mathilde luă o țigară și o aprinse. Deschise geamul din partea ei și suflă un vălătuc lung de fum, care zbură pe fereastră.

— Mai bine să mor de pneumonie! Bun, treacă de la mine: recunosc, există izmene și izmene!

— Tu nu ascuți nici un cuvânt din tot ce-ți spun eu! Răspunse, preocupată, Zofia.

— Îți închipui ce încurcată trebuie să fie fata lui Calvin Klein când citește numele lui taică-său, scris cu litere mari, pe izmenele unui bărbat care se despoaie în fața ei?

— L-ai mai văzut? Întrebă Zofia, imperturbabilă.

— Poate la barul lui Mario, dar n-aș băga mâna în foc. Pe vremea aia, serile în care vedeam limpede erau destul de rare...

— Dar toate astea s-au terminat, au rămas în urma ta, spuse Zofia.

— Tu crezi în chestiile alea, cu „déja-vu”?

— Poate, de ce?

— Adineauri, la bar... când i-a căzut paharul din mână... Zău dacă nu mi s-a părut că văd toată mișcarea cu încetinitorul.

— Ești tu pe burta goală. Te duc să iei o cină asiatică! Încheie Zofia.

— Pot să-ți pun o ultimă întrebare?

— Sigur că da.

— Ție nu ți-e niciodată frig? O iscodi Mathilde.

— De ce?

— Pentru că, dacă mie îmi pui un bețigaș în gură, o să mă transform în înghețată. Închide geamul ăla!

Fordul gonia spre vechea bombonerie din Ghirardelli Square. După câteva minute de tăcere, Mathilde răsuci butonul radioului și privi spre orașul ce defila pe lângă mașină. La intersecția dintre Columbus Avenue și Bay Street, portul îi dispăru din ochi.

— Dacă ați vrea să ridicați mâna, să-mi șterg și eu teigheaua!

Patronul lui Fisher's Deli întrerupse reveria lui Lucas.

— Poftim?

— Aveți niște cioburi sub degete, o să vă tăiați!

— Nu vă faceți griji pentru mine. Cine era?

— O femeie frumoasă, lucru destul de rar pe aici!

— Da, de-aia îmi place mie cartierul ăsta! I-o tăie Lucas. Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Chelnerița mea e cea care vă interesează? Îmi pare nespus de rău, dar nu dau informații despre personalul meu. N-aveți decât să vă întoarceți altă dată și s-o întrebați chiar dumneavoastră. Măine, la ora zece, intră din nou în tură.

Lucas bătu cu palma în tejgheaua de zinc. Bucățile de sticlă zburară în mii de cioburi și ciobulețe. Proprietarul localului se trase înapoi cu un pas.

— Mă doare drept în cot de chelnerița dumitale! O cunoști pe tânăra care a plecat cu ea? Îl descusu, mai departe, Lucas.

— E o prietenă de-a ei, lucrează la paza portului, asta e tot ce vă pot spune.

Cu o mișcare iute, Lucas înhață cârpa ce atârna la cureaua patronului. Își șterse cu ea palma care – ciudat lucru!

— N-avea nici cea mai mică zgârietură. Apoi, aruncă bucata de pânză în coșul de gunoi din spatele tejghelei.

Patronul lui Fisher's Deli se încruntă.

— Fii pe pace, moșule, spuse Lucas, privindu-și palma neatinsă. Asta-i ca atunci când mergi pe jăromatic. E un truc, întotdeauna e un truc!

Apoi, se îndreptă spre ieșire. În fața localului, își scoase un ciobuleț minuscul, care i se înfipsese între arătător și degetul mijlociu.

Se duse spre cabrioletă, se aplecă peste portieră și slăbi frâna de mână. Mașina furată alunecă încet spre marginea cheiului și se răsturnă în apă. Când botul îi intră în valuri, chipul lui Lucas fu luminat de un zâmbet copilăresc, peste măsură de fericit.

Pentru el, clipa în care apa năvălea în mașină – intrând pe geamul întredeschis întotdeauna de mâna lui grijulie – era un moment de pură bucurie. Dar preferatele sale erau bulele mari, ce scăpau din toba de eșapament, până să se înăbușe combustia. „Gâl-gâlul” cu care se spârgeau la suprafață era irezistibil.

Când mulțimea se adună ca să vadă farurile din spatele mașinii Camaro dispărând în apele tulburi ale portului, Lucas era deja departe, pe alee, cu mâinile în buzunare.

— Cred că tocmai am descoperit o perlă rară, murmură, în timp ce se îndepărta. Dacă nu câștig, înseamnă pur și simplu că și-a băgat dracul coada!

Zofia și Mathilde stăteau la masă, în fața imensei vitrine ce dădea spre Beach Street, având sub ochi priveliștea golfului. „Cea mai bună masă din localul nostru”, precizase șeful de sală eurasian, cu un zâmbet care nu-i ascundea nimic din dantura proeminentă. Peisajul era magnific. La stânga, podul Golden Gate, mândru de nuanțele lui de ocră, rivaliza în frumusețe cu

Bay Bridge, podul argintiu, mai în vârstă decât el cu un an. În fața lor, catargele vaselor cu pânze se legănau încet în portul de agrement, la adăpost de hula din larg. Alei acoperite cu pietriș despărteau pătratele de peluză, care se întindeau până la apă. Pe ele se plimbau cei ce ieșiseră să se bucure, la căderea serii, de temperatura milostivă a acestui început de toamnă.

Chelnerul le puse pe masă două cocteiluri, specialitatea casei, și un coșuleț cu chipsuri de creveți. „Cadou din partea localului”, spuse el, înmânându-le lista de bucate. Mathilde o întrebă pe Zofia dacă venea întotdeauna aici. Prețurile i se păreau foarte mari pentru punga unei modeste funcționare administrative. Zofia spuse că le invita patronul.

— Aha, faci să le dispară procesele-verbale?

— E doar un serviciu pe care i l-am făcut acum câteva luni, un nimic, te asigur, îi răspunse ea, cam încurcată.

— Mie nu prea mi-e clar cum e cu nimicurile astea ale tale! Ce fel de serviciu?

Zofia îl întâlnise pe proprietarul restaurantului într-o seară, în docuri. Mergea pe chei, așteptând să-i iasă din vamă un transport de veselă din China.

Tristețea din privirea lui atrăsese atenția Zofiei; când bărbatul se apropiase de mal, fixând îndelung apa cenușie, ea se temuse de tot ce putea fi mai rău. Se apropiase și intrase în vorbă cu el; în cele din urmă, omul îi mărturisise că nevasta voia să-l lase după patruzeci și trei de ani de căsătorie.

— Câți ani are nevastă-sa? Întrebă Mathilde, intrigată.

— Șaptezeci și doi de ani!

— Și, la șaptezeci și doi de ani, îți mai trece prin minte să divorțezi? Se minună Mathilde, stăpânindu-și cu greu râsul.

— Dacă bărbatul îți sforăie vreme de patruzeci și trei de ani, îți trece prin minte, și chiar cât se poate de des, ca să nu spun în fiecare noapte.

— Și? Ai refăcut cuplul?

— L-am convins să se opereze și i-am făgăduit că n-o să-l doară. Bărbații sunt atât de slabi de înger!

— Crezi că s-ar fi aruncat într-adevăr?

— Își azvârlise verigheta în apă!

Mathilde își înalță ochii spre cer și rămase fascinată de plafonul restaurantului, decorat în întregime cu vitralii de la Tiffany's, care îi dădeau sălii un aer de catedrală. Zofia îi împărtășea părerea. O servi cu încă o plăcintă de pui.

Curioasă, Mathilde își trecu o mână prin păr.

— Chestia asta cu sforăitul e chiar adevărată?

Zofia o privi și nu-și putut stăpâni un zâmbet.

— Nu!

— Ah! Păi, atunci, ce sărbătorim? Întrebă Mathilde, ridicându-și paharul.

Zofia îi vorbi în termeni vagi despre o promovare de care beneficiase chiar în aceeași dimineață. Nu, nu i se schimbase funcția; nu, nu fusese avansată; și nici măcar nu era vorba despre vreo chestie materială. Dacă Mathilde binevoia

să nu mai rânjească, îi putea explica, eventual, că anumite sarcini de serviciu îți ofereau mai multe decât banii sau autoritatea: era vorba de o formă subtilă de desăvârșire personală. Puterea dobândită asupra propriului eu, în beneficiul – și nu în detrimentul – celorlalți, putea fi foarte dulce.

— Amin! Zise Mathilde, în zeflema.

— Cu tine, fată, văd eu bine că mai am mult de tras până să ajung la capătul caznei mele, replică Zofia, necăjită.

Mathilde tocmai lua sticla de bambus, plină cu sake, pentru a turna în pahare, când expresia Zofiei se schimbă fulgerător. Își înhață prietena de încheietura mâinii și o ridică, literalmente, din fotoliu.

— Ieși de aici, fugi repede spre ușă! Urlă Zofia.

Mathilde rămăsese înmărmurită. Vecinii de la alte mese o priviră la fel de mirați pe Zofia, care vocifera, învârtindu-se și parcă pândind un dușman invizibil.

— Afară toată lumea, ieșiți cât puteți de iute și îndepărtați-vă de locul ăsta, grăbiți-vă!

Lumea din jur o privea, șovăind și întrebându-se ce farsă idioată mai era și asta. Proprietarul localului alergă la Zofia, cu mâinile împreunate a rugă, implorând-o pe aceea pe care o considera prietenă să nu mai tulbure ordinea. Zofia îl apucă, energică, de umeri și îl rugă cu cerul și pământul să evacueze neîntârziat sala. Îl conjură să aibă încredere în ea, era o chestiune de secunde. Liu Tran nu era chiar un înțelept, dar instinctul nu-l înșelase niciodată. Bătu de două ori, scurt, din palme și cele câteva cuvinte pe care le rosti în cantoneză fură de-ajuns pentru a pune în mișcare baletul hotărât al chelnerilor. Bărbații în livrea albă traseră scaunele mesenilor, pe care îi conduseră iute spre cele trei ieșiri din local.

Liu Tran rămase în mijlocul sălii care se golea. Zofia îl trase de braț spre una dintre ieșiri, dar el rezistă, zărind-o pe Mathilde, care nici nu se clintise, împietrită la câțiva pași de ei.

— Am să ies ultimul, spuse Liu, chiar în momentul în care un ajutor de bucătar se năpusti afară din bucătărie, urlând ca din gură de șarpe.

O explozie de o nemaipomenită violență mătură locul. Unda de șoc dislocă lustra monumentală, care se prăbuși, greoaie, la pământ. Mobila părea aspirată prin vitrina ale cărei geamuri pulverizate se răspândiră pe șoseaua ce trecea mai jos de acolo. Mii de mici cristale roșii, verzi și albastre plouau peste localul în ruină. Fumul cenușiu și înecăcios care cuprinsese sala de mese se ridica în vâlătuci, prin peretele căscat al fațadei. Vuietul ce însoțise catastrofa fu urmat de o tăcere sufocantă. Oprit mai jos de local, Lucas închise geamul noii mașini pe care o furase cu o oră în urmă. Avea o nemărginită oroare față de praf și una încă și mai mare față de lucrurile care nu ieșeau așa cum prevăzuse el.

Zofia împinse bufetul masiv care se răsturnase peste ea. Își frecă genunchii și pași peste o măsuță de servit căzută pe o parte. Privi la dezordinea care domnea în jurul ei. Sub scheletul marelui policandru despuiat de toate

podoabele lui zăcea restauratorul, respirând sacadat, greoi. Zofia dădu fuga la el. Liu se strâmbă, doborât de durere. Plămâni i se umpleau de sânge, comprimându-i inima tot mai mult, cu fiecă inspirație. În depărtare, sirenele pompierilor răsunau în ecou, pe străzile orașului.

Zofia îl rugă pe Liu să se țină tare.

— Ești neprețuită, suspină bătrânul chinez.

Zofia îi luă mâna; Liu o apucă pe a ei și și-o puse pe pieptul care șuiera ca un pneu spart. Chiar dacă suferea, ochii lui știau să citească adevărul. Își adună ultimele puteri și murmură că, mulțumită Zofiei, nu simțea nici o neliniște. Știa că, în somnul cel mare și veșnic, nu va mai sforăi. Râse, provocându-și un acces de tuse.

— Ce noroc pe viitorii mei vecini! Îți datorează multe.

Un val de sânge îi năvăli pe gură, curgându-i pe obraz și pierzându-se în roșul covorului. Zâmbetul lui Liu îngheță.

— Cred că trebuie să-ți cauți prietena. N-am văzut-o ieșind.

Zofia se uită de jur împrejur, dar nu văzu nici urmă de Mathilde sau de vreun alt corp.

— Lângă ușă, sub dulapul de vase, o îndemnă Liu, tușind din nou.

Zofia se ridică. Liu o opri, ținând-o de încheietura mâinii, și își adânci privirea în ochii ei.

— Cum ai știut?

Zofia îl contemplă pe omul în ale cărui pupile aurii se stingeau ultimele raze de viață.

— Ai să înțelegi în câteva clipe.

Atunci, chipul lui Liu fu luminat de un zâmbet imens și toată ființa lui fu cuprinsă de pace.

— Îți mulțumesc pentru încredere.

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Mister Tran. Pupilele îi deveniră cât vârful de ac, pleoapele îi clipiră, iar obrazul i se lăsă în palma clienței sale de pe urmă. Zofia îl mângâie pe frunte.

— Iartă-mă că nu te pot însoți, spuse ea, punând jos încetișor capul inert al restauratorului.

Se ridică, îndepărtă o comodă mică, răsturnată cu picioarele în sus, și se îndreptă spre o mobilă masivă, culcată la pământ. O împinse din răspuțeri și o descoperi pe Mathilde, inconștientă, cu o furculiță mare, pentru servit friptura de rață, înfiptă în gamba stângă.

Fasciculul de lumină al unei lămpi purtate de un pompier mătură podeaua; pașii lui făceau să trosnească molozul. Se apropie de cele două femei și ridică imediat receptorul aparatului de emisie-recepție din holsterul agățat de umăr, ca să anunțe că găsise două victime.

— Una singură! I se adresă Zofia.

— Cu atât mai bine, spuse un bărbat în costum negru, care scruta de la distanță dărâmăturile.

Șeful pompierilor dădu din umeri.

— O fi vreun agent federal. Acum, aproape că ajung înaintea noastră, când e vreo explozie pe undeva, bombăni el, punând pe fața lui Mathilde o mască de oxigen.

I se adresă unui coechipier, care venea spre el:

— Are un picior fracturat, poate și o mână, este fără cunoștință. Anunță-i pe paramedici, ca s-o evacueze cât mai repede.

Arată spre corpul lui Tran.

— Āla de acolo cum e?

— Prea târziu! Răspunse bărbatul în costum, din celălalt capăt al sălii. Zofia o ținea pe Mathilde în brațe și încerca să-și stăpânească tristețea care îi apăsa pieptul.

— E numai vina mea, n-ar fi trebuit să venim aici.

Se uită spre cer, prin vitrina pulberată; buza inferioară îi tremura.

— Nu o lua acum! Era pe calea cea bună, ar fi reușit. Căzusem de acord să-mi lași câteva luni și de-abia după aia să iei o hotărâre. Vorba-i vorbă!

Uimiți, cei doi brancardieri care se apropiară de ea o întrebară dacă îi era bine. Îi liniști cu o simplă mișcare din cap. Ei îi propuseră o mască de oxigen, dar Zofia nu voi. Atunci, o rugară să se dea deoparte; ea se trase înapoi cu câțiva pași, iar cei doi salvatori o așezară pe Mathilde pe o targa și se îndreptară imediat spre ieșire. Zofia se duse până la ceea ce mai rămăsese din vitrina de sticlă, fără să scape din ochi trupul prietenei sale, care dispăru în ambulanță. Vârtejurile roșii-portocalii ale salvării se pierdură în depărtare, o dată cu sunetul sirenei, în timp ce se îndreptau spre San Francisco Memorial Hospital.

— N-aveți de ce să vă simțiți vinovată, tuturor ni se întâmplă să fim în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Asta-i soarta!

Zofia tresări. Recunoscuse glasul grav al celui ce încerca s-o reconforteze cu atâta stângăcie. Lucas se apropia de ea, mijindu-și ochii.

— Ce faceți aici? Întrebă ea.

— Credeam că v-a spus deja comandantul pompierilor, răspunse el, scoțându-și cravata.

— Și, cum totul pare să indice o banală explozie a gazelor din bucătărie sau, în cel mai rău caz, o mână criminală, drăguțul agent federal se va putea întoarce acasă, lăsându-i pe polițiștii de la secție să-și facă treaba. Teroriștilor nu le arde să vâneze rațe cu portocale!

Vocea pe cât de răgușită, pe atât de morocănoasă a inspectorului de poliție le întrerupsese conversația.

— Cu cine avem onoarea? Întrebă Lucas, cu o zeflema care îi trăda agasarea.

— Cu inspectorul Pilguez de la Poliția din San Francisco, îi răspunse Zofia.

— Sunt încântat că, de data asta, m-ați recunoscut! Îi spuse Pilguez Zofiei, ignorându-l totalmente pe Lucas. Poate că o să-mi explicați și mie odată ce a fost cu mica scenă din dimineața asta.

— Nu voiam să dăm explicații cu privire la împrejurările în care ne-am întâlnit prima oară, tocmai ca s-o protejez pe Mathilde, adăugă Zofia. În docuri, bârfele se răspândesc mai iute decât ceața.

— Când am lăsat-o să iasă mai curând decât fusese prevăzut, v-am acordat toată încrederea, de aceea v-aș fi recunoscător dacă ați proceda la fel în ceea ce mă privește. Tactul nu e musai interzis în poliție! Acestea fiind zise, având în vedere starea în care se află mititica, poate ar fi fost mai bine dacă o lăsam să-și execute pedeapsa.

— Frumoasă definiție a tactului, inspectore! Îi luă vorba din gură Lucas, salutându-i pe amândoi.

Trecu prin spărtura uriașă, în care zăceau resturile ușii duble, monumentale, ce fusese adusă cu mare cheltuială din Asia.

Înainte de a se duce spre mașina lui, Lucas i se adresă din stradă Zofiei.

— Îmi pare nespus de rău pentru prietena dumneavoastră.

Chevroletul negru dispăru, după câteva secunde, la intersecția cu Beach Street.

Zofia nu-l putea lămuri câtuși de puțin pe inspector. Numai un teribil presentiment o făcuse să-i grăbească pe clienți să părăsească restaurantul. Pilguez făcu observația că explicațiile ei erau cam lipsite de consistență, dacă luau în considerație numărul de vieți pe care tocmai le salvase. Zofia nu avea nimic altceva de adăugat. Poate că detectase fără să-și dea seama mirosul de gaze care ieșea din plafonul fals al bucătăriei. Pilguez mormăi: dosarele încâlcite, în care era amestecat subconștientul, aveau supărătoarea tendință de a se ține scai de el, în ultimii ani.

— Anunțați-mă și pe mine când veți stabili concluziile anchetei, am nevoie să știu ce s-a întâmplat.

El îi îngădui să plece de la fața locului. Zofia se întoarse la mașina ei. Parbrizul era crăpat dintr-o parte într-alta, iar caroseria maro era acoperită de un gri prăfos, absolut uniform. Pe drumul care o ducea la Urgență, întâlni mai multe mașini ale pompierilor care continuau să se grăbească spre locul dramei. Ajunsă la spital, își lăasă Fordul în parcare și se îndreptă spre intrare. O infirmieră îi ieși în întâmpinare și îi spuse că Mathilde era în sala de consultații. Zofia îi mulțumi tinerei femei și luă loc pe una dintre banchetele goale din sala de așteptare.

Nerăbdător, Lucas claxonă de două ori. Fără să-și ia ochii de pe micul ecran – unde echipa Yankees conducea cu un punctaj zdrobitor – gardianul din gheretă apăsă pe un buton. Bariera se ridică și Chevroletul înaintă, cu farurile stinse, până la marginea digului. Lucas deschise geamul și își azvârli chiștocul. Aduse maneta de viteză în poziția zero și ieși din vehicul, lăsându-i motorul în funcțiune. Cu o lovitură de picior în bara de protecție din spate îi dădu impulsul necesar pentru a se pune în mișcare, până la marginea cheiului unde se răsturnă și dispăru în apă. Încântat, contemplă cu mâinile în șolduri întreaga scenă. După ce ultima bulă de aer plesni la suprafața apei, se întoarse și o porni în pas voios către parcare. O Honda de culoare măslinie părea că nu-l

aștepta decât pe el. Îi meșteri broasca, deschise capota, smulse alarma și o azvârli cât acolo. Se instalează la volan și cercetă, prea puțin entuziasmat, interiorul îmbrăcat în plastic, își scoase trusa de chei și alege una, care părea a fi cea mai potrivită. Motorul începu să duduie pe dată.

— O japoneză verde! Asta-i chiar culmea! Bodogăni Lucas, ridicând frâna de mână.

Aruncă o privire la ceasul pe care îl purta la încheietura mâinii. Întârziase. Acceleră. Stând pe o babă, un boschetar pe nume Jules dădu din umeri și se uită după mașina care se îndepărta, în timp ce un ultim „gâl-gâl” își dădea sufletul la suprafața apei.

— O să scape?

Era pentru a treia oară, în aceeași seară, când vocea lui Lucas o făcea să tresară.

— Sper, răspunse ea, privindu-l din cap până-n picioare. Cine sunteți dumneavoastră, mai exact?

— Lucas. Dezolat și totodată încântat, făcu el, întinzându-i mâna.

Zofia simțea abia acum că oboseala pune stăpânire pe ea. Se ridică și se duse la distribuitorul de cafea.

— Vreți și dumneavoastră una?

— Nu beau cafea, răspunse Lucas.

— Nici eu, zise ea, uitându-se la moneda de douăzeci de cenți pe care o învârtea în mână. Ce faceți aici?

— Ca și dumneavoastră. Am venit să văd cum îi merge.

— De ce? Întrebă Zofia, băgându-și moneda în buzunar.

— Fiindcă trebuie să fac un raport și fiindcă, pentru moment, la rubrica „victime” am scris cifra 1. Așa că am venit să verific dacă nu cumva trebuie să-mi reactualizez informația. Îmi place să-mi depun dările de seamă în aceeași zi; am oroare de întârzieri.

— Așa îmi spuneam și eu!

— Mai bine ați fi acceptat invitația mea la cină! Acum, n-am mai fi fost aici!

— Adineauri ați vorbit foarte la obiect despre tact! Păreți a fi un expert în materie!

— Ea n-o să iasă din blocul operator decât la noapte, târziu. Furculițele de servit rața fac niște pagube al naibii de mari când sunt înfipite în carnea macră de om. Vor trece ore întregi până când doctorii vor coase tot ce trebuie. Pot să vă duc la cafeneaua de peste drum?

— Nu, nu prea puteți!

— Cum doriți. O să așteptăm aici; atmosfera nu e la fel de simpatică, dar, dacă preferați așa... Păcat!

Stăteau spate în spate, pe banchetele lor, de mai bine de o oră, când chirurgul apărură, în sfârșit, în capătul culoarului. Nu-și trăgea mânușile făcându-le să plescăie (dintotdeauna, chirurgii se debarasau de ele și le aruncau în pubele puse la îndemână în acest scop). Mathilde era în afara

pericolului: artera nu-i fusese atinsă. Scannerul nu evidențiasse nici o urmă de traumatism cranian. Coloana vertebrală îi era intactă.

Mathilde avea două fracturi nedeplasate, una la gambă, cealaltă la braț, și câteva cusături. Acum i se punea ghipsul. O complicație era oricând posibilă însă doctorul era încrezător. Totuși, dorea ca pacienta să rămână în repaus total, în cursul următoarelor ore. I-ar fi recunoscător Zofiei dacă le-ar transmite celor apropiați că, până a doua zi, de dimineață, Mathilde nu avea voie să primească nici o vizită.

— O voi face imediat: nu-s decât eu.

Și își lăsă numărul pagerului la infirmiera șefă de etaj. Ieșind, Zofia trecu prin fața lui Lucas și, fără să-i arunce o privire, îl informă că nu va fi nevoit să-și modifice procesul-verbal. Apoi, dispăru după turnichetul de la intrare. Lucas o ajunsese în parcare pustie, când ea încă își mai căuta cheile.

— Dacă ați vrea să nu mă mai faceți să tresar, v-aș fi foarte recunoscătoare, îi spuse ea.

— Cred că noi doi am început-o cu stângul, îi răspunse Lucas, cu o voce blândă.

— Cum adică? I-o întoarse ea.

Lucas șovăi înainte de a-i răspunde:

— Să zicem că, uneori, nu prea stau să-mi aleg cuvintele, dar mă bucur sincer că prietena dumneavoastră a ieșit cu bine din această încercare.

— Ei bine, măcar împărtășim și noi ceva pe ziua de azi! Carevasăzică, totul e posibil! Acum, dacă îmi permiteți să deschid portiera...

— Dar, dacă am merge să „împărtășim” și o cafea... vă rog?

Zofia amuți.

— Proastă idee! Continuă Lucas. Dumneavoastră nu beți cafea, iar eu nici atât! Poate un suc de portocale? Chiar aici, peste drum, au niște sucuri excelente.

— De ce țineți atâta să vă potoliți setea în tovărășia mea?

— Pentru că abia am sosit în oraș și nu cunosc absolut pe nimeni. Am petrecut trei ani la New York, în cea mai deplină singurătate. Big Apple⁷ aproape că m-a făcut taciturn, dar sunt hotărât să mă schimb.

Zofia își înclină capul și îl privi țintă pe Lucas.

— Bun, o iau de la capăt, spuse el. Uitați de New York, de singurătatea mea și, de altfel, de toate celelalte. Nu știu de ce țin atâta să beau ceva împreună cu dumneavoastră. De fapt, puțin îmi pasă de băutura, vreau să vă cunosc. Poftim, v-am mărturisit adevărul. Ar fi o faptă bună din partea dumneavoastră dacă ați spune da.

Zofia își privi ceasul de la mână și șovăi câteva clipe. Apoi zâmbi și acceptă invitația. Traversară strada și intrară la Krispy Kreme. Micul local mirosea frumos, a prăjituri calde: o tavă cu plăcintă tocmai fusese scoasă din cuptor. Se așezară la o masă din dreptul vitrinei. Zofia nu mânca nimic, dar se uita, perplexă, la Lucas. Acesta înfulecase în mai puțin de zece minute șapte gogoși pudrate cu zahăr.

— Din lista păcatelor capitale, văd că lăcomia nu vă traumatizează deloc, spuse ea, cu o privire amuzată.

— Toate poveștile astea cu păcatele sunt un caraghioslâc... răspunse el, lingându-și degetele. Sunt niște șmecherii călugărești. O zi fără gogoși e mai urâtă decât o zi cu vreme bună!

— Nu vă place soarele? Îl întrebă ea, mirată.

— Oh, cum să nu, îl ador! Îmi plac arsurile și cancerele de piele. Îmi place când oamenii crapă de căldură, strangulați de cravată. Când femeile sunt terorizate la gândul că li se prelinge machiajul. Când toată lumea face tignafes din cauza aparatelor de aer condiționat, care găuresc stratul de ozon; când crește poluarea, iar animalele se sting de sete, fără să mai pomenim de bătrânii care se sufocă. Ah, nu, scuze! Soarele nu-i deloc creația celui pe care îl credeți.

— Aveți un mod ciudat de a privi lucrurile.

Zofia deveni mai atentă la spusesele lui Lucas, când el declară, pe un ton grav, că trebuie să dai dovadă de onestitate în momentul în care califici răul și binele. Ordinea cuvintelor o intrigă pe Zofia. De câteva ori, Lucas citase răul înaintea binelui... de obicei, oamenii făceau invers.

Prin minte, îi trecu un gând. Îl bănuia că e un înger Verificator, venit să controleze buna desfășurare a misiunii sale. Îi întâlnise adesea, chiar și în operațiuni mai puțin ambițioase decât asta. Cu cât vorbea mai mult Lucas, cu atât ipoteza aceasta părea mai plauzibilă, atât era de provocator. Isprăvindu-și a noua gogoasă, el o anunță, cu gura pe jumătate plină, că ar fi nespus de încântat s-o revadă. Zofia zâmbi. El plăti nota și ieșiră din local.

În parcare pustie, Lucas își ridică fruntea.

— Este puțin cam rece, însă cerul e superb, nu-i așa?

Ea îi acceptase invitația la cină de a doua zi. Dacă, prin cel mai mare și mai neașteptat hazard, lucrau amândoi pentru aceeași firmă, cel ce voise s-o testeze avea să fie servit: ea, una, o să-i cânte în strună și o să aibă parte de o distracție pe cinste. Zofia își luă mașina și se întoarse acasă.

Parcă în fața clădirii în care locuia și avu grijă să nu facă zgomot când urcă treptele de la intrare. Nu se zărea nici o geană de lumină; ușa de la apartamentul lui Reine Sheridan era închisă.

Înainte de a intra în casă, își ridică ochii: pe firmament nu erau nici nori, nici stele.

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a doua.

Mathilde se trezise din zori. În cursul nopții, fusese coborâtă într-o cameră unde plictiseala se și făcea simțită. De cincisprezece luni încoace, hiperactivitatea fusese singurul ei remediu pentru a se putea lecu de reminiscențele unei alte vieți, în care afurisitul cocteil de disperare și droguri aproape că o dăduse gata. Neonul ce țărâia deasupra capului îi amintea de lungile ore de luptă împotriva sevrajului, care, pe atunci, îi sfâșia cu dureri de nedescris măruntaiele, îi amintea de zilele de infern dantesc, în care Zofia – numită de ea „îngerul păzitor” – trebuia s-o țină de mâini, căci, ca să

supraviețuiesc, își mutila trupul, în încercarea de a-și mai atenua pedeapsa insuportabilă cu care plătea plăcerile din trecut, și-l zgâria până când își smulgea pielea, provocându-și noi răni.

Uneori, i se părea că încă mai simte în țeastă durerea ascuțită pricinuită de hematoamele rămase după nenumăratele lovituri pe care le trăgea, din răspuțeri, cu capul, în acele nopți, când zăcea pradă suferințelor de pe urmă. Își privi încheietura brațului: stigmatul înțepăturilor se șterseseră tot mai mult, săptămână după săptămână, ca un semn al ispășirii. Un singur punctuleț violaceu mai persista pe traseul unei vene, parcă pentru a-i aminti că pe acolo intra cândva moartea lentă. Zofia împinse ușa camerei.

— Taman la timp, spuse ea, punând un buchet de bujori pe noptieră.

— Taman la timp pentru ce? Întrebă Mathilde.

— Ți-am văzut fața, în timp ce intram, și prognoza meteo a moralului tău părea să indice o modificare către variabil, cu tendință spre furtună. Mă duc să cer o vază de la infirmiere.

— Stai lângă mine, spuse Mathilde, cu glasul stins.

— Bujorii sunt aproape la fel de nerăbdători ca tine, au nevoie de multă apă; stai așa, că mă întorc imediat.

Rămasă singură în cameră, Mathilde contemplantă florile. Cu mâna sănătoasă, mângâie corolele mătăsoase. Petalele bujorilor aveau o textură aidoma blăniței de pisică, Mathilde adora felinele. Zofia, care se întoarse aducând o găleată, îi întrerupse visarea.

— Asta-i tot ce au; dar nu-i nici o nenorocire, bujorii nu sunt flori snoabe.

— Sunt preferații mei.

— Știu.

— Cum de ai reușit să-i găsești pe vremea asta?

— Secret!

Zofia se uită la piciorul pus în ghips al prietenei sale, apoi la brațul imobilizat de o atelă. Mathilde îi surprinse privirea.

— Da' știu că n-ai șomat deloc, în prăjelnița aia! De fapt, ce s-a întâmplat, cu adevărat, atunci? Nu-mi amintesc aproape nimic. Stăteam de vorbă, tu te-ai ridicat, eu nu, și, pe urmă, o imensă gaură neagră.

— Nu... o acumulare de gaze în plafonul fals din bucătărie! Cât ai de stat aici?

Doctorii ar fi lăsat-o pe Mathilde să iasă chiar de a doua zi, dar ea nu avea posibilitatea să-și angajeze o asistentă la domiciliu, iar, în starea în care se afla, nu se putea mișca deloc. Când Zofia se pregăti de plecare, Mathilde izbucni în lacrimi.

— Nu mă lăsa aici, mirosul ăsta de dezinfectante mă înnebunește. Am plătit destul, îți jur. Nu m-aș mai putea apuca niciodată de chestia aia. Îmi țâțâie fundul așa de tare de groază, că nu înghit nici măcar calmantele pe care mi le dau ăștia. Știu că, pentru tine, sunt o povară, dar scoate-mă de aici chiar acum, Zofia.

Zofia se întoarse la căpătâiul prietenei sale și o mângâie pe frunte, ca să alunge fiorii suferinței care îi zgâlțâia trupul. Îi făgădui să facă tot posibilul pentru a găsi cât mai repede o soluție. La sfârșitul zilei avea să treacă, din nou, s-o vadă.

Ieșind din spital, Zofia porni în viteză spre docuri; ziua de lucru îi era încărcată. Timpul trecea iute: avea o misiune de îndeplinit și câțiva protejați pe care nici nu putea fi vorba să-i abandoneze. Se duse să-i facă o vizită vechiului său amic rătăcitor. Jules își părăsise lumea fără să se fi dumirit vreodată ce anume îl făcuse s-o ia pe calea care îl dusesese sub arcada nr. 7, unde își stabilise domiciliul instabil... Doar o serie de teribile farse pe care i le jucase viața. O reducere de personal, care îi pusesese capăt carierei. O simplă scrisoare, care îl anunțase că nu mai făcea parte din marea companie ce însemnase totul în viața lui.

La cincizeci și opt de ani ești încă foarte tânăr... și, chiar dacă firmele de cosmetice jură că, în preajma vârstei de șaizeci de ani, viața îți stă încă înainte – cu condiția să ai grijă de capitalul tău estetic – propriile lor departamente de resurse umane sunt prea puțin convinse de chestia asta în momentul când revaluează planul de carieră al angajaților. Așa că Jules Minsky se pomenise șomer. Un agent de pază îi confiscase ecusonul la intrarea în clădirea unde petrecuse mai mult timp decât acasă. Fără să-i spună o vorbă, bărbatul în uniformă îl însoțise până în birou. Trebuise să-și strângă lucrurile sub privirile colegilor muți ca peștele. Jules plecase, bătut de ploaia acelei zile sinistre, cu o cutiuță de carton sub braț, ca unic bagaj, după treizeci și doi de ani de robie fidelă.

Viața lui Jules Minsky, un statistician nebun după matematicile aplicate, se rezuma totuși la o aritmetică cât se poate de rudimentară: adunarea weekendurilor pe care le petrecuse studiind dosarele, în detrimentul propriei vieți; împărțirea, în profitul puterii celor care îl foloseau (era mândru să lucreze pentru ei; făcea parte dintr-o mare familie, unde fiecare avea un rol de jucat, cu condiția să stea la locul lui); înmulțirea umilințelor și a ideilor ignorate de niște autorități nelegitime, cu puteri dobândite pe nedrept; în sfârșit, scăderea dreptului de a-și încheia cariera în mod demn. Semănând cu cvadratura cercului, existența lui Jules se reducea la o ecuație de nedreptăți fără soluție.

În copilărie, lui Jules îi plăcea să-și piardă vremea pe lângă cimitirul de mașini, unde o presă uriașă comprima carcassele automobilelor vechi. Pentru a alunga singurătatea care îi bântuia nopțile, își imaginase deseori viața tânărului cadru dotat, care i-o ruinase pe a lui, „evaluându-l” ca bun de dat la fiare vechi. Cărțile de credit i se făcuseră nevăzute în cursul toamnei, contul din bancă nu supraviețuise iernii, casa și-o părăsise la venirea primăverii. În vara care urmase, sacrificase o dragoste imensă, luându-și mândria într-o ultimă călătorie. Fără ca măcar să-și dea seama, numitul Jules Minsky, de cincizeci și opt de ani, se pomenise în situația de a-și alege ca domiciliu instabil arcada nr. 7, de pe cheiul 80 al portului comercial din San Francisco. În curând, avea să sărbătorească zece ani petrecuți sub cerul liber, îi plăcea să le

povestească celor care stăteau să-l asculte că, în ziua mării plecări, nu-și dăduse seama de absolut nimic.

Zofia observă cicatricea care îi supura de sub ruptura pantalonului de tweed „prince-de-galles”.

— Jules, ar trebui să mergi la doctor, cu piciorul ăsta!

— Ah, nu începe iar, te rog! Piciorul meu e cât se poate de bine!

— Dacă rana asta nu e curățată, o să facă cangrenă în mai puțin de o săptămână, și tu știi foarte bine asta!

— Am trecut eu, de acum, peste cea mai rea dintre cangrene, frumușico, așa că, una în plus, una în minus... Și, pe urmă, e atâta vreme de când îl tot rog pe Dumnezeu să vină să mă ia, încât trebuie să-l las să-și facă treaba. Dacă mă tratez de fiecare dată când am câte ceva care nu merge, la ce-mi mai folosește să mă rog să plec de pe pământul ăsta prăpădit? Prin urmare, vezi tu, buba asta e biletul meu câștigător pentru lumea ailaltă.

— Cine-ți bagă în cap ideile astea prostești?

— Nimeni. Da' e un flăcău tânăr care se învârtește pe aici și care e absolut de acord cu mine. Îmi place tare mult să stăm de vorbă amândoi. Când mă uit la el, parcă îmi văd imaginea reflectată într-o oglindă din trecut. Costumele lui au același stil ca hainele pe care le purtam eu, mai înainte ca pe croitorul meu să-l ia amețeala descoperind vântul ce-mi fluiera prin buzunare. Eu îi vorbesc despre cele bune, el despre cele rele... după cum vezi, facem puțin troc, iar eu, unul, mă distrez.

Condiția lui Jules Minsky era chiar mai rea decât a unui prizonier. Nu tu pereți, nu tu acoperiș, nu tu suflet de om pe care să-l urască... Iar hrană pe masă, nici cât gratii la fereastră, pe care să viseze că le pilește... Când lupți pentru supraviețuire, visarea e un lux: ziua, Jules trebuia să-și caute hrana prin gropile de gunoi; iarna, trebuia să se miște neconținut, pentru a lupta împotriva alianței mortale dintre somn și frig...

— Jules, te duc la dispensar!

— Eu credeam că lucrezi la siguranța activității portuare, nu la Armata Salvării!

Zofia îl trase pe boschetar de braț cu toată puterea, ca să-l ajute să se scoale. El nu-i ușura efortul, dar, în cele din urmă, o însoți vrând-nevrând la mașină. Ea îi deschise portiera; Jules își trecu mâna prin barbă, șovăind. Zofia îl privi tăcută. Ridurile adânci din jurul ochilor lui de azur păreau să alcătuiască un soi de rețea de fortificații pentru un suflet cu trăiri generoase. În jurul gurii cărnoase și zâmbitoare, se desenau alte caligrafii, proprii unei existențe în care sărăcia era doar cea a înfățișării.

— N-o să miroasă prea frumos în caleașca ta. Din pricina țurloiului ăstuia amărât, în ultimele zile n-am putut să mă mai duc până la dușuri!

— Jules, dacă se spune că banii n-au miros, de ce ar avea miros nițică mizerie? Hai, lasă discuția și urcă!

După ce își lăsă pasagerul la dispensar, pentru îngrijiri, ea se îndreptă iar spre port. Pe drum, făcu un ocol, ca s-o vadă pe Miss Sheridan: voia să-i

ceară un serviciu important. O găsi în pragul ușii. Reine avea de făcut niște cumpărături și, în orașul ăsta renumit prin străzile lui în pantă, unde, pentru o persoană vârstnică, fiecare pas este o provocare, întâlnirea cu Zofia, la o oră atât de neobișnuită, era un adevărat miracol. Zofia o rugă să se instaleze în mașină și urcă în fugă până în apartamentul ei. Intră, aruncă o privire spre robotul telefonic, care nu înregistrase nici un mesaj, și coborî imediat. Pe drum, i se destăinuie lui Reine; aceasta acceptă s-o găzduiască pe Mathilde până ce se va însănătoși. Aveau nevoie de un mijloc cu ajutorul căruia s-o urce la etaj și de câteva perechi de brațe zdravene, care să coboare patul metalic depozitat în pod.

Instalat confortabil în cafeneaua de la numărul 666, de pe Market Street, Lucas mâzgălea niște socoteli chiar pe masa cu tăblie de melamină, luându-și în primire slujba cu totul nouă, din cadrul celui mai mare grup imobiliar din California. Își înmuia al optulea corn în ceașca de cafea cu frișca, aplecat asupra pasionantei lucrări care povestea cum se dezvoltase Silicon Valley: O vastă fâșie de teren, devenită în treizeci de ani cea mai strategică zonă a tehnologiilor de vârf, supranumită plămânuț informaticii mondiale. Pentru Lucas, specialist în schimbările de identitate, angajarea fusese de o simplitate surprinzătoare, iar acum pregătea deja, cu o plăcere nebună, un plan machiavelic.

În ajun, articolul din San Francisco Chronicle, cu privire la grupul imobiliar A&H, citit în avion, îi adusese bucurie în priviri: vicepreședintele acestuia, un tip cu obraji bucălați, poza fără nici o rețineră în fața obiectivului care îl fotografia. Ed Heurt – H-ul din A&H – excela în arta de a se da mare în interviuri și conferințe de presă, lăudând fără încetare incomensurabilele contribuții ale grupului său la înflorirea economică a regiunii. Tipul, care se ambiționa, de vreo douăzeci de ani, să ajungă deputat, nu scăpa nici o ceremonie oficială. Tocmai atunci se pregătea să deschidă în mod festiv, cu un mare tâmbălău duminical, sezonul de pescuit crabi. Lucas se ivise în drumul lui Ed Heurt exact în această împrejurare.

Impresionanta agendă cu adrese de persoane influente, de care Lucas uzase, contribuind cu abilitate la conversație, îi adusese imediat postul de consilier al vicepreședintelui, creat anume pentru el. Angrenajul oportunistului n-avea nici un secret pentru Ed Heurt, iar acordul fu încheiat mai înainte ca numărul doi din grupul A&H să fi avut timp să înfulece un clește de crab, muiat cu generozitate într-o maioneză cu șofran, care îi pătă la fel de generos plastronul smochingului.

Era unsprezece dimineața și, într-o oră, Ed avea să i-l prezinte pe Lucas asociatului său, Antonio Andric, președintele grupului.

A-ul din A&H conducea cu o mână de fier într-o mânășă de catifea vastă rețea comercială pe care o țesuse de-a lungul anilor. Un simț înnăscut al imobiliarului și o inegalabilă asiduitate în muncă îl ajutaseră pe Antonio Andric să întemeieze un imens imperiu, care folosea peste trei sute de agenți și aproape tot atâția juriști, contabili și asistente.

Lucas șovăi în fața celui de-al optulea corn. Plesni din degetul mare și din arătător, ca să comande un cappuccino. Rozându-și carioca neagră, își consultă notițele și continuă să cugete. Statisticile împrumutate de la departamentul de informatică din A&H erau grăitoare.

Oferindu-și, în cele din urmă, o chiflă cu ciocolată, trase concluzia că, în toată valea, era cu neputință să închiriezi, să vinzi sau să cumperi chiar și cel mai mic imobil sau cea mai mică parcelă de teren fără să tratezi cu grupul care îl angajase din seara trecută. Pliantul publicitar și inefabilul său slogan – „Imobiliarul inteligent” – îi îngăduiră să-și desăvârșească planul.

A&H era o entitate cu două capete, care avea un călcâi al lui Ahile, în punctul de joncțiune al celor două gâturi de hidră. Era de-ajuns ca ambele creiere ale organizației să aspire la același aer, ca să se sufoce reciproc. Era de-ajuns ca Andric și Heurt să-și dispute cârma corăbiei, și grupul avea să plutească, fără întârziere, în derivă. Naufragiul brutal al imperiului A&H avea să stârnească la iuțea pofta marilor proprietari, ducând la destabilizarea pieței imobiliare din valea în care chirii erau stâlpii de bază ai vieții economice. Reacțiile piețelor financiare nu s-ar fi făcut așteptate, iar întreprinderile din regiune s-ar fi asfixiat cât se poate de repede.

Lucas verifică niște date, pentru a-și stabili ipotezele: cea mai probabilă era aceea că un mare număr de firme nu aveau să supraviețuiască chiriilor crescute și scăderii cotei lor la bursă. Chiar și în cazul unui calcul pesimist, era de așteptat ca pe puțin zece mii de persoane să-și piardă locul de muncă; o cifră suficientă pentru ca economia întregii regiuni să facă implozie, provocând cea mai frumoasă embolie imaginabilă: cea a plămânului informaticii mondiale.

Mediile financiare, ale căror certitudini pasagere nu pot fi egalate decât de permanenta lor șovăială, miliardele care se învârtteau pe Wall Street pentru întreprinderile cu tehnologie de vârf aveau să se volatilizeze în câteva săptămâni, provocându-i inimii acestei regiuni un superb infarct.

— Globalizarea are și o latură bună totuși! Îi spuse Lucas chelneriței care îi aducea, de data asta, o ciocolată fierbinte.

— De ce, vă gândiți cumva că o să curățați porcăriile astea, pe care le-ați făcut, cu vreun produs coreean? Răspunse ea, uitându-se, întrebătoare, la mâzgălele de pe masă.

— O să șterg tot, la plecare! Mormăi el, reluându-și cugetarea.

De vreme ce oamenilor li se dădea de înțeles că o simplă bătaie de aripă a unui fluture putea isca un uragan, Lucas avea să demonstreze că această teoremă putea fi aplicată în economie. Criza americană s-ar propaga neîntârziat în Europa și în Asia. A&H ar fi fluturele, Ed Heurt bătaia de aripă, iar docurile din oraș ar putea fi foarte bine teatrul victoriei sale.

După ce șterse metodic, cu furculița, socotelile de pe melamină, Lucas ieși din cafenea și ocoli clădirea. Pe stradă, ochi un Chrysler, căruia îi sparse încuietura. La stop, apăsă pe butonul de comandă electrică a capotei, care se plie și intră în spațiul rezervat anume pentru ea. Intrând în parcare, Lucas își luă telefonul mobil. Se opri în fața paznicului și îi făcu un semn

prietenesc cu mâna, ca să aibă răbdare până își termină convorbirea. Ostentativ, îi destăinuia unui interlocutor imaginar că îl surprinsese pe Ed Heurt fudulindu-se în fața unei încântătoare ziariste, cum că adevăratul cap al grupului era el, iar asociatul lui doar picioarele! Lucas continuă cu un formidabil hohot de râs, deschise portiera și îi întinse cheia tânărului paznic, care îl înștiința că broasca îi era stricată.

— Știu, zise Lucas, cu un aer încurcat, nu mai avem siguranță nicăieri! Paznicul, care nu scăpase nici un cuvânt din conversație, îl privi îndepărtându-se spre holul clădirii. Se duse să parcheze decapotabila, cu o mână expertă și sigură...

Doar el și nimeni altul era persoana căreia asistenta personală a lui Antonio Andric îi încredința zi de zi mașina 4 x 4, ca să i-o parcheze. Zvonul avu nevoie de două ore până să ajungă la etajul nouă, care era și ultimul, al clădirii din Market Street numărul 666, prestigiosul sediu al firmei A&H: pauza de prânz îi stăvilise înaintarea. La ora treisprezece și șaptesprezece, Antonio Andric intră beat de furie în biroul lui Ed Heurt; la ora treisprezece și douăzeci și nouă, același Antonio ieși din biroul asociatului său, trântind ușa. Ajuns pe palier, strigă că „picioarele” se duceau să se destindă pe terenul de golf și că „meningele” n-aveau decât să prezideze în locul lor ședința lunară a comitetului de directori comerciali.

În timp ce își lua cabrioleta, Lucas îi aruncă paznicului o privire complice. N-avea întâlnire cu patronul lui decât peste o oră, ceea ce îi lăsa un răgaz pentru un drum mic de tot. Avea o poftă nebună să-și schimbe mașina și, ca s-o parcheze în stilul său pe cea condusă acum, portul nu era chiar atât de departe.

Zofia o lăsase pe Reine la coafor și îi făgăduise că se întoarce s-o ia după două ore. Îi mai rămăsese exact timpul cât să ajungă la centrul de formare pentru nevătători, unde preda un curs de istorie. Când Zofia apăru în pragul ușii, elevii ei se sculară în picioare.

— Fără nici o cochetărie, eu sunt cea mai tânără din clasă, așa că vă rog să luați loc!

Adunarea se execută, cu un murmur, iar Zofia își continuă lecția chiar de unde o lăsase cu o oră în urmă. Deschise cartea în braille, pusă pe catedră, și începu să citească. Zofiei îi plăcea această scriere, în care cuvintele erau descifrate cu buricele degetelor, în care frazele se alcătuiău pe pipăite, în care textele prindeau viață în palmă. Ea aprecia acest univers ambliop, atât de misterios pentru cei care credeau că văd tot, deși erau nespuse de orbi în atâtea puncte esențiale. Când sună clopoțelul, ea își termină lecția și le dădu întâlnire elevilor joia următoare. Își luă mașina și plecă după Reine, s-o ia acasă. Apoi, traversă din nou orașul, ca să-l aducă pe Jules de la dispensarul docurilor. Bandajul care îi înfășură piciorul îi dădea boschetarului o alură de pirat, iar el nu-și ascunse o anumită mândrie când Zofia făcu această remarcă.

— Ai un aer preocupat! Îi spuse Jules.

— Nu, sunt doar nițel copleșită de muncă.

— Tu ești întotdeauna copleșită de muncă, te ascult.

— Jules, am acceptat o provocare neobișnuită. Dacă ai vrea să faci ceva incredibil de bun, ceva care ar schimba mersul lumii, dumneata ce ai alege?

— Dacă aș fi utopist sau dacă aș crede în minuni, ți-aș spune că aș eradica foamea din lume, aș face să dispară toate bolile, aș interzice orice atingere adusă demnității unui copil. Aș reconcilia toate religiile, aș sufla și aș face să domnească pe pământ o deplină înțelegere și cred că aș mai face să piară orice urmă de sărăcie. Da, aș face toate astea... dacă aș fi Dumnezeu!

— Și te-ai întrebat deja de ce nu face El asta?

— Tu știi la fel de bine ca și mine că toate astea nu depind de voința Lui, ci de a oamenilor, căroră El le-a încredințat Pământul. Zofia, nu există un bine imens, pe care să ni-l putem reprezenta, pentru simplul motiv că, spre deosebire de rău, binele este invizibil. Binele nu se calculează și nu se povestește, fără să-și piardă ceva din eleganța și din rostul lui. Binele este alcătuit dintr-o cantitate infinită de lucruri mărunte, care, puse cap la cap, poate că vor reuși să schimbe, până la urmă, lumea. Cere oricui să-ți numească cinci oameni care au schimbat în bine mersul omenirii. Nu va ști, de exemplu, să-ți spună cum îl cheamă pe primul democrat sau pe inventatorul antibioticelor sau pe un pacificator. Oricât de ciudat ar părea, puțini oameni ar reuși să ți-i citeze; în schimb, îți vor pomeni, fără nici o problemă, cinci dictatori. Cunoaștem numele tuturor bolilor grave, dar rareori pe al celor care le-au învins. Apogeul răului, de care se teme fiecare, nu e nimic altceva decât sfârșitul lumii; dar toți par să ignore că, la acest apogeu, s-a ajuns deja de multă vreme... chiar din ziua Creației.

— Dar, atunci, dumneata, Jules, ce ai face ca să realizezi binele, binele cel mai bun?

— Aș face exact ce faci tu! I-aș face pe cei din jurul meu să aibă speranța că totul e posibil. Tu ai inventat un lucru minunat chiar adineauri, fără ca măcar să-ți dai seama de asta.

— Ce am făcut?

— Trecând prin fața arcadei mele, mi-ai zâmbit. Ceva mai târziu, detectivul ăla, care tot vine pe aici să ia masa, a trecut în mașină și s-a uitat la mine cu aerul ăla al lui veșnic ursuz. Privirile ni s-au întâlnit, eu i-am încredințat zâmbetul tău, iar, când a plecat, am văzut că-l avea pe buze. Așa că avea să transmită și el puțină speranță celui sau celei cu care urma să se vadă. Acum, îți dai seama ce ai făcut? Ai inventat un vaccin împotriva clipelor posomorâte. Dacă ar face toată lumea chestia asta, măcar o dată pe zi, dacă ar oferi doar atât, un zâmbet, îți imaginezi nemaipomenita epidemie de fericire care ar cotropi pământul? Atunci, ți-ai câștiga pariul.

Bătrânul Jules tuși în pumn.

— Dar, în fine. Ți-am spus că nu-s un utopist. Așa că mă voi mărgini să-ți mulțumesc că m-ai adus până aici.

Boschetarul coborî din mașină și se duse spre adăpostul lui. Se întoarse și îi făcu Zofiei un mic semn cu mâna.

— Oricare ar fi întrebările pe care ți le pui, încrede-te în instinctul tău și fă ce ai făcut și până acum.

Zofia îl privi, întrebătoare.

— Jules, ce făceai înainte de a trăi aici?

El dispăru sub arcadă, fără să-i răspundă.

Zofia se duse să-l vadă pe Manca, la Fisher's Deli; ora prânzului venise de multușor și, pentru a doua oară în acea zi, trebuia să-i ceară cuiva un serviciu. Șeful de echipă nici nu se atinsese de mâncare. Ea se așeză la masa lui.

— Nu-ți mănânci ouăle?

Manca se aplecă și-i șopti la ureche:

— Când Mathilde nu-i aici, mâncarea n-are nici un gust.

— Tocmai despre ea am venit să-ți vorbesc.

Zofia plecă din port după o jumătate de oră, însoțită de Manca și de patru docheri de-ai lui. Trecând prin fața arcadei numărul 7, ea se opri brusc. Îl recunosc pe bărbatul cu costum elegant, care fuma o țigară, stând lângă Jules. Cei doi docheri pe care îi luase în mașina ei și ceilalți doi care o urmau într-o furgonetă o întrebară de ce frânase atât de brusc. Ea accelerează fără să le răspundă și se îndreptă spre Memorial Hospital.

Farurile mașinii Lexus strălucitor de nouă se aprinseră de îndată ce intră în parcare de la subsol. Lucas o porni cu pași grăbiți spre ușa ce ducea la scară. Se uită la ceas: venise cu zece minute mai devreme.

Ușile liftului se deschiseră la etajul nouă. Lucas făcu un ocol, pentru a trece prin fața încăperii în care lucra asistenta lui Antonio Andric, se invită înăuntru și se așeză pe colțul biroului. Ea nici nu-și ridică ochii de pe tastatura calculatorului, pe care degetele îi zburau fără oprire.

— Sunteți devotată întru totul muncii, nu-i așa?

Elizabeth îi zâmbi și își văzu de lucru.

— Știați că, în Franța, durata programului de lucru este reglementată prin lege? În Franța, adăugă Lucas, există ideea că o activitate care durează mai mult de treizeci și cinci de ore pe săptămână dăunează dezvoltării individului!

Elizabeth se ridică și își turnă o cafea.

— Și dacă vrei chiar tu să muncești mai mult?

— Nu poți! Franța privilegiază arta de a trăi!

Elizabeth se așeză din nou în fața calculatorului și i se adresă lui Lucas pe un ton distant.

— Am patruzeci și opt de ani, sunt divorțată, amândoi copiii îmi sunt la universitate, sunt proprietara unui mic apartament din Sausalito și al altuia, dintr-o casuță construită prin asociere, pe malul lacului Tahoe, pe care îl voi achita în doi ani. Ca să vă spun totul, eu nu stau să socotesc câte ore petrec la serviciu. Îmi place foarte mult ceea ce fac, mult mai mult decât să mă fățai prin fața vitrinelor, constatând că n-am tras destul pentru a-mi cumpăra ce vreau. Cât despre francezi, țin să vă amintesc că mănâncă melci! Domnul Heurt e în

biroul lui și aveți întâlnire la ora paisprezece... ceea ce pică tocmai bine, pentru că este ora două fix!

Lucas se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși pe culoar, se întoarse.

— N-ați gustat niciodată untul cu usturoi, altfel n-ați mai vorbi așa!

Zofia organizase ieșirea anticipată a lui Mathilde, care acceptase să semneze externarea pe propria răspundere. La rândul ei, Zofia jurase că, la cel mai mic semn că lucrurile n-ar merge cum trebuie, o va aduce imediat la spital. Șeful serviciului Urgențe își dădu acordul, cu condiția ca examinarea prevăzută la ora cincisprezece să confirme evoluția favorabilă a sănătății pacientei.

Patru docheri o luară în primire pe Mathilde încă din parcare a spitalului. Glumeau pe întrecute cu privire la fragilitatea încărcăturii și se distrau, folosind o mulțime de termeni specifici activității lor, atribuindu-i lui Mathilde rolul unui container. O întinseră cu multe precauții pe brancarda pe care o improvizaseră în spatele camionetei. Zofia conducea cât de încet putea, dar chiar și cel mai mic hop îi provoca lui Mathilde o durere vie, pe care o simțea până la încheietura coapsei. Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă cu bine la destinație.

Docherii coborâră patul metalic din pod și îl instalară în livingul Zofiei.

Manca îl împinse până la fereastră și aranja micul gheridon, care avea să îndeplinească funcția de noptieră. Apoi, începu lentă ascensiune a lui Mathilde, pe care docherii o duceau la etaj pe sus, sub înaltul comandament al lui Manca. La fiecare treaptă urcată, Zofia își ținea pumnii, auzind-o pe Mathilde care țipa de frică. Bărbații îi răspundeau cântând cât îi ținea gura. Când trecură, în sfârșit, de cotul scării, izbucniră amândouă în râs. Cu nesfârșită grijă, docherii își depuseră chelnerița preferată în așternutul proaspăt.

Zofia voia să-i oprească la masă, drept mulțumire. Dar Manca spuse că nu era nevoie: Mathilde îi răsățase destul la Deli, ca să-i răspundă și ei în același fel. Zofia îi conduse înapoi, în port. Când mașina se îndepărtă, Reine pregăti două cești de cafea lângă care puse cupa ei de argint cizelat, unde se aflau câteva bucăți de plăcintă, și urcă la etaj.

Plecând de la cheiul 80, Zofia se hotărî să facă un mic ocol. Deschise radioul și schimbă posturile până când Louis Armstrong umplu cu sonoritățile vocii lui mașina. What a wonderful world era unul dintre cântecele ei preferate. Îl fredonă împreună cu bătrânul bluesman. Fordul coti după colțul antrepozitelor și o luă în direcția arcadelor ce mărgineau spațiul pe care erau instalate uriașele macarale. Zofia accelerează și, trecând peste benzile fixate în asfalt anume pentru reducerea vitezei, mașina se hurducai de câteva ori. Ea zâmbi și își deschise larg geamul. Vântul îi răvăși părul. Zofia răsuci butonul de volum al radioului, iar cântecul se auzi și mai tare. Radioasă, se juca, făcând slalom printre conurile de siguranță... în timp ce se îndrepta spre a șaptea arcadă. Când îl zări pe Jules, îi făcu un mic semn, la care bătrânul răspunse pe dată. Era singur... atunci, Zofia închise radioul, închise geamul și o luă spre ieșire.

Heurt părăsise sala de consiliu în aplauzele suspicioase ale directorilor, speriați de promisiunile făcute de acesta. Convins că era expert în toate chichițele comunicării, Ed transformase o reuniune comercială în parodia unei conferințe de presă, detaliindu-și fără nici o rețineră viziunile megaloman-expansioniste. În liftul care îl ducea la etajul nouă, Ed era deja în al nouălea cer: la urma urmei, managementul resurselor umane nu era chiar așa de complicat; dacă era nevoie, putea să făurească de unul singur destinul grupului. Nebun de bucurie, își înalță spre cer pumnul strâns, în semn de victorie.

Mingea de golf clătinase stegulețul și, apoi, dispăruse. Antonio Andric tocmai reușise o magnifică „gaură în unu”, dintr-un „în patru”. Nebun de bucurie, își ridică spre cer pumnul strâns, în semn de victorie.

Încântat, Lucas își lăsă spre pământ pumnul strâns, în semn de victorie: vicepreședintele reușise să semene o tulburare fără precedent printre conducătorii imperiului său, iar confuzia din mintea acestora avea să se propage neîntârziat la etajele inferioare.

Ed îl aștepta lângă distribuitorul de băuturi; zărindu-l, își deschise brațele.

— Ce ședință formidabilă, nu-i așa? Mi-am dat seama că sunt, de prea multe ori, departe de trupele mele! Chestia asta trebuie remediată și, în acest sens, chiar vreau să-ți cer un mic serviciu.

În cursul aceleiași seri, Ed avea întâlnire cu o ziaristă care trebuia să publice un articol despre el în cotidianul local. De data asta, trebuia să-și sacrifice îndatoririle față de presă în beneficiul fidelilor săi colaboratori. Tocmai îi invitase la cină pe șeful de la Dezvoltare, pe responsabilul de la Marketing și pe cei patru directori ai rețelei comerciale. Din pricina micii ciorovăieli cu Antonio, prefera să nu-și informeze asociatul cu privire la inițiativa lui și să-l lase să se bucure de o adevărată seară de odihnă, de care avea – după cum se vede – nevoie. Dacă Lucas ar avea bunăvoința să participe la interviu în locul lui, i-ar face un neprețuit serviciu, cu atât mai mult cu cât elogiile venite din partea unui terț se dovediseră a fi dintotdeauna mai convingătoare. Ed se baza pe eficiența noului său consilier, pe care îl încuraja bătându-l prietenește pe umăr. Masa era rezervată la ora douăzeci și unu, la Simbad, un restaurant specializat în pescărie, de pe Fisherman's Wharf: un cadru nițeluș romantic, crabi delicioși, o socoteală onorabilă, nota de plată avea să i-o dovedească.

După ce termină cu mutarea lui Mathilde, Zofia se întoarse la Memorial Hospital, de data asta într-un alt serviciu. Intră în pavilionul nr. 3 și urcă la etajul trei.

Secția de pediatrie era, ca de obicei, supraaglomerată. De îndată ce micul Thomas îi recunoscuse pașii în capătul culoarului, tot chipul i se lumină. Pentru el, marșea și vinerea erau zile din care cenușiul se făcea nevăzut. Zofia îl mângâie pe obraz, se așeză pe marginea patului, își depuse în podul palmei un sărut pe care îl suflă în direcția lui (era gestul lor complice) și începu să-i citească de la pagina cu colț îndoit. Nimeni nu avea voie să se atingă de cartea

pe care ea o punea în sertarul noptierei, după fiecare vizită. Thomas o păzea ca pe o comoară. Nici chiar el nu-și îngăduia să citească vreun cuvânt în absența ei. Omulețul cu capul lipsit de păr cunoștea mai bine decât oricine valoarea unei clipe magice. Numai Zofia putea să-i spună povestea asta. Nimeni nu avea voie să răpească vreun minut din peripețiile fantastice ale iepurașului Theodore. Intonațiile glasului ei făceau ca fiecare rând să fie nespus de prețios. Uneori, Zofia se ridica, umblând în lung și-n lat prin încăpere; pașii ei mari – însoțiți de gesturi largi și de mimică – stârneau pe dată râsetele nestăpânite ale băiețelului. În timpul orei feerice, în care personajele se însuflețeau, acolo, în camera lui, viața își reintra în drepturi. Chiar și când își deschidea din nou ochii, Thomas uita de ziduri, de frică și de durere.

Ea închise cartea, o puse bine și se uită la Thomas, care se încruntase.

— Pare-mi-se că, dintr-odată, ai căpătat un aer îngrijorat!

— Nu, răspunse copilul.

— E ceva ce n-ai înțeles, în povestea asta?

— Da.

— Ce? Întrebă ea, luându-l de mână.

— De ce mi-o spui?

Zofia nu găsea cuvintele cele mai potrivite pentru a-și formula răspunsul.

Atunci, Thomas zâmbi.

— Eu știu! Exclamă copilul.

— Atunci, spune-mi și mie.

El roși și își mototoli cearșaful între degete. Murmură:

— Pentru că mă iubești!

De data asta, Zofiei i se îmbujorară obrazii.

— Ai dreptate, este exact cuvântul pe care îl căutam, murmură ea, cu glasul blând.

— De ce oamenii mari nu spun întotdeauna adevărul?

— Pentru că, uneori, se tem, cred eu.

— Dar tu nu ești ca ei, nu-i așa?

— Să zicem că fac și eu lucrurile cum pot mai bine, Thomas.

Ea ridică bărbia copilului și îl sărută. El i se azvârli în brațe și o strânse cât putu de tare. După ce terminară cu dezmierdările, Zofia se îndreptă spre ușă, dar Thomas o chemă pentru o ultimă oară.

— O să mor?

Thomas o privea țintă; Zofia scrută îndelung ochii atât de adânci ai băiețelului.

— Poate.

— Nu și dacă ești tu aici. Atunci, pe vineri, spuse copilul.

— Pe vineri, răspunse Zofia suflând către el sărutul din podul palmei.

O luă înapoi, spre docuri. Voia să verifice dacă descărcarea cargoului se desfășura în condiții bune. Se apropie de prima stivă de paleți; un amănunt îi atrase atenția. Îngenunche, pentru a controla vigneta sanitară care atesta că temperatura impusă fusese respectată. Pastila devenise neagră. Zofia își luă

imediat stația de emisie-recepție și căută canalul 5. Biroul Serviciului Veterinar nu răspundea. Camionul frigorific, care aștepta în capătul traveei, urma să ducă fără întârziere, în numeroase restaurante din oraș, marfa degradată. Trebuia să găsească o soluție, și asta cât mai iute. Mută pe canalul 3.

— Manca, sunt Zofia, unde ești?

Radioul hârâi.

— În turnul de observație, spuse Manca, și timpul e foarte frumos, dacă ai cumva îndoieli în această privință! Aproape că pot vedea coastele Chinei!

— Vasco-de-Gama este la descărcare. Poți să vii încoace cât poți de repede?

— E vreo problemă?

— Aș prefera să vorbesc cu dumneata la fața locului, îi răspunse ea, închizând aparatul.

După câteva minute, Manca apărui la volanul unui tractor Fenwick. Zofia îl aștepta la picioarele macaralei care depunea paleții pe uscat.

— Ei, ce pot face pentru dumneata? Întrebă șeful de echipă.

— Această macara a descărcat zece paleți cu creveți necomestibili.

— Și?

— După cum poți constata, cei de la serviciul sanitar nu sunt aici, iar eu nu reușesc să dau de ei.

— Am eu doi câini și un hamster acasă, da' asta nu înseamnă că sunt veterinar. Și, pe urmă, dumneata te pricepi la crustacee?

Zofia îi arată pastila-martor.

— Creveții n-au nici un secret pentru mine! Dacă nu ne ocupăm de chestia asta, n-o să ne fie prea bine când o să ne ducem la restaurant diseară...

— Mda... Păi, ce vrei să fac eu, în afară de a mânca un biftec la mine acasă?

— Și n-o să fie prea bine nici pentru ăia mici, care vor mânca mâine la cantină!

Fraza nu era deloc lipsită de intenție. Manca nu suporta să se atingă cineva nici chiar de un singur fir de păr din capul unui copil. Pentru el, copiii reprezentau ceva sfânt. Se uită la ea câteva clipe, frecându-și bărbia.

— Bine, de acord! Spuse Manca, luând emițătorul Zofiei.

Schimbă frecvența, pentru a-l contacta pe macaragiu.

— Samy, îndreaptă-ți brațul spre larg!

— Manca, tu ești? Am trei sute de kile la capătul brațului! Problema ta nu mai poate aștepta?

— Nu!

Brațul macaralei se răsuci încet, imprimându-i încărcăturii un ușor balans. Apoi, se immobiliză la verticala apei.

— Bine! Spuse Manca în microfon. Acum, o să ți-l dau pe ofițerul-șef cu protecția activității portuare, care tocmai a descoperit un mare neajuns la sistemul tău de arimare. O să-ți ordone chiar ea să dai drumul cât poți de

repede încărcăturii, ca să nu ai ceva de suferit. Și o să te execuți cu aceeași viteză, pentru că așa ți-e meseria: să faci chestii de felul ăsta!

Îi întinse Zofiei receptorul, zâmbind cu gura până la urechi. Ea șovăi și tuși ușor, înainte de a transmite ordinul. Se auzi un zgomot sec și cârligul macaralei se desfăcu. Paleții cu crustacee se scufundară în apele portului. Manca se urcă iar în Fenwickul lui. Demarând, „uită” că lăsase maneta de viteză în marșarier și răsturnă lăzile aflate deja pe uscat. Se opri în dreptul Zofiei.

— Dacă, în noaptea asta, peștilor o să le fie rău, e problema dumitale. Eu nu vreau să aud de așa ceva. Și nici de documentele de asigurare!

Și tractorul porni, fără zgomot, pe asfalt.

După-amiaza era pe sfârșite. Zofia traversă orașul: brutăria care fabrica pricomigdalele favorite ale lui Mathilde se afla la capătul de nord al Richmond-ului, pe 45th Street. Profită de ocazie ca să facă niște cumpărături.

Zofia sosi acasă după o oră, cu brațele încărcate, și urcă imediat la etaj. Împinse ușa cu piciorul; fără să vadă mare lucru în fața ei, trecu direct în spațiul destinat bucătăriei. Râsuflă ușurată, în timp ce lăsa pachetele pe tăblia de lemn, și își ridică ochii: Reine și Mathilde o priveau cu un aer mai mult decât ciudat.

— Mi-ați putea spune de ce râdeți, ca să mă distrez și eu? Întrebă Zofia.

— Nu râdem! O asigură Mathilde.

— Nu încă... dar, după mutrele voastre, pariez că nu mai aveți mult.

— Ai primit niște flori! Susură Reine printre buzele pe care și le țuguiase. Zofia le privi rând pe rând.

— Reine le-a pus în baie! Adăugă Mathilde, stăpânindu-se.

— De ce în baie? Întrebă Zofia, suspicioasă.

— Bănuiesc că din cauza umezelii! Ripostă Mathilde, veselă nevoie mare.

Zofia dădu deoparte perdeaua dușului și o auzi pe Reine, care adăuga:

— Acest gen de vegetale are nevoie de multă apă!

Se așternu tăcerea în ambele încăperi. Când Zofia întrebă cine avusese delicatețea de a-i trimite un nufăr, în salon se auzi râsul lui Reine, urmat imediat de hohotele lui Mathilde. Reine reuși să se stăpânească îndeajuns de bine, pentru a adăuga că pe marginea chiuvetei era un bilețel. Întrebătoare, Zofia desfăcu plicul.

Spre marea mea părere de rău, o problemă profesională total neprevăzută mă silește să amân pe altă dată cina noastră. Ca să fiu iertat, vă dau întâlnire la ora 19,30, în barul de la Hyatt Embarcadero, ca să luăm un aperitiv. Veniți, compania dumneavoastră îmi este indispensabilă.

Cartonașul telegrafic era semnat Lucas. Zofia îl ghemotoci și îl aruncă la coș. Se întoarse în salon.

— Ei, cine e? Întrebă Mathilde, ștergându-și lacrimile de răs.

Zofia se îndreptă spre dressingul pe care îl deschise cu o mișcare energică. Își puse o jachetă, apucă din mers cheile de pe măsuta de la intrare și, înainte de a ieși, se întoarse spre Reine și Mathilde, pentru a le spune cât

era de încântată că ele două se întâlniseră. Pe masa din bucătărie aveau cumpărături, așa că își puteau pregăti cina. Ea avea de lucru și se va întoarce târziu. La făcu o plecăciune forțată și dispăru. Mathilde și Reine auziră un „bună seara” strigat de pe scară, exact cu o clipă înainte ca ușa să se trântescă. Zgomotul Fordului se stinse după câteva secunde. Mathilde se uită la Reine fără să-și ascundă zâmbetul larg.

— Credeți că s-a simțit ofensată?

— Tu ai primit vreodată un nufăr?

Zofia conducea cu mișcări bruște. Deschise radioul și bombăni.

— Vasăzică, mă ia drept broască?

La intersecția cu Third Avenue, lovi furioasă în volan, acționând pe neașteptate claxonul. În fața parbrizului, un pieton îi arătă, cu un gest lipsit de eleganță, că stopul era tot roșu. Zofia își scoase capul pe geam și țipă la el:

— Îmi pare nespus de rău, dar batracienii sunt daltoniști!

Și se îndreptă în viteză spre cheiuri.

— O problemă profesională total neprevăzută! Bla-bla-bla! Ce să-ți spun! Cine se crede, mă rog?

Când Zofia ajunse la cheiul 80, paznicul ieși din gheretă. Avea un mesaj din partea lui Manca: acesta voia s-o vadă de urgență. Ea se uită la ceas și porni în grabă spre biroul șefilor de echipă. Intrând în încăpere, după expresia lui Manca își dădu seama că avusese loc un accident: el îi confirmă că un docher pe nume Gomez, care lucra în cală, căzuse. Cauza căzăturii fusese probabil o scară șubredă. Încărcătura din fundul calei îi amortizase doar în mică măsură șocul, așa că omul fusese transportat la spital într-o stare destul de precară. Accidentul stârnise mânia colegilor. Zofia nu era de serviciu în momentul catastrofei, dar asta nu însemna că se simțea mai puțin răspunzătoare. De când se întâmplase drama, tensiunea nu încetase să crească în rândul muncitorilor, iar zvonurile privind încetarea lucrului circulau deja între cheiurile 96 și 80. Pentru a calma spiritele, Manca făgăduise că va cere consemnarea vasului la chei. Dacă ancheta avea să confirme bănuielile, sindicatul urma să se constituie ca parte civilă și să-l dea în judecată pe armator, între timp, pentru a dezbate temeiul grevei, Manca îi invitase la cină, chiar în aceeași seară, pe cei trei șefi de secție din Uniunea Docherilor. Cu un aer grav, Manca notă pe o bucată de hârtie ruptă din blocnotes adresa restaurantului.

— Ar fi bine să vii împreună cu noi, am făcut rezervarea pentru ora nouă.

Îi întinse Zofiei hârtia, după care se despărțiră.

Vântul rece, care sufla pe cheiuri, îi palmuia obrazii. Ea își umplu plămâni cu aerul înghețat și expiră încet. Un pescăruș se așeză pe un cablu de amarare, care se întindea scârțâind. Pasărea își înclină capul și o fixă pe Zofia cu privirea.

— Ești tu, Gavriil? Întrebă ea, cu o voce sfioasă.

Pescărușul se înalță în aer, țipând îndelung.

— Nu, nu erai tu...

Pășind de-a lungul apei, fu cuprinsă de o senzație necunoscută, ca un vâl de tristețe ce se amestecase cu cețurile.

— Ești necăjită?

Glasul lui Jules o făcu să tresară.

— Nu te-am auzit.

— Eu da, spuse bătrânul, apropiindu-se. Ce faci aici, la ora asta? Că doar nu mai ești de serviciu!

— Am venit să mă gândesc, după o zi complet anapoda.

— Ei, nu te lua după aparențe; știi și tu că, de multe ori, sunt înșelătoare.

Zofia dădu din umeri și se așeză pe prima treaptă a scării de piatră ce cobora spre apă. Jules se instala alături.

— Te mai doare piciorul? Îl întrebă ea.

— Mai lasă-mi piciorul în pace! Vrei? Ia zi, ce nu merge?

— Cred că sunt obosită.

— Tu nu ești niciodată obosită... te ascult!

— Nu știu ce am, Jules... mă simt puțin așa, cam fără chef.

— Iată-ne și aici!

— De ce spui asta?

— De-aia! De la ce te-a luat așa, cu ictis-pletis?

— Habar n-am.

— Nu vezi niciodată când vine goanga suferinței: este aici și, apoi, într-o bună zi, dispare nu se știe cum.

El încercă să se ridice; Zofia îi întinse mâna, pentru a-l ajuta să se sprijine de ea. Îndreptându-se, Jules făcu o strâmbătură.

— E șapte și un sfert... cred că trebuie să te duci acolo.

— De ce spui asta?

— Nu-mi mai tot pune întrebări! Să zicem că trebuie să pleci pentru că e târziu. Seară bună, Zofia.

El începu să meargă fără să șchioapete. Înainte de-a intra sub arcada lui, se întoarse și îi aruncă o întrebare:

— Necazul ăsta al tău o fi blond sau, mai degrabă, brunet?

Jules se făcu nevăzut în penumbră, lăsând-o singură în parcare.

Când întoarse cheia de contact, văzu că n-avea nici o speranță: farurile Fordului abia dacă luminau prova navei. Demarorul făcu aproape același zgomot, ca de piure de cartofi amestecat cu mâna. Ieși din mașină trântind cu violență portiera; se duse spre gheretă.

— Rahat! Făcu ea, ridicându-și gulerul.

Un taxi o lăsă, după un sfert de oră, la Embarcadero Center. Zofia o luă la fugă spre scările rulante, care duceau în marele hol al complexului hotelier. De acolo, luă liftul, care o urcă, iute ca fulgerul, până la ultimul etaj.

Barul panoramic se rotea încet în jurul axei sale. Într-o jumătate de oră, puteai admira astfel Insula Alcatraz la est, Bay Bridge la sud, cartierele financiare și turnurile lor magnifice la vest. Privirea Zofiei ar fi putut zări la fel

de bine maiestuosul Golden Gate, care unea pajiștile înverzite ale Parcului Presidio cu falezele pline de mentă care dominau Sausalito... cu condiția să fi fost așezată cu fața spre fereastră. Însă Lucas ocupase locul cel mai bun...

El închise lista de cocteiluri și chemă chelnerul cu o pocnitură din degete. Zofia lăsă capul în jos. Lucas scuipă în pumn sâmburele pe care îl lustruia, meticolos, cu limba.

— Prețurile de aici sunt absurde, dar trebuie să recunosc că priveliștea este excepțională, spuse el, băgându-și în gură o altă măslină.

— Da, aveți dreptate, vederea e destul de frumoasă, spuse Zofia. Parcă zăresc o bucățică din Golden Gate în bucățica de oglindă din fața mea. Doar dacă n-o fi cumva un reflex al ușii de la toaletă, că și ea e tot roșie.

Lucas își scoase limba și se uită la ea cruciș, în încercarea de a-i vedea capătul. Luă sâmburele lustruit, îl lăsă în coșulețul de pâine și trase concluzia:

— Oricum, e întuneric, nu?

Cu o mână tremurândă, chelnerul puse pe masă un martini dry și două cocteiluri de crab, după care se îndepărtă cu pași grăbiți.

— Nu vi se pare că e puțin cam nervos? Întrebă Zofia.

Lucas așteptase zece minute ca să fie instalat la masă și, de aceea, îl cam muștruluiser pe chelner.

— Credeți-mă, la tarifele astea, poți să fii pretențios!

— Dumneavoastră aveți, cu siguranță, o carte de credit aurie, nu? Îi replică, fără să piardă timpul, Zofia.

— Categorie! De unde știți? O întrebă Lucas, cu un aer pe cât de uimit, pe atât de încântat.

— Cărțile astea îi fac pe oameni, de multe ori, aroganți... Credeți-mă, nota de plată de aici n-are nici o legătură cu salariile angajaților din local.

— E un punct de vedere, recunosc Lucas, molfăindu-și a nu știu câta măslină.

Din acea clipă, de fiecare dată când comandă migdale... un alt pahar... un șervet curat... el făcu efortul de a rosti pe înfundate câteva mulțumescuri care păreau că-i ard, pur și simplu, gâtul. Zofia deveni îngrijorată și îl întrebă ce îl necăjea, dar el izbucni într-un tunător hohot de râs. Totul era cât se poate de bine în cea mai bună dintre lumi, era cu adevărat fericit că o întâlnise. După șaptesprezece măslini, plăti nota, fără să lase bacșiș. Ieșind din local, Zofia strecură, discret, în mâna chelnerului, care se ducea după mașina lui Lucas, o bancnotă de cinci dolari.

— Vă duc acasă? Întrebă Lucas.

— Nu, mulțumesc, o să iau un taxi.

Cu un gest larg, Lucas deschise portiera din partea pasagerului.

— Urcați, vă duc eu!

Cabrioleta gonea cu viteză. Lucas făcu motorul să bubuie și puse un compact disc în fanta de pe bordul mașinii. Cu un zâmbet larg, scoase din buzunar o carte de credit Platinum și o flutură, ținând-o între degete.

— Trebuie să recunoașteți că astea n-au doar defecte!

Zofia îl fixă câteva secunde. Iute ca fulgerul, îi smulse din mână bucata de plastic auriu și o aruncă afară.

— Se pare că pot fi refăcute în douăzeci și patru de ore! Spuse ea.

Mașina încremeni, într-un scrâșnet de pneuri. Lucas izbucni în râs.

— Umorul unei femei e irezistibil!

Când mașina opri în fața unei stații de taxiuri, Zofia învârti cheia de contact, pentru a opri zgomotul asurzitor la motorului. Coborî și închise cu delicatețe portiera.

— Sunteți sigură că nu vreți să vă duc acasă? Întrebă Lucas.

— Vă mulțumesc, dar am de mers undeva. În schimb, aș vrea să vă cer un mic serviciu.

— Tot ce doriți.

Zofia se aplecă spre geamul lui Lucas.

— Ați putea aștepta până trec de colțul străzii, înainte de a pune iar în mișcare supermașina asta de tuns iarba?

Ea se dădu înapoi cu un pas. El o apucă de încheietura mâinii.

— Am petrecut un moment divin, spuse Lucas.

O rugă să accepte reprogramarea, la o altă dată, a cinei ratate. Primele momente ale unei întâlniri erau întotdeauna dificile, penibile, pentru el, care era timid. Ea trebuia să le ofere șansa de a se cunoaște mai bine. Zofia rămăsese perplexă, auzindu-l cum definea timiditatea.

— Nu putem judeca oamenii după prima impresie, nu?

În tonul lui exista un dram de farmec... Ea acceptă să prânzească împreună și nimic altceva! Apoi, se întoarse pe călcâie și se duse spre taxiul din capătul rândului. Mașina V12 condusă de Lucas bubuia deja în spatele ei.

Taxiul opri lângă trotuar. Clopotele de la Grace Cathedral bătură a noua oară. Zofia intră la Simbad; ajunsese la ȧanc. Închise lista de bucate și i-o întinse chelneriței, apoi bău o gură de apă, hotărâtă să atace direct subiectul care o adusese la această masă. Trebuia să-i convingă pe șefii de sindicat să potolească agitația care începea să se facă simțită pe cheiuri.

— Chiar dacă îi susțineți, docherii nu vor putea rezista fără salarii mai mult de o săptămână. Dacă activitatea se oprește, cargourile nu vor avea altceva de făcut decât să amareze de cealaltă parte a golfului. O să le dați docherilor o lovitură de moarte, spuse ea cu o voce cât se poate de sigură.

Activitatea lor comercială era într-o concurență acerbă cu portul vecin și rival, Oakland. Un nou blocaj ar fi dus la plecarea întreprinderilor de navlu. Iar pofta promotorilor, care, de vreo zece ani, stăteau cu ochii pe cele mai frumoase terenuri din oraș, era, și așa, destul de mare fără să mai fie nevoie să facă ei pe Scufița Roșie cu greva în coșuleț.

— Asta s-a întâmplat deja la New York și la Baltimore, se poate întâmpla și aici, continuă ea, convinsă de cauza pe care o pleda. Și, dacă portul comercial și-ar închide porțile, consecințele dezastruoase n-ar afecta numai viața docherilor. Foarte repede, fluxul neîncetat al camioanelor care ar traversa zilnic podurile ar sufoca, până la urmă, accesul în peninsulă. Oamenii ar trebui

să plece mai devreme de acasă, pentru a ajunge la serviciu, și s-ar întoarce și mai târziu. Nici n-ar trece șase luni și mulți dintre ei s-ar resemna să migreze în sud.

— Nu credeți că întindeți coarda prea tare? O întrebă unul dintre bărbați. Nu e vorba decât de renegocierea primelor de risc! Și, pe urmă, cred că vom fi sprijiniți și de colegii noștri din Oakland!

— Chestia asta se numește teoria bătăii de aripă a fluturelui, insistă Zofia, rupând un colț al feței de masă din hârtie.

— Ce amestec au, aici, fluturii? Întrebă Manca.

Bărbatul în costum negru, care cina la masa din spate, se întoarce pentru a interveni în conversația lor. Zofiei îi îngheță sângele în vine când îl recunosc pe Lucas.

— E un principiu din geofizică, după care bătaia de aripă a unui fluture din Asia creează o deplasare a aerului ce poate deveni, din consecință în consecință, un ciclon devastator pe coastele Floridei.

Delegații sindicali se uită unii la alții, pe cât de tăcuți, pe atât de întrebători. Manca își înmuie colțul de pâine în maioneză și pufni, înainte de-a exclama:

— Dacă tot ne-am prostit în Vietnam, am fi putut profita de ocazie să le facem de petrecanie omizilor, ca să nu zicem că ne-am dus până acolo degeaba!

Lucas o salută pe Zofia și se întoarce spre ziarista care îi lua un interviu la masa învecinată. Chipul Zofiei se făcuse roșu ca focul. Unul dintre delegați o întrebă dacă era alergică la crustacee. Dar ea nici nu se atinsese de mâncarea pe care o avea în față. Simțea o ușoară greață, se justifică Zofia, oferindu-se să împartă cu ei conținutul farfuriei. Îi imploră să se gândească bine înainte de a comite ireparabilul. Apoi, se scuză: chiar nu se simțea bine.

Când plecă de la masă, toți se ridicară. În trecere, se apropie de tânăra femeie și o privi țintă. Surprinsă, aceasta se trase înapoi, gata-gata să cadă pe spate. Zofia îi adresă un zâmbet forțat.

— Pe semne că-i plăceți strașnic de mult, de v-a oferit locul cu fața spre praveștea de afară! Ca să nu mai spun că sunteți blondă! Vă doresc amândurora o seară... profesională... cât mai plăcută!

Și se îndreptă cu pas hotărât spre vestiar. Lucas se repezi, o apucă de braț și o sili să se întoarcă spre el.

— Ce v-a apucat?

— Profesională: e greu de pronunțat, nu? Un f, doi de o și – știți ceva?

— Nici un q8! Totuși, cu puțină bunăvoință, până la urmă o să găsiți unul!

— E o ziaristă!

— Da, și eu sunt ziaristă: duminica, îmi copiez însemnările făcute în timpul săptămânii, în jurnalul intim.

— Dar Amy e ziaristă de-adevărata!

— Iar guvernul pare a fi foarte ocupat, în acest moment, să stea de vorbă cu Amy!

— Întocmai! Și nu mai vorbiți așa de tare, că o să se aleagă praful de coperta mea.

— Coperta9 revistei ei, presupun! Oferiți-i totuși un desert, am văzut pe listă unul care costă sub șase dolari!

— Ei drăcie, e vorba de acoperirea misiunii mele!

— Asta e o veste cu adevărat minunată! Cândva, când o să fiu bunică, o să le povestesc nepoților mei că, într-o seară, am luat un aperitiv cu James Bond! Când o să ieșiți la pensie, cred că o să aveți dreptul să destăinuiți secretul impus în prezent, nu?

— Bun! Ajunge! După cum constat eu, nici dumneavoastră nu luați cina cu trei prietene din liceu!

— Încântător, sunteți cu desăvârșire încântător, Lucas, și vă rog să remarcați că și invitata dumneavoastră este, spuse Zofia. Are un delicios căpșor purtat cu mândrie pe un drăgălaș gât de pasăre. Norocoasa! În patruzeci și opt de ore o să primească o superbă colivie de nuiiele!

— Asta e un apropo? Nu v-a plăcut nufărul meu?

— Dimpotrivă! M-am simțit flatată că nu mi-ați trimis și un acvariu cu scăriță în el! Hai, grăbiți-vă, uitați-vă ce posomorâtă pare! Pentru o femeie, e îngrozitor să se plictisească la masa unui bărbat, credeți-mă pe cuvânt, știu eu ce spun!

Zofia îi întoarse spatele. Ușa restaurantului se trânti în urma ei. Lucas dădu din umeri, aruncă o privire spre masa de la care plecase Zofia și se duse la invitata lui.

— Cine era? Întrebă jurnalista, care își pierduse răbdarea.

— O prietenă.

— Știu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar părea orice, numai prietenă nu.

— Într-adevăr, vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala!

Cât dură cina, lui Lucas nu-i tăcu gura, ridicând în slavă calitățile patronului său. Îi explică ziaristei că, spre deosebire de ceea ce credea lumea, formidabila prosperitate a companiei era meritul lui Ed Heurt. Fidelitatea excesivă față de asociatul lui, ca și legendara-i modestie, îl făcuseră pe vicepreședinte să se mulțumească cu poziția de „numărul doi”, căci, pentru Ed Heurt, importantă era cauza. Totuși, adevăratul cap gânditor al binomului era el și numai el! Degetele agile ale ziaristei alergau pe tastatura calculatorului ei de buzunar. Ipocrit, Lucas o rugă să nu dezvăluie în articol unele considerațiuni pe care i le prezentase absolut confidențial, și asta numai pentru că ochii ei albaștri erau irezistibili. Se aplecă să-i toarne vin în pahar, iar ea îl rugă să-i încredințeze și alte secrete de alcov, doar din prietenie, bineînțeles. El râse cu hohote și adăugă că încă nu era destul de beat. Aranjându-și o bretea a maioului, Amy îl întrebă ce anume l-ar putea îmbăta.

Zofia urcă treptele de la intrare cu pași neauziți. Era târziu, dar ușa lui Reine era încă întredeschisă. Zofia o împinse ușurel cu degetul. Pe covor, nu

era nici albumul, nici cupa cu prăjituri. Miss Sheridan o aștepta stând în fotoliu. Zofia intră.

— Tânărul ăsta îți place, nu-i așa?

— Care tânăr?

— Nu mai face pe proasta! Țăla cu nufărul! Cu care ți-ai petrecut seara!

— N-am luat decât un pahar. De ce?

— Pentru că mie nu-mi place, de-aia!

— Te asigur că nici mie. E odios.

— E chiar așa cum spun: îți place!

— Ba nu! E vulgar, cu nasul pe sus și plin de el.

— Doamne Sfinte, uite-o că s-a și îndrăgostit! Exclamă Reine, ridicând brațele spre cer.

— Ba deloc! E un om care nu se simte bine în pielea lui și pe care credeam că-l pot ajuta.

— E chiar mai rău decât îmi închipuiam! Zise Reine, ridicând din nou brațele spre cer.

— Ei, asta-i!

— Nu vorbi așa de tare, o s-o trezești pe Mathilde!

— Oricum, chiar dumneata îmi spuneai întruna că am nevoie să existe cineva în viața mea.

— Chestia asta, scumpo, le-o spun copiilor lor toate mamele evreice... cât timp nu sunt căsătoriți. În ziua când ei le aduc pe cineva acasă, mamele încep să cânte același cântec, dar cu vorbele pe dos.

— Bine, Reine, dar dumneata nici măcar nu ești evreică!

— Ei și?

Reine se sculă și scoase un mic platou din bufet, deschise cutia de metal și puse trei biscuiți în cupa de argint, îi ordonă Zofiei să ronțăie cel puțin unul, și fără să crâcnească; și așa suferise destul, așteptând-o toată seara!

— Stai jos și spune-mi tot! Zise Reine, așezându-se confortabil în fotoliu.

O ascultă pe Zofia fără s-o întrerupă, căutând să înțeleagă intențiile bărbatului care ieșise în calea ei de câteva ori. Aținti asupra Zofiei o privire inchizitorială și nu rupse tăcerea pe care și-o impusese, decât ca să-i ceară o prăjitură. Nu mânca dulciuri decât la sfârșitul mesei, dar împrejurarea justifica pe deplin o asimilare imediată de zaharuri rapide.

— Mai descrie-mi-l! Ceru Reine, după ce ronțăise puțin biscuit.

Pe Zofia o distra nespus comportamentul proprietăresei sale. Dat fiind că se făcuse târziu, ar fi putut să pună capăt conversației și să plece, dar pretextul era numai bun pentru a savura aceste clipe minunate, când mângâierea unei voci este mai fermecătoare decât cea a unei mâini. Răspunzându-i cu cea mai mare sinceritate posibilă interlocutoarei sale, se surprinse că nu putea să-i atribuie bărbatului cu care își petrecuse seara nici cea mai neînsemnată calitate, în afară – poate – de un anumit spirit, dominat de logică.

Reine o bătu cu tandrețe pe genunchi.

— Această întâlnire nu e rodul întâmplării. Ești în pericol și nici măcar nu-ți dai seama!

Bătrâna doamnă văzu că Zofiei îi scăpase tâlcul vorbelor sale. Se așeză mai bine în fotoliu.

— Îl ai deja în sânge. O să-ți ajungă în inimă. Acolo, o să culeagă toate emoțiile pe care tu le-ai cultivat cu atâta grijă. Apoi, te va hrăni cu speranțe. Cuceririle amoroase sunt cele mai egoiste dintre cruciade.

— Reine, zău dacă n-o iei razna!

— Nu, tu ești aia care o s-o ia razna cât de curând. Știu că mă consideri o babă palavragioaică, dar ai să vezi tu că e așa cum îți spun. În fiecare zi, în fiecare oră, ai să cauți să te convingi că rezistența, purtarea, subterfugiile tale sunt în măsură să te apere, dar dorul după el va fi mai tare ca un drog. Așa că nu te păcăli singură, doar atâta te rog! Bărbatul ăsta va pune stăpânire pe mintea ta și nimic n-o să te ajute când îi vei simți lipsa. Nici rațiunea și nici măcar timpul, care îți va fi cel mai aprig vrăjmaș. Doar gândul că-l vei revedea așa cum îți închipui tu că este te va face să-ți învingi cea mai teribilă frică: aceea de a fi părăsită... de el... de tine însăși. Este cea mai dificilă alegere pe care ne-o impune viața.

— De ce îmi spui toate astea, Reine?

Reine privi cotorul unuia dintre albumele din bibliotecă, în ochii ei puteai citi o anumită nostalgie.

— Pentru că viața mea a rămas undeva, în urmă! Prin urmare, ori faci totul, ori nu faci nimic! Nu trișa: fără prefăcătorii și, mai ales, fără compromisuri!

Zofia împletea franjuria covorului. Reine o privi cu duioșie și îi mângâie părul.

— Bun, nu face mutrișoara asta. Se pare că, din când în când, poveștile de dragoste mai au și câte un final fericit! Hai, gata cu vorbele uzate, nici nu am curaj să mă uit cât e ceasul.

Zofia închise ușor ușa și urcă la ea. Mathilde dormea ca un înger.

Paharele de margarita se ciocniră, scoțând un clinchet cristalin. Așezat comod pe canapeaua din apartamentul lui de la hotel, Lucas se lăuda că prepară acest cocteil ca nimeni altul. Amy își duse paharul la gură și aprobă din ochi. Cu o voce teribil de dulce, el îi mărturisi că e gelos pe grunții de sare care i se rătăciseră pe buze. Ea îi ronțai și îi linse, în timp ce limba lui Lucas i se strecură pe buze, înainte de a se aventura mai înainte, mult mai înainte.

Zofia nu aprinse lumina. Traversă încăperea cufundată în penumbră și se duse la fereastra pe care o făcu să culiseze încet. Se așeză pe pervaz și se uită la marea ce tinea malul cu spumă. Își umplu plămâni cu aerul adus în oraș de briza din largul oceanului și privi cerul, visătoare. Pe cer nu erau stele...

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a treia.

Voi să tragă peste el cuvertura, dar mâna o căută zadarnic. Deschise un ochi și își frecă obrazul, pe care barba începuse din nou să crească. Lucas își simți propria respirație și își spuse că, de bună seamă, țigara și alcoolul nu făceau deloc casă bună. Radio-deșteptătorul afișa ora douăzeci și unu. Pe perna de lângă el nu era nimeni, doar urma adâncită lăsată de capul cuiva. Se sculă și se duse, gol-puşcă, în salonaș. Amy, înfășurată în cuvertură, ronțăia un măr roșu, luat din coșulețul cu fructe.

— Te-am trezit? Îl întrebă ea.

— Indirect, da! E ceva cafea pe aici?

— Mi-am luat îndrăzneala de a comanda la room-service; acum, fac un duș și o șterg.

— Dacă nu te deranjează prea tare, aș prefera să-ți faci dușul acasă!

Sunt în mare întârziere, îi răspunse Lucas.

Amy rămase înmărmurită. Se duse imediat în dormitor și își adună lucrurile răvășite. Se îmbracă în graba mare, își înhață pantofii cu toc și o porni pe micul culoar ce ducea spre ușă. Lucas scoase capul din baie.

— Nu mai vrei cafea?

— Nu, o s-o beau și pe asta tot acasă, mulțumesc pentru măr!

— N-ai de ce. Mai vrei unul?

— Nu, e în ordine. Am fost încântată. O zi bună.

Amy desfăcu lănișorul de siguranță și apăsă pe clanță. Lucas se apropie de ea.

— Pot să te întreb ceva?

— Te ascult!

— Care sunt florile tale preferate?

— Lucas, tu ai mult gust, dar, în special, unul prost! Măinile îți sunt foarte dibace, lângă tine am petrecut, cu adevărat, o noapte drăcească, dar hai să ne oprim aici!

În timp ce ieșea, dădu nas în nas cu chelnerul de pe etaj, care aducea platoul cu gustări. Lucas se uită la Amy.

— Ești sigură că nu vrei cafea, dacă tot a venit?

— Sigură!

— Fii drăguță, spune-mi ce flori îți plac!

Amy respiră adânc, vizibil exasperată.

— Nu o întrebi chestia asta chiar pe cea căreia vrei să i le trimiți. Nu-ți dai seama că risipești tot farmecul? La vârsta ta, încă nu știi așa ceva?

— Evident că știu, răspunse Lucas, cu tonul unui băiețel bosumflat, dar cea căreia vreau să i le trimit nu ești tu!

Amy se răsuci pe călcâie, gata-gata să-l dea jos pe chelnerul care continua să aștepte în ușă. Cei doi bărbați auziră, înlemniți, vocea lui Amy, care zbiera din fundul culoarului: „Un cactus! Și poți să te și așezi pe el!” O urmăriră, tăcuți, cu privirea. Se auzi un clinchet: sosise liftul, înainte ca ușile acestuia să se închidă, Amy adăugă: „Un ultim amănunt, Lucas, ești în fundul gol!”

— N-ai închis un ochi toată noaptea...
— Eu dorm, de obicei, așa de puțin...
— Zofia, ce te preocupă?
— Nimic!
— O prietenă știe să înțeleagă ceea ce nu-i spune cealaltă.
— Am prea mult de lucru, Mathilde. Nici nu știu cu ce să încep. Mi-e teamă să nu fiu depășită de muncă. Mi-e teamă că n-o să fac față așteptărilor.
— Asta-i chiar prima oară când văd că te îndoiești de tine.
— Pesemne că suntem pe cale de a deveni cu adevărat prietene.
Zofia se duse în spațiul destinat bucătăriei. Trecu în spatele mesei și umplu cu apă ceainicul electric. Din patul ei, instalat în salon, Mathilde privea revărsatul zorilor. O burniță ușoară uda întregul golf. Nori triști acopereau cerul.

— Nu pot să sufăr luna octombrie, spuse Mathilde.
— Da' ce ți-a făcut?
— E luna care îngroapă vara. Toamna, totul e meschin: zilele se scurtează, soarele nu vine niciodată la întâlnire, dar frigul întârzie să sosească: ne uităm la pulovere, fără să le putem îmbrăca. Toamna nu-i decât o porcărie de anotimp împutit: doar umezeală, ploaie și iar ploaie.

— Aha! Și, chipurile, eu sunt aia care n-a dormit bine!
Apa din ceainic începu să bolborosească. Un declic o opri din fiert. Zofia dădu deoparte capacul unei cutii de tablă, luă un pliculeț de Earl Grey, turnă apa clocotită într-o cană mare și lăsă ceaiul la infuzat. Pregăti micul dejun pentru Mathilde pe o tavă, luă ziarul pe care Reine i-l strecurase, ca în fiecare dimineață, pe sub ușă și se duse la prietena ei. O ajută să se ridice, îi aranjă pernele și, apoi, plecă în dormitor. Mathilde ridică fereastra cu ghilotină. Umezeala toamnei o pătrunse până în oase, răscolindu-i durerea ascuțită din picior și făcând-o să se strâmbe.

— Aseară, l-am văzut din nou pe tipul cu nufărul! Strigă din baie Zofia.
— Văd că nu vă mai dezlipiți unul de celălalt! Îi răspunse Mathilde, strigând la fel de tare.

— Mie-mi zici? Lua cina chiar în același restaurant.
— Cu cine?
— Cu o blondă!
— Ce gen?
— Blondă!
— Și mai cum?
— Genul „fugi după mine, că n-o să-ți fie prea greu să mă prinzi: am tocuri înalte”!

— Ați vorbit?
— Vag. A bâiguit ceva, cum că ea era ziaristă și el dădea un interviu.
Zofia intră sub duș, răsuci robinetele vechi și scrâșnitoare și trase o lovitură zdravănă în măciulia dușului, care tuși de două ori: apa îi șiroi pe față

și pe corp. Mathilde deschise San Francisco Chronicle. O fotografie îi atrase atenția.

— Tipul n-a mințit! Strigă ea.

Zofia, care își șampona din belșug părul, deschise ochii. Încercă să îndepărteze cu dosul mâinii săpunul care îi intra în ochi, provocându-i usturimi, și obținu efectul contrar.

— Numai că ea e mai degrabă șatenă... adăugă Mathilde. Și mai degrabă destul de arătoasă!

Zgomotul dușului încetă. Zofia apăru imediat în salon. Un prosop îi înfășură mijlocul, iar pe cap purta un coif de spumă.

Mathilde își contemplă prietena.

— Sâni tîi chiar cã sunt frumoși!

— Sfinții 10 sunt întotdeauna frumoși! Altfel n-ar mai fi sfinți!

— Asta încerc să le spun și eu alor mei, în fiecare dimineață, în fața oglinzii.

— Ai putea să-mi explici mai exact despre ce vorbești tu, Mathilde?

— Despre merele tale! Aș fi încântată dacă ar fi și ale mele așa de țanțoșe ca ale tale.

Zofia își ascunse sâni cu brațul.

— Despre ce vorbeai mai înainte?

— Probabil despre ceea ce te-a scos de sub duș fără să te clătești! Spuse Mathilde, fluturând ziarul.

— Cum se poate ca interviul să fie deja publicat?

— Redactare pe calculator și Internet! Dai un interviu, după câteva ore ești pe prima pagină a ziarului și, a doua zi, ești gata de ambalat pește!

Zofia voi să ia cotidianul din mâna lui Mathilde, dar aceasta se opuse.

— Nu te atinge de el! Ești udă.

Mathilde începu să citească tare primele cuvinte ale articolului pe două coloane, cu titlul „ADEVĂRATA ASCENSIUNE A GRUPULUI A&H”: un veritabil panegiric al lui Ed Heurt, în care ziarista tămâia – pe treizeci de rânduri – cariera celui ce contribuise incontestabil la formidabilul avânt economic al regiunii. Concluzia textului era că mica societate din anii '50, devenită un grup gigantic, se sprijinea astăzi, în întregime, pe umerii lui.

Zofia izbuti să pună mâna pe foaie și termină lectura articolului, deasupra căruia trona o poză de mici dimensiuni, în culori. Era semnat de Amy Steven. Zofia îndoii ziarul și nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— E blondă! Spuse ea.

— O să vă mai întâlniți?

— Am acceptat să iau masa de prânz cu el.

— Când?

— Marți.

— Marți la ce oră?

Lucas urma să treacă s-o ia pe la douăsprezece, răspunse Zofia. Mathilde arătă cu degetul spre ușa băii și dădu din cap.

— Vasăzică peste două ore!

— E marți? Întrebă Zofia, adunându-și de zor hainele.

— Așa scrie în jurnal!

După câteva minute, Zofia ieși din dressing. Purta blugi și un pulover cu ochiuri mari. Se prezentă în fața prietenei sale, cu dorința nemărturisită de a primi un compliment. Mathilde îi aruncă o privire și se cufundă iar în lectură.

— Ce nu merge? Nu se potrivesc culorile? Blugii sunt de vină, nu?

Întrebă Zofia.

— Mai vorbim după ce îți limpezești părul, zise Mathilde, răsfoind paginile cu programele de televiziune.

Zofia se uită în oglinda de pe cămin. Își scoase puloverul și se întoarse, cu umerii lăsați, în baie.

— E prima oară când te văd preocupată de felul în care ești îmbrăcată... Mai fă o încercare și spune-mi că nu-ți place, că nu e genul tău de bărbat, că e prea „grav”... doar ca să văd și eu cum îți iese! Adăugă Mathilde.

Un ușor zgrepțănat în ușă vesti intrarea lui Reine. Avea brațele încărcate cu un coș de legume proaspete și cu o cutie de carton, a cărei fundă trăda un conținut savuros.

— Pare-mi-se că timpul nu se poate hotărî deloc ce toaletă să îmbrace azi, spuse ea, punând prăjiturile pe o farfurie.

— Pare-mi-se că nu numai el, spuse Mathilde, cu înțeles.

Reine se întoarse spre Zofia, care ieșea din baie – de data asta cu părul uscat și înfioat – încheindu-și pantalonii și legându-și șireturile tenișilor.

— Ieși în oraș? O iscodi Reine.

— Iau masa cu cineva, răspuse Zofia, pupând-o pe obraz.

— Eu o să-i țin de urât lui Mathilde. Dacă și ea mă vrea! De altfel, o s-o fac chiar dacă o plictisesc, fiindcă eu mă plictisesc și mai rău decât ea, stând jos, la mine acasă, de una singură.

Din stradă, se auzi de câteva ori un claxon. Mathilde scoase capul pe geam.

— E chiar marți! Spuse ea.

— E el? O întrebă Zofia, rămânând la distanță de fereastră.

— Nu, e Federal Express! Acum, își distribuie coletele cu o cabrioletă Porsche. De când l-au recrutat pe Tom Hanks, nu se mai dau înapoi de la nimic!

Soneria sună de două ori. Zofia le sărută pe Reine și pe Mathilde, ieși din apartament și coborî iute scara.

Instalat la volan, Lucas își ridică pe frunte ochelarii de soare și îi adresă un zâmbet generos. Nici nu-și închise bine Zofia portiera, și mașina se avântă, asaltând colinele din Pacific Heights. Intră în Presidio Park, traversă și se angaja pe un drum lateral ce ducea la Golden Gate. De cealaltă parte a golfului, dealurile din Tiburon abia se zăreau prin păclă.

— Vă duc să luați masa pe malul apei! Strigă în vânt Lucas. Cei mai buni crabii din zonă! Vă plac crabii, nu-i așa?

Zofia aprobă din politețe. Când nu ai nevoie să te hrănești, avantajul e că poți alege fără nici o greutate ceea ce nu vei mânca.

Aerul era călduț, asfaltul se întindea ca o panglică nesfârșită sub roțile mașinii, iar muzica de la radio era o încântare. Momentul semăna până la confuzie cu o clipă de fericire, care nu cerea decât să fie împărtășită. Mașina părăsi autostrada și o luă pe un drumeag ale cărei serpentine se desfășurau până în portul vaselor de pescuit din Sausalito. Lucas opri în parcare din fața digului. Ocoli mașina și deschise portiera din partea Zofiei.

— Vă rog să mă însoțiți.

Îi întinse brațul și o ajută să coboare. O luară pe trotuarul ce mergea de-a lungul malului. De cealaltă parte a străzii, un bărbat era tras de zgardă de un magnific golden retriever cu părul ca nisipul. Trecând pe lângă ei, acesta se uită la Zofia și se izbi din plin de un felinar.

Ea voi să traverseze imediat, ca să-i dea o mână de ajutor omului, dar Lucas o ținu de braț: rasa aceea de câini era specializată în salvări. O duse în local. Fata de la recepție luă două meniuri și îi conduse la o masă instalată pe terasă. Lucas o invită pe Zofia să ia loc pe bancheta cu fața spre mare. Comandă un vin spumos. Ea luă o bucățică de pâine și i-o aruncă pescărușului cățarat pe balustradă, care o urmărea cu privirea. Pasărea apucă dumaticatul din zbor, apoi se înalță în văzduh, bătând larg din aripi, și traversă golful.

La câțiva kilometri de acolo, pe celălalt mal, Jules se plimba în sus și-n jos pe cheiuri. Se apropie de mal și trase un șut scurt într-o piatră, care ricoșă de șapte ori pe valuri, după care se scufundă. Își băgă mâinile în buzunarele vechilor lui pantaloni de tweed și se uită la linia țărmlui opus, detașându-se la marginea apei. Chipul îi era la fel de întunecat ca talazurile, iar dispoziția la fel de agitată ca hula din golf. Mașina inspectorului Pilguez, care pleca de la Fisher's Deli și se îndrepta spre oraș, în urletele sirenei, îl smulse din cugetare. Un scandal din Chinatown degenerase într-o încăierare și toate unitățile erau chemate în ajutor. Jules își miji ochii. Mormăi și se întoarse sub arcada lui. Așezat pe o lădiță de lemn, căzu pe gânduri: îl contraria ceva. O foaie de ziar, adusă de vânt, se așeză peste o băltoacă, exact în fața lui. Hârtia se îmbibă cu apă și, treptat, fotografia lui Lucas, de pe verso, apăru pe foaia devenită transparentă. Lui Jules nu-i plăcu deloc fiorul care îi trecu, în acea clipă, pe șira spinării.

Chelnerița puse pe masă vasul aburind, din care dădeau pe de lături cleștii crabilor. Lucas o servi pe Zofia și aruncă o privire spre plastroanele care însoțeau castronașele pentru clătit degetele. Îi oferii unul Zofiei, care îl refuză, iar Lucas renunță, și el, să și-l lege la gât pe al lui.

— Trebuie să mărturisesc că baveta nu-i un accesoriu prea elegant. Nu mâncați? O întrebă el pe Zofia.

— Nu, nu cred.

— Sunteți vegetariană!

— Ideea de a mânca animale mi s-a părut întotdeauna cam bizară.

— Așa au fost rânduite lucrurile, nu-i nimic bizar în asta.

— Totuși, într-o oarecare măsură, așa e!

— Dar toate fapăturile de pe pământ mănâncă alte vietăți, pentru a supraviețui.

— Da, dar mie nu mi-au făcut nimic crabii ăștia. Îmi pare nespuse de rău, spuse ea, îndepărtând ușor farfuria al cărei conținut îi făcea, cât se poate de clar, silă.

— Faceți o greșeală. Natura e cea care a hotărât așa. Dacă păianjenii nu s-ar hrăni cu insecte, atunci insectele ne-ar mânca pe noi.

— Tocmai, crabii sunt niște păianjeni mari, așa că trebuie să-i lăsăm în pace!

Lucas se întoarse și o chemă pe chelneriță. Îi ceru lista de deserturi și, foarte politicos, îi spuse că terminaseră de mâncat.

— Dar nu vreau să vă împiedic să mâncați! Spuse Zofia, roșind.

— M-ați atras de partea crabilor!

El se uită pe listă și îi arată cu degetul o cremă fondantă de ciocolată.

— Cred că, de data asta, nu ne vom face rău decât nouă înșine. O chestie de-asta trebuie să tot aibă vreo mie de calorii!

Curioasă să-și testeze justetea intuiției în privința Îngerilor Verificatori, Zofia îl întrebă pe Lucas despre adevăratele lui sarcini de serviciu. Lucas ocoli răspunsul. Erau multe alte subiecte interesante despre care puteau vorbi; și, pentru început, voia să știe ce făcea Zofia în viața de zi cu zi, când nu veghea la siguranța activității din portul comercial. Cum își ocupa timpurile libere? Ea îi răspunse că expresia i se părea ciudată chiar și când era la singular. În afara orelor pe care le petrecea în docuri, lucra la diferite asociații, preda la institutul nevăzătorilor, se ocupa de persoane vârstnice și de copii spitalizați, îi plăcea tovărășia lor, exista între ea și ei o legătură magică. Doar copiii și persoanele vârstnice vedeau ceea ce mulți oameni ignoră: timpul pe care și-l pierduseră aceștia ca adulți. În ochii ei, ridurile bătrâneții erau cele mai frumoase scrieri ale vieții, cele din care copiii învățau să-și citească visurile. Lucas o privi fascinat.

— Chiar faceți toate astea?

— Da!

— Dar de ce?

Zofia nu răspunse. Lucas își sorbi ultima gură de cafea, ca să-și regăsească puțin din stăpânirea de sine, apoi comandă alta. O bău cât se poate de încet și atâta pagubă dacă băutura i se răcise, atâta pagubă dacă cerul se întunecase. Ar fi vrut ca această conversație să nu se încheie, nu încă, nu în acel moment. Ea își strânse pe lângă gât gulerul puloverului și se ridică, îi mulțumi pentru prăjitură, era prima oară când gusta ciocolata și îi descoperea savoarea nemaipomenită. Lucas crezu că-și bate joc de el, însă, după expresia radioasă a tinerei femei, își dădu seama că nu-l minte. Dar mai era încă un lucru care îl derută și mai mult. Exact în acea clipă, Lucas citi în ochii Zofiei ceva extraordinar: ea nu mințea niciodată! Și se simți pătruns, pentru întâia oară, de îndoială, fapt care îl lăsă cu gura căscată.

— Lucas, nu știu ce-oi fi spus, dar, acum, când nu e de față nici un păianjen, vă asumați niște riscuri enorme!

— Poftim?

— Dacă mai stați cu gura căscată în felul ăsta, până la urmă o să înghițiți o muscă!

— Nu vă e frig? Întrebă Lucas, ridicându-se, drept ca un băț.

— Nu, e în ordine. Dar, dacă începem să mergem, o să fie și mai bine.

Plaja era aproape pustie. Un pescăruș uriaș părea că aleargă pe apă, încercând să-și ia zborul. Labele i se desprinseseră de mare, ridicând puțină spumă de deasupra valurilor. În cele din urmă, pasărea se înalță, făcu un viraj lent și se îndepărtă, nepăsătoare, în raza de lumină care străbătea stratul de nori. Fâlfăitul aripilor se contopi cu clipocitul valurilor risipite pe țărm. Zofia se aplecă, luptând cu palele de vânt ce șfichiuiuau nisipul. O străbătu un mic fior. Lucas își scoase vestonul și i-l puse pe umeri. Aerul, plin de picături minuscule de apă, îi lovea obraji. Chipul îi fu luminat de un zâmbet imens, ca un ultim obstacol în calea râsului care o cuprindea, un râs fără motiv, fără cauză aparentă.

— De ce râdeți? Întrebă Lucas, intrigat.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Atunci, nu care cumva să vă opriți... vă stă așa de bine!

— Tuturor le stă bine.

O ploaie fină începu să cadă, săpând în nisip mii de cratere mici.

— Ia uite, spuse ea, parcă am fi pe Lună, nu vi se pare?

— Ba da, puțin!

— V-ați întristat dintr-o dată.

— Aș vrea ca timpul să se oprească în loc.

Zofia își plecă ochii și merse mai departe.

Lucas se întoarse, pășind cu fața spre ea. Înainta de-a-ndăratelea, precedând pașii Zofiei, care se distra, călcând cu meticulozitate pe urmele pașilor lui.

— Nu știu cum să spun chestiile astea, continuă el, cu o expresie copilărească pe chip.

— Atunci, nu spuneți nimic.

Vântul îi suflă Zofiei părul peste față. Ea și-l dădu spre spate. O șuviță subțire i se încurcase printre genele lungi.

— Am voie? Zise el, întinzând mâna.

— E nostim! Dintr-o dată, păreți intimidat.

— Nu mi-am dat seama.

— Atunci, nu care cumva să vă opriți... vă stă așa de bine!

Lucas se apropie de Zofia, iar expresia chipurilor lor se schimbă. Ea își dădu seama că, în coșul pieptului, avea ceva ce nu exista: o infimă palpitație pe care o simțea până în tâmplă. Degetele lui Lucas tremurau ușor, întârziind făgăduiala unei mângâieri delicate, cu care atinse obrazul Zofiei.

— Gata, zise el, eliberându-i ochii.

Un fulger sfâșie cerul întunecat; se auzi tunetul și o ploaie grea se năpusti asupra lor.

— Aș vrea să vă mai văd, spuse Lucas.

— Și eu. Poate nițel mai pe uscat, dar și eu vreau, răspunse Zofia.

Lucas o luă sub brațul lui și o trase spre restaurant. Terasa din lemn alb era pustie. Se adăpostiră sub streășină acoperită cu plăci de ardezie și se uitară amândoi la apa care se revărsa din jgheaburi. Pe balustradă, pescărușul mândăcios îi privea, fără să se sinchisească de aversă. Zofia se aplecă și luă un coltuc de pâine înmuiat de apă. Îl scutură și îl aruncă departe. Înarișata se îndepărtă spre larg, cu gușa plină.

— Cum vă mai pot vedea? Întrebă Lucas.

— Din ce univers veniți?

El șovăi:

— De prin infern!

Zofia șovăi la rândul ei; îl măsură cu privirea și zâmbi.

— Asta spun adesea, când ajung aici, cei ce au trăit în Manhattan.

Furtuna stătea să înceapă; acum, erau nevoiți să țipe, ca să se poată auzi. Zofia luă mâna lui Lucas și spuse cu voce blândă:

— Mai întâi, mă sunați. Mă întrebați ce mai fac, ce noutăți mai am și, în cursul conversației, îmi propuneți o întâlnire. Atunci, o să vă spun că am de lucru, că sunt foarte ocupată. Dumnezeuastră îmi veți sugera o altă zi, iar eu vă voi spune că asta îmi convine de minune, pentru că, tocmai atunci, voi anula ceva.

Un nou fulger străbătu, în zigzag, cerul devenit cu desăvârșire negru. Pe plajă, vântul sufla, de acum, în rafale. Parcă venea sfârșitul lumii.

— N-ați vrea să ne găsim un adăpost mai bun? Întrebă Zofia.

— Ce mai faceți? Spuse Lucas în chip de răspuns.

— Bine! De ce? Se miră ea.

— Pentru că aș fi vrut să vă invit să petreceți după-amiaza cu mine... dar nu sunteți liberă, aveți de lucru, sunteți ocupată. Poate că o cină, diseară, ar merge de minune, nu?

Zofia zâmbi. El își dădu haina deoparte, ca s-o adăpostească mai bine sub ea și o trase spre mașină. Marea dezlănțuită uda trotuarul pustiu. Lucas traversă, ținând-o pe Zofia de mână. Se luptă cu portiera, pe care vântul în rafale nu-l lăsa s-o deschidă. Zgomotul asurzitor al furtunii se mai atenua când se instală în mașină. Porniră la drum, spre casă, sub ploaia care bătea în parbriz. Lucas o lăsă pe Zofia în fața unui garaj, așa cum îl rugase. Înainte de a se despărți, el se uită la ceas. Ea se aplecă la fereastră.

— În seara asta, aveam în program o cină, dar am să încerc s-o anulez. O să vă sun pe mobil.

Zâmbi și demară. Zofia îl urmări cu privirea, până când mașina dispăru în valul de vehicule de pe Van Ness Avenue.

Ea se duse să plătească reîncărcarea bateriei și cheltuielile de remorcare a mașinii. Când o luă pe Broadway, furtuna trecuse. Tunelul o ducea direct în

inima cartierului „fierbinte” al oraşului. Pe o zebră, ochi un hoţ de buzunare, care se pregătea să năvălească asupra pradei. Se opri pe banda a doua, ieşi din Ford şi alergă spre el.

Îl luă la rost fără menajamente; omul se dădu înapoi cu un pas: atitudinea îi era ameninţătoare.

— Foarte proastă idee, spuse Zofia, arătând cu degetul spre femeia cu mapă diplomat, care se îndepărta.

— Oi fi şi tu vreun „îngeruş” 11?

— Nu-i asta problema!

— Atunci, ia-ţi zboru', tâmpito!

Şi hoţul o luă la fugă după prada lui. Dar, în clipa în care se apropie de ea, îşi suci glezna şi se întinse pe jos cât era de lung. Tânăra femeie, care se urcase în cablecar¹², nu băgă de seamă nimic. Zofia aşteptă până ce hoţul se ridică, apoi se duse spre maşină.

În timp ce deschidea portiera, îşi muşcă buza, nemulţumită de sine. Ceva anume interferase cu intenţiile ei.

Obiectivul fusese atins, dar nu aşa cum ar fi dorit: nu reuşise să-l facă pe agresor să-şi schimbe intenţiile. Îşi continuă drumul, îndreptându-se spre docuri.

— Să vă parchez maşina, domnule?

Lucas tresări şi îşi înălţă privirea; îl fixă, cu un aer ciudat, pe omul ce deservea parcare.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Pentru că staţi în maşină, fără să vă mişcaţi, de mai bine de cinci minute şi, atunci, mi-am zis că...

— Ce ţi-ai zis?

— Am crezut că nu vă simţiţi bine, mai ales când v-aţi pus capul pe volan.

— Păi, fă bine şi nu mai crede nimic. Asta o să te scutească de o droaie de decepţii.

Lucas ieşi din maşină şi îi aruncă tânărului cheile. Când uşile liftului se deschiseră, dădu nas în nas cu Elizabeth, care se aplecă spre el, ca să-i spună bună ziua. Lucas făcu imediat un pas înapoi.

— Elizabeth, m-ai salutat deja în dimineaţa asta, spuse Lucas, făcând o strâmbătură.

— Aveai dreptate în privinţa melcilor cu usturoi: sunt delicioşi! O zi bună!

Când uşile cabinei se deschiseră la etajul nouă, ea dispăru pe coridor.

Ed îl primi pe Lucas cu braţele deschise.

— E o binecuvântare că te-am întâlnit, scumpul meu Lucas!

— Se poate spune şi aşa, spuse Lucas, închizând uşa biroului.

Se duse spre biroul vicepreşedintelui şi se instala într-un fotoliu. Heurt flutura San Francisco Chronicle.

— Noi doi o să facem lucruri măreţe.

— Nu mă îndoiesc.

— Mi se pare mie sau nu prea ți-e bine?

Lucas oftă. Ed îi simți exasperarea. Scutură din nou, cu mare veselie, foaia de jurnal, unde figura articolul lui Amy.

— Formidabil articol! Nici eu n-aș fi vorbit mai bine.

— A și apărut?

— În dimineața asta. Așa cum mi-a promis ea. Delicioasă Amy asta, nu? Pesemne c-o fi tras toată noaptea.

— Da, cam așa ceva.

Ed arătă cu degetul poza lui Lucas.

— Prost mai sunt! Ar fi trebuit să-ți dau o poză de-a mea, înainte de interviu, dar nu contează, și dumneata ai ieșit cât se poate de bine.

— Mulțumesc.

— Ești sigur că ți-e bine, Lucas?

— Da, domnule președinte, cât se poate de bine.

— Nu știu dacă nu mă înșală instinctul, dar ai un aer cam ciudat.

Ed destupă o carafă de cristal și îi turnă lui Lucas un pahar de apă, adăugând cu falsă compătimire:

— Dacă ai probleme, chiar și de ordin personal, poți avea încredere în mine. Noi suntem o casă mare, dar, înainte de toate, o familie mare!

— Doreați să mă vedeți, domnule președinte?

— Spune-mi Ed!

Extatic, Ed comentă cina luată în oraș cu o seară înainte, care se petrecuse mai bine decât sperase. Își înștiințase colaboratorii cu privire la intenția lui de a crea un nou departament în sânul grupului, pe care îl va boteza Divizia Invenții. Scopul acestei noi unități va fi acela de a pune în lucru mijloace comerciale inedite, pentru a cuceri noi piețe. Conducătorul său avea să fie Ed: pentru el, această experiență va fi ca o cură de reîntinerire. Simțea lipsa acțiunii. La ora la care vorbea, mai mulți subdirectori erau deja încântați să formeze o nouă gardă, apropiată de viitorul președinte. Categorie, Iuda n-o să dispară niciodată... era chiar în stare să apară în multiple ipostaze, se gândi Lucas. Continuând-și expunerea, Heurt conchise că o oarecare concurență cu asociatul său nu putea face nici un rău, ba chiar dimpotrivă, era ca o gură de oxigen, întotdeauna benefică.

— Ești de acord cu mine, Lucas?

— Categorie, răspunse acesta, dând din cap.

Lucas era parcă legănat pe aripi de înger: intențiile lui Heurt îi întreceau cu mult așteptările și lăsa să se întrevadă reușita proiectului său. Pe Market Street numărul 666, atmosfera din birourile potențailor avea să se rarefieze cât de curând. Cei doi bărbați discutară despre reacția lui Antonio. Era mai mult decât probabil că asociatul lui Ed avea să se împotrivescă noilor idei ale acestuia. Avea nevoie de o mișcare fulgerătoare pentru a-și lansa divizia, dar nu era ușor să pui la punct o operațiune de o asemenea anvergură: îți cerea mult timp, preciză Heurt. Vicepreședintele visa să dobândească o piață prestigioasă, care să justifice puterea mult visată. Lucas se ridică și puse dosarul pe care îl

ținea sub braț în fața lui Ed. Îl deschise și scoase din el un raport voluminos: Zona portuară din San Francisco se întindea pe mai mulți kilometri, mărginind, practic, toată coasta de est a orașului, și se afla într-o perpetuă mutație. Activitatea din docuri supraviețuia, spre marele regret al lumii imobiliare, care dăduse totuși lupte crâncene pentru extinderea portului destinat vaselor de agrement și pentru transformarea terenurilor din fața mării, cele mai apreciate din oraș. Micile veliere își găsiseră loc de ancorare într-un al doilea port, al lor, victorie a acelorași promotori, care izbutiseră să-și dea bătălia ceva mai la nord. Pentru crearea acestei unități rezidențiale se înfruntaseră toate mediile de afaceri, care o râvniseră în egală măsură, iar proprietarii caselor de pe marginea apei „cotizaseră” bani grei ca să sufle terenul de sub nasul altor doritori. Mai înainte, fuseseră construite și niște gigantice terminale, care primeau pacheboturi imense. Valurile de pasageri ce ieșeau din pânțele acestora o luau pe o promenadă recent amenajată, care îi ducea la cheiul 39. Zona turistică favorizase apariția unei sumedenii de magazine și restaurante. Multiplele activități de pe cheiuri erau sursa unor profituri uriașe și a unor aprige înfruntări de interes. De zece ani încoace, directorii firmelor imobiliare din zona portuară se schimbau cam la cincisprezece luni, semn ce indica războaiele pentru supremație, care nu conteneau să se dea în domeniul achiziționării și exploatării malurilor orașului.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă Ed.

Lucas zâmbi malițios și desfășură un plan; pe cartușul acestuia se putea citi: „Portul San Francisco, Docurile nr. 80”.

— Să atacăm acest ultim bastion!

Vicepreședintele voia un tron, Lucas îi oferea coroana!

Lucas se așeză din nou, pentru a-și detalia proiectul. Docurile se aflau într-o situație precară. Munca tot mai grea era de multe ori periculoasă, iar temperamentul docherilor era năvălaș. Aici, o grevă se putea propaga mai repede decât un virus. Lucas făcuse deja tot ce trebuie pentru ca atmosfera să devină explozivă.

— Nu văd la ce ne-ar folosi chestia asta, spuse Ed, căscând.

Lucas continuă cu un aer detașat.

— Atâta vreme cât companiile care se ocupă de logistică și de navlu își plătesc salariile și chiriile, nimeni nu îndrăznește să le mute de acolo. Dar situația s-ar putea schimba destul de repede. Ar fi de-ajuns ca activitatea să fie din nou paralizată.

— Direcția portului nu va accepta niciodată așa ceva. Ne vom izbi de prea multe rezistențe.

— Asta depinde de influențele care vor intra în joc, spuse Lucas.

— Poate, clătină din cap Ed Heurt. Dar, pentru un proiect de o asemenea anvergură, vom avea nevoie de un sprijin venit din sferele cele mai înalte.

— Nu trebuie să vă explic tocmai dumneavoastră cum se trag sforile lobbying-ului! Pe directorul imobiliar al portului îl paște înlocuirea: totul atârână

de un fir de păr. Sunt sigur că o primă de plecare l-ar interesa cât se poate de mult.

— Nu știu despre ce vorbești!

— Ed, cred că ați putea fi însuși inventatorul lipiciului de pe spatele plicurilor care circulă pe sub mese!

Vicepreședintele își îndreptă spatele, în fotoliul lui, neștiind dacă trebuia să se simtă flatat de această remarcă, îndreptându-se către ușă, Lucas îi mai spuse patronului său:

— În dosarul albastru veți găsi și o fișă cu informații detaliate despre candidatul nostru la o retragere generos remunerată. Își petrece toate weekendurile la lacul Tahoe și e dator vândut. Aranjați-mi cât mai iute o întâlnire cu el. Impuneți-i un loc cât se poate de confidențial, iar, pentru restul, las' pe mine.

Heurt cercetă, nervos, filele dosarului. Se uită, uluit, la Lucas și se încruntă:

— La New York făceai politică?

Ușa se închise.

Liftul era pe palier; Lucas îl lăasă să plece gol. Își scoase telefonul mobil, îl deschise și formă, febril, numărul căsuței sale vocale. „Nu aveți mesaje noi”, repetă de două ori vocea cu intonații de robot. Apoi, căută până când telefonul afișă pliculețul texto: acesta era gol. Închise aparatul și intră în lift. Când ieși în parcare, își mărturisi că era tulburat de un lucru pe care nu izbutea să-l identifice: o infimă palpitație în coșul pieptului, pe care o simțea până în tâmplă.

Ședința dura de peste două ore. Urmările căderii lui Gomez în fundul calei vasului Valparaiso căpătau proporții îngrijorătoare. Bărbatul era tot la reanimare. Manca telefona la spital din oră în oră, interesându-se de starea lui: diagnosticul pus de medici continua să fie destul de rezervat. Dacă muncitorul ar fi murit, nimic n-ar mai fi putut stăvili furia docherilor, care, pe moment, era doar un murmur surd. Șeful sindicatului de pe Coasta de Vest, care se deplasase aici pentru a lua parte la ședință, se ridică și își mai turnă o cafea. Zofia se folosi de acest prilej pentru a părăsi, cu discreție, sala în care aveau loc dezbaterile. Ieși din clădire și se îndepărtă la câțiva pași, ascunzându-se în spatele unui container. La adăpost de privirile curioase, formă un număr. Anunțul robotului fu scurt: „Lucas”; imediat, se auzi un bip.

— Sunt Zofia; diseară sunt liberă. Sunați-mă și spuneți-mi cum ne vedem. Pe curând.

În timp ce închidea, își privi telefonul mobil și, fără să știe cu adevărat de ce, zâmbi.

La sfârșitul după-amiezii, delegații hotărâseră în unanimitate să-și amâne decizia. Aveau nevoie de timp pentru a cântări mai bine problema. Comisia de anchetă urma să-și facă publică expertiza abia mai târziu, în cursul nopții, iar San Francisco Memorial Hospital aștepta rezultatul bilanțului medical din dimineața următoare pentru a se pronunța în privința șanselor de

supraviețuire ale docherului. În consecință, ședința fu închisă și amânată pe a doua zi. Manca urma să-i convoace pe membrii biroului de îndată ce avea să primească cele două rapoarte, iar adunarea generală avea să aibă loc imediat după aceea.

Zofia simțea nevoia să respire aerul venit din larg. Își îngădui câteva minute de răgaz și o luă de-a lungul cheiurilor. La câțiva pași de ea, prova ruginită a lui Valparaiso se legăna la capătul cablurilor de amaraj. Nava era înlănțuită ca o fiară nefastă. Umbra marelui cargou se reflecta cu intermitențe în apa amestecată cu uleiuri, care unduia în voia văturelelor ce se izbeau de el, clipocind. De-a lungul punților, oameni în uniformă umblau încoace și încolo, ocupați cu fel de fel de inspecții. Căpitanul vasului îi urmărea, sprijinit de balustrada punții de comandă. Luând în considerare felul în care își aruncase țigara peste bord, se pare că, în orele următoare, situația avea să devină încă și mai tulbure decât apele ce înghițiseră chiștocul. Vocea lui Jules rupse tăcerea locurilor, pe care doar pescărușii o mai străpungeau cu țipetele lor.

— Apa asta nu te îndeamnă deloc să faci un plonjon, așa-i? Doar dacă e „ăl mare”!

Zofia se întoarse și îi măsură cu o privire duioasă. Ochiul lui albaștri erau oboșiți, barba vâlvoi, hainele ponosite, dar sărăcia nu-i micșora câtuși de puțin farmecul. Bărbatul acesta își purta eleganța în străfundul inimii. Jules își vârâse mâinile în buzunarele vechilor lui pantaloni de tweed cu motive țesute în carouri.

— E o stofă „prince-de-galles”, dar cred că prințul și-a făcut cam de mulțisor valiza.

— Și piciorul?

— Să zicem că stă tot lângă celălalt, iar asta deja nu-i o chestie așa de rea.

— Ai fost să-ți schimbi pansamentul?

— Dar tu cum o mai duci?

— Mă doare puțin capul, ședința asta nu se mai termina.

— Și te mai doare puțin și inima, nu?

— Nu, de ce?

— Pentru că, dacă mă uit pe la ce ore te învârtești pe aici în ultimul timp, mă îndoiesc că vii ca să te bronzezi.

— Ei, și dumneata, Jules! Simțeam doar nevoia de puțin aer proaspăt!

— Și cel mai proaspăt pe care l-ai găsit e taman în jurul unui bazin care duhnește a pește împutit. Dar pesemne că ai dreptate: o duci cât se poate de bine!

Bărbații care inspectau vechea navă coborâră pe o scară de bord. Intrară în două Forduri negre, ale căror portiere nu făcură nici un zgomot în clipa în care le închiseră. Mașinile se îndreptară încet spre ieșirea din zona portuară.

— Dacă plănuiai să te bucuri mâine de ziua liberă, ia-ți gândul! Tare mi-e teamă că o să fie mai încărcată decât de obicei.

— Și mie mi-e teamă.

— Care va să zică, unde rămăsesem? Continuă Jules.

— În clipa în care trebuia să mă iau la ceartă cu dumneata, ca să te duc să-ți schimbe pansamentul! Stai aici, mă duc să-mi iau mașina.

Zofia se îndepărtă fără să mai stea să-i asculte argumentele.

— Nu joacă deloc corect! Bombăni el în barbă.

După ce-l duse pe Jules la doctor, Zofia o luă spre casă. Cu o mână conducea, iar cu cealaltă își căuta telefonul mobil. Probabil că iar se vârase pe undeva, prin fundul genții aleia mari. În timp ce cotrobăia după el, semaforul se făcu roșu. Când opri, își răsturnă geanta pe scaunul din dreapta și culese telefonul din mormanul de obiecte răspândite în dezordine.

Lucas îi lăsase un mesaj: avea să treacă s-o ia din fața casei la șapte și jumătate. Zofia se uită la ceas: mai avea exact patruzeci și șapte de minute ca să le sărute pe Mathilde și pe Reine și, apoi, să se îmbrace. Se aplecă, deschise torpedoul și scoase de acolo girofarul, pe care îl puse pe capota mașinii (O dată, n-o fi foc!). Cu sirena urlând, porni în viteză pe 3rd Street.

Lucas se pregătea să plece de la birou. Își luă pardesiul de pe umeraș și și-l puse pe spate. Stinse lumina. Dincolo de ferestrele largi, orașul apăru în alb și negru. Tocmai închidea ușa, când telefonul începu să sune. Se întoarse să răspundă. Ed îl informă că întâlnirea solicitată va avea loc la șapte și treizeci de minute. În semiîntuneric, Lucas notă, grăbit, adresa pe un colț de hârtie.

— Vă sun de îndată ce cad la înțelegere cu omul nostru.

Lucas închise, fără alte formule de politețe, și se apropie de geam. Se uita la străzile ce se întindeau la picioarele lui. De la acea înălțime, liniile luminoase trasate de farurile albe și roșii ale mașinilor alcătuiau o imensă pânză de păianjen, care scânteia în întuneric. Lucas își lipi fruntea de sticlă. În dreptul gurii lui, pe fereastră apăru o aureolă de aburi. Departe, printre mașini, clipea o luminiță albastră: un girofar urca spre Pacific Heights. Lucas oftă, își băgă mâinile în buzunarele pardesiului și ieși din cameră.

Zofia opri sirena și puse girofarul la loc; în fața casei, era un loc liber, în care își strecură imediat mașina. Urcă treptele patru câte patru și intră în apartament.

— Sunt mulți ăia care te fugăresc? O întrebă Mathilde.

— Poftim?

— Dacă ai vedea ce față ai! Nu ești cu sufletul la gură aproape deloc!

— Mă duc să mă pregătesc, sunt în mare întârziere! Ce-ai făcut azi?

— La ora prânzului, am alergat puțin cu Carl Lewis și am bătut eu!

— Te-ai plictisit rău?

— Pe strada ta au trecut șaiszeci și patru de mașini, din care nouăsprezece verzi!

Zofia se întoarse și se așeză la picioarele patului.

— Mâine, o să fac tot posibilul să mă întorc mai devreme.

Mathilde aruncă o privire spre ceasul pus pe gheridon și dădu din cap.

— Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala...

— În seara asta, ies în oraș, dar nu mă întorc târziu. Dacă nu dormi, putem să stăm de vorbă, spuse Zofia, ridicându-se.

— Tu sau eu? Murmură Mathilde, privind-o cum dispare în dressing.

Zofia reapăru, după zece minute, în salon. Părul ud îi era înfășurat într-un prosop, iar mijlocul într-altul. Puse o trusă mică, de pânză, pe marginea căminului și se apropie de oglindă.

— Iei cina cu Lu cel mic? O descusu Mathilde.

— A sunat?

— Nu! Nici vorbă.

— Atunci, cum de știi?

— Uite-așa!

Zofia se întoarse, își puse mâinile în șolduri și o privi, cu hotărâre, pe Mathilde.

— Ai ghicit „uite-așa” că iau cina cu Lucas?

— Dacă nu mă înșel, mi se pare că ceea ce ții în mâna dreaptă se numește mascara, iar ceea ce ții în stânga este un pământuf pentru aplicat fardul.

— Nu văd care-i legătura!

— Vrei să-ți dau un indiciu? O ironiza Mathilde.

— Voi fi cât se poate de încântată să-l aud! Răspunse Zofia, ușor agasată.

— De mai bine de doi ani, tu ești prietena mea cea mai bună...

Zofia își înclină capul într-o parte. Chipul lui Mathilde fu luminat de un zâmbet generos.

—... și e prima oară când văd că te fardezi!

Zofia se întoarse din nou spre oglindă, fără să-i răspundă. Mathilde luă cu nonșalanță suplimentul ce conținea programele de televiziune și începu să-l citească pentru a șasea oară în acea zi.

— Noi n-avem televizor! Spuse Zofia, întinzându-și pe buze, delicat, cu vârful degetului, puțin gloss.

— Pică bine: am oroare de așa ceva! Răspunse fără să stea pe gânduri Mathilde, întorcând pagina.

Telefonul începu să sune în geanta lăsată de Zofia pe patul lui Mathilde.

— Vrei să răspund eu? O întrebă aceasta, cu o voce nevinovată.

Zofia se puse pe cotrobăit de zor prin geantă. Luă telefonul și se duse în celălalt capăt al camerei.

— Nu, nu vrei! Bodogăni Mathilde, atacând grila programelor de a doua zi.

Lucas era nespus de mâhnit: întârziase și nu mai putea s-o ia de acasă. Aveau o masă rezervată, pentru ora douăzeci și treizeci, la ultimul etaj al imobilului Bank of America, de pe California Street. Restaurantul de trei stele, care domina orașul, oferea o priveliște magnifică a podului Golden Gate. O aștepta pe Zofia acolo. Ea închise, se duse în colțul destinat bucătăriei și se uită în frigider. Mathilde auzi vocea înfundată a prietenei sale, care o întreba:

— Ce ți-ar plăcea la cină? Am puțin timp și o să-ți pregătesc ceva.

— O „omletă-salată-iaurt”.

Ceva mai târziu, Zofia își luă pardesiul din dressing, o sărută pe Mathilde și închise încetișor ușa apartamentului.

Se instala la volanul Fordului. Înainte de a demara, lăsă în jos parasolarul și se privi câteva clipe în oglinda din spatele acestuia. Cu o mutră întrebătoare, ridică geamul din partea ei și băgă cheia în contact. Când mașina dispăru la colțul străzii, perdeaua de la fereastra lui Reine se lăsă ușurel în jos.

Zofia își lăsă mașina la intrarea în parcare și îi mulțumi omului în livrea roșie care îi întindea un tichet.

— Tare aș vrea să fi fost eu cel cu care veți lua cina! Spuse tânărul.

— Mulțumesc frumos, răspunse ea, îmbujorată și încântată.

Ușa turnantă se puse în mișcare și Zofia apăru în hol. După ora de închidere a birourilor, doar barul de la parter și restaurantul panoramic de la ultimul etaj mai erau deschise pentru public. În timp ce se îndrepta cu pași siguri spre lift, simți în gură o ciudată senzație de uscăciune. Pentru prima oară, Zofiei îi era sete. Se uită la ceas. Dat fiind că venise cu zece minute înainte, ochi prin vitrină tezgheaua de aramă a cafenelei și își schimbă direcția. Tocmai se pregătea să intre, când recunoscu profilul lui Lucas, care se afla la o masă, în toiul unei conversații cu directorul serviciului imobiliar din port. Zofia se trase înapoi, tulburată, și se întoarse la lift.

După o bucată de vreme, Lucas apăru în urma șefului de sală, care îl conducea spre masa la care aștepta Zofia. Ea se ridică, el îi sărută mâna și o invită să se așeze cu fața spre fereastră.

În timpul cinei, Lucas îi puse sute de întrebări, la care ea răspundea cu altele o mie. El aprecia meniul rafinat; ea nu se atinse de nimic, punând pe neobservate mâncarea pe marginea farfuriei. Li se părea că întreruperile datorate chelnerului durează o eternitate. Când acesta se apropie din nou, cu o măturică de adunat fărâmiturile, ce aducea cu o seceră bărboasă, Lucas se așeză alături de Zofia și suflă cu putere peste fața de masă.

— Gata, acum e curat! Ne puteți lăsa, vă mulțumesc mult! Îi spuse chelnerului.

Conversația începu din nou. Lucas își pusese brațul pe spătarul banchetei, iar Zofia simți căldura mâinii ce stătea atât de aproape de ceafa ei.

Chelnerul veni din nou, înfuriindu-l pe Lucas; acesta le puse dinainte două linguri și o spumă fondantă, de ciocolată. Învârti platoul ca să-l prezinte cât mai avantajos, se îndreptă și, fudul nevoie mare, anunță conținutul.

— Ați făcut foarte bine că ni l-ați precizat, spuse Lucas, cam țâfnos. L-am fi putut confunda cu sufleul de morcovi!

Chelnerul se îndepărtă discret. Lucas se plecă spre Zofia.

— N-ați mâncat nimic.

— Mănânc foarte puțin, îi răspunse ea, lăsându-și capul în jos.

— Hai, gustați! Faceți-mi această plăcere! Pentru gură, ciocolata e o bucățică de rai.

— Și, pentru șolduri, un iad! Îi răspunse ea.

Fără să-i mai lase răgazul de a protesta, Lucas tăie crema, duse lingura la buzele Zofiei și îi depuse ciocolata caldă pe limbă. În pieptul ei, bătăile necunoscute se făcură simțite și mai tare. Își ascunse frica în adâncul ochilor lui Lucas.

— E caldă și, în același timp, rece. E dulce, spuse ea.

Tava purtată de chelnerul care aducea coniacul se înclină ușor și paharul alunecă de pe ea. Când se lovi de pardoseală, se sparse în șapte cioburi absolut identice. Sala tăcu, Lucas tuși ușor, iar Zofia rupse tăcerea.

Voia să-i mai pună lui Lucas două întrebări, dar îl rugă să răspundă fără ocolișuri. El îi făgădui.

— Ce făceați la masă cu directorul companiei imobiliare din port?

— E curios că mă întrebați așa ceva.

— Ne-am înțeles să răspundeți fără ocolișuri! Lucas se uită țintă la Zofia și își apropie degetele de mâna pe care ea și-o pusese pe masă.

— Era o întâlnire de lucru, ca ultima oară.

— Țasta n-a fost cu adevărat un răspuns, dar mi-ați anticipat a doua întrebare. Ce meserie aveți? Pentru cine lucrați?

— Am putea spune că mă aflu într-o misiune.

— Ce fel de misiune? Îl întrebă din nou Zofia.

Ochii lui Lucas o părăsiră o clipă pe Zofia. O anumită privire îi atrăgea atenția: în fundul sălii, tocmai îl recunoscuse pe Blaise, cu un zâmbet răutăcios în colțul gurii.

— Ce e? Nu vă simțiți bine? Se îngrijoră Zofia.

Lucas se transformase sub ochii ei. Abia dacă-l mai recunoștea pe cel cu care împărtășise această seară plină de sentimente inedite.

— Nu-mi puneți nici o întrebare, îi spuse el. Duceți-vă la vestiar, luați-vă pardesiul și întoarceți-vă acasă. O să vă sun mâine; acum nu vă pot explica nimic, îmi pare nespus de rău.

— Ce v-a apucat? Îl întrebă, perplexă Zofia.

— Plecați! Acum!

Ea se ridică și traversă sala. Auzea chiar și cele mai mici zgomote: un tacâm care cădea, paharele care se ciocneau, vechitura de batistă cu care un domn bătrân se ștergea la gură, respirația femeii prost îmbrăcate, care mânca din ochi, moartă de poftă, prăjiturile din vitrină, foșnetul scos de jurnalul unui om de afaceri care citea jucându-și propriul rol, cuplul care mergea printre mese și care nu-și mai vorbea de când se ridicase ea. Zofia își grăbi pasul; în fine, ușile liftului se închiseră. În ea nu mai era decât un vâlmășag de emoții contradictorii.

Alergă în stradă. Vântul o izbi în față. În mașina care gonea, nu mai erau decât ea și un fior de melancolie.

Când Blaise se așeză în locul pe care îl părăsise Zofia, Lucas își strânse pumnii.

— Ei, cum ne merg afacerile? Întrebă Blaise, jovial.

— Ce învârtești aici? I se adresă Lucas, cu o voce care nu încerca să-i ascundă câtuși de puțin iritarea.

— Sunt responsabil cu comunicarea internă și externă, așa că am venit să... comunicăm nițeluș!

— Dumitale n-am de ce să-ți dau raportul!

— Lucas, Lucas, zău așa! Cine vorbește de rapoarte? Am venit pur și simplu ca să văd cum o duce cu sănătatea mânzocul meu, și, după cum văd, îi merge de minune.

Glasul lui Blaise gâlgâia de o prietenie pe cât de mieroasă, pe atât de falsă.

— Știam eu că ești strălucitor, dar acum trebuie să mărturisesc că te subestimam.

— Dacă asta e tot ce aveai de zis, cred că am face bine să ne spunem la revedere!

— M-am uitat la ea în timp ce îi susurai serenade și trebuie să recunosc că, în momentul în care a fost adus desertul, am rămas de-a dreptul impresionat! Pentru că treaba asta, bătrâne, frizează geniul!

Lucas îl urmărea cu atenție pe Blaise, încercând să descifreze ce anume îl putea înveseli pe acest perfect imbecil.

— Natura n-a prea fost generoasă cu dumneata, Blaise, dar nu dispera. Într-o bună zi, o să se ivească pe la noi o păcătoasă care va fi comis un lucru suficient de grav pentru a fi osândită să petreacă vreo câteva ore în brațele dumitale!

— Nu-i nevoie de atâta falsă modestie, Lucas, am înțeles și am aprobat totul. Inteligența dumitale mă va surprinde mereu.

Lucas se întoarse, cerând, cu un gest, să i se aducă nota de plată. Blaise o luă și îi întinse șefului de sală o carte de credit.

— Lasă, asta mă privește pe mine!

— De fapt, unde vrei să ajungi? Întrebă Lucas, recuperând nota de plată dintre degetele jilave ale lui Blaise.

— Mi-ai putea acorda ceva mai multă încredere. E nevoie să-ți mai amintesc că misiunea asta ți-a fost încredințată numai mulțumită mie? Hai să nu mai facem pe proștii, doar știm totul cât se poate de bine!

— Ce știm? Întrebă Lucas, ridicându-se.

— Cine e ea!

Lucas se așeză încet, la loc, și îl privi țintă pe Blaise.

— Și cine e ea?

— Păi, e cealaltă, dragul meu... e adversara dumitale!

Lucas căscă ușor gura, de parcă, dintr-o dată, n-ar mai fi avut suficient aer. Blaise continuă:

— Cea care a fost trimisă împotriva dumitale. Dumneata ești demonul nostru, ea e îngerul lor, face parte din corpul lor de elită.

Lucas se trase înapoi, când Blaise se aplecă spre el.

— Nu fi chiar așa de necăjit, bătrâne, îi dădu el înainte, asta mi-e meseria: să le știu pe toate. Trebuia neapărat să te felicit. Pentru tabăra noastră, ispitirea îngerului nu mai e o victorie, e un triumf! Fiindcă despre asta e vorba, la drept vorbind, nu?

Lucas simți o undă de îngrijorare în ultima întrebare a lui Blaise.

— Păi, nu ziceai că meseria dumitale e să le știi pe toate, bătrâne? Îl întrebă Lucas, cu o ironie amestecată cu furie.

Plecă de la masă. În timp ce traversa restaurantul, auzi glasul lui Blaise:

— Mai venisem pentru ceva: să-ți spun că ești căutat! Deschide-ți celularul! Persoana de care te-ai apropiat în ultimele ore ar vrea neapărat să încheiați un acord în seara asta.

Ușile ascensorului se închiseră în urma lui Lucas. Blaise ochi farfuria pe care desertul rămăsese neterminat, se așeză și își băgă degetul jilav în ciocolată.

Mașina Zofiei gonia pe Van Ness Avenue. În timp ce trecea, toate semafoarele căpătau culoarea verde. Deschise radioul și căută un post care difuza rock. Degetele ei loveau volanul în ritmul muzicii, îl izbeau din ce în ce mai tare, până când începură s-o doară falangele. Fordul o luă spre Pacific Heights și se opri fără menajamente în fața căsuței.

La ferestrele de la parter nu se zărea nici o lumină. Zofia începu să urce scara. Când își puse piciorul pe cea de-a treia treaptă, ușa lui Miss Sheridan se întredeschise. Zofia se luă după lumina care se strecurase în semiîntuneric și intră în apartamentul lui Reine.

— Ți-am spus eu!

— Bună seara, Reine.

— Hai, stai lângă mine, ai să-mi spui bună seara la plecare. Deși, dacă mă uit bine la tine, în momentul de față am putea spune mai degrabă bună dimineața!

Zofia se apropie de fotoliu. Se așeză pe mochetă și își puse capul pe brațul lui Reine. Aceasta îi mângâie părul și, apoi, începu să vorbească:

— Vrei să mă întreb ceva? Nădăjduiesc! Pentru că eu, una, am de dat un răspuns!

— Nu sunt în stare să-ți spun ce simt.

Zofia se sculă, se duse la fereastră și ridică perdeaua. În stradă, Fordul părea că doarme. Reine continuă:

— Departe de mine gândul de a fi indiscretă. Dar, mă rog, nu-i poți cere omului ce nu-ți poate da! La vârsta mea, viitorul se micșorează văzând cu ochii și, când ești prezbiter, așa cum sunt eu, atunci chiar că trebuie să fii îngrijorat. De aceea, pe măsură ce trec zilele, privesc înainte, având supărătoarea impresie că drumul se oprește în fața încălțărilor mele.

— De ce îmi spui asta, Reine?

— Fiindcă îți cunosc generozitatea, dar și pudoarea. Pentru o femeie de vârsta mea, bucuriile și tristețile celor pe care îi iubim sunt ca niște kilometri câștigați de la noaptea care se anunță. Speranțele voastre, dorințele voastre ne

spun că, după noi, drumul continuă, că tot ce am făcut cu viețile noastre are un sens, fie chiar și unul infim... un rost mic-mititel de a fi. Și, acum, o să-mi spui ce nu merge!

— Nu știu!

— Ceea ce simți tu se numește dor!

— Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să ți le pot spune.

— Fii pe pace, le ghicesc...

Reine ridică bărbia Zofiei, încetișor, cu vârful unui deget.

— Hai, scoală-ți zâmbetul din somn! E de ajuns un grăuncior de speranță ca să semeni un câmp întreg de fericire... Și un pic de răbdare, ca să-i lași timp să crească.

— Reine, ai iubit vreodată?

— Vezi toate pozele alea vechi din albumele mele? Ei bine, nu folosesc, practic, la nimic! Majoritatea oamenilor care apar acolo sunt morți demult și totuși, pentru mine, ele sunt foarte importante. Știi de ce? Pentru că le-am făcut! Dacă ai ști cât de mult aș vrea să mă mai ducă picioarele încă o dată acolo! Bucură-te, Zofia! Fugi, nu-ți pierde timpul! Poate că zilele de luni sunt istovitoare, poate că duminicile sunt posomorâte, dar, Doamne Dumnezeule, ce plăcut e să începi o săptămână nouă!

Reine își desfăcu palma, luă arătătorul Zofiei și i-l plimbă de-a lungul liniei vieții.

— Știi ce e un Bachert, Zofia?

Zofia nu răspunse. Glasul lui Reine se făcu și mai mângâios:

— Ascultă-mă bine, asta e cea mai frumoasă poveste din lume: Bachert este persoana pe care ți-a hărăzit-o Dumnezeu, este cealaltă jumătate a ta, adevărata ta dragoste. Așa că toată înțelepciunea vieții tale constă în a-l găsi... și, mai ales, în a-l recunoaște.

Zofia o privi pe Reine în tăcere. Se sculă, o sărută, plină de tandrețe, pe frunte și îi spuse noapte bună. Înainte de a ieși, se întoarse și-i adresă o ultimă rugămintă:

— Tare mult aș vrea să văd unul dintre albumele dumitale!

— Pe care? Doar le-ai văzut de vreo zece ori!

— Pe al dumitale, Reine.

Și ușa se închise încet în urma fetei.

Zofia începu să urce treptele. Ajunsă pe palierul ei, se răzgândi, coborî scara fără zgomot și își deșteptă din somn bătrânul Ford. Orașul era aproape pustiu. O luă pe California Street. Un semafor o sili să se oprească în fața clădirii unde cinase. Paznicul parcării îi făcu un mic semn prietenesc cu mâna; ea întoarse capul și privi spre Chinatown, care se întindea la dreapta. După câteva străzi, își lăsă mașina lângă trotuar, traversă mica piață, își lipi mâna de peretele de est al Turnului piramidal și intră în hol.

Îl salută pe Petru și se îndreptă spre liftul care ducea la ultimul etaj. Când ușile se deschiseră, ceru să-l vadă pe Mihail. Recepționerei îi părea

nespus de rău, dar începuse ziua orientală, și nașul ei trebăluia la celălalt capăt al lumii.

Zofia șovăi și întrebă dacă Domnul era disponibil.

— În principiu, da, dar, știți, ar putea să fie cam dificil.

Când văzu aerul intrigat al Zofiei, recepționera nu putu rezista dorinței de a-i răspunde.

— Dumneavoastră pot să vă spun! Domnul are un fix, un hobby, dacă preferați: rachetele! E nebun după ele! Ideea că oamenii trimit o droaie de rachete în cer Îl face să se prăpădească de răs. Nu ratează nici o lansare; se închide în biroul Lui, deschide toate monitoarele și nimeni nu mai poate sta de vorbă cu El. Nu vă ascund că situația începe să fie cam problematică de când au început și chinezii cu lansările.

— În momentul acesta e vreo lansare? Întrebă, netulburată, Zofia.

— Dacă nu intervine vreo problemă de ordin tehnic, decolarea e prevăzută în 37 de minute și 24 de secunde! Doriți să-I lăsați un mesaj? Era ceva important?

— Nu, nu-L deranjați, voiam doar să-L întreb ceva. O să mă întorc.

— Unde vă veți afla puțin mai târziu? Când Îi las note incomplete, am parte întotdeauna de câte o mică reflexie pe margine.

— Probabil o să fac câțiva pași pe cheiuri; mă rog, așa cred. Atunci, vă spun noapte bună occidentală ori bună dimineața orientală, cum preferați!

Zofia ieși din Turn. Începuse să burnițeze. Se duse fără nici o grabă spre mașină. Instalată la volan, se îndreptă spre cheiul 80, celălalt loc din oraș unde își afla refugiul.

O cuprinse dorința de a respira aer curat, de a vedea copaci, așa că o luă spre nord. Intră în Golden Gate Park prin calea Martin Luther King și continuă să înainteze până la lacul din mijloc. De-a lungul drumeagului, felinarele desenau miriade de halouri în noaptea înstelată. Farurile luminau o cabană mică, din lemn, de unde se închiriau bărci, pe vreme bună. Zofia își lăsă mașina în parcare goală și se duse spre o bancă de sub un felinar. Se așeză. Purtată de o briză ușoară, o lebădă mare și albă plutea, cu ochii închiși, trecând pe lângă un brotac adormit pe o frunză de nufăr. Zofia oftă.

Și, atunci, Îl văzu venind din capătul aleii. Domnul mergea nonșalant, cu mâinile în buzunar. Pășii peste grilajul scund și o luă de-a curmezișul peluzei, ocolind boschetele de flori. Se apropie și se așeză lângă ea.

— Ai vrut să mă vezi?

— Nu voiam să deranjez, Doamne.

— Tu nu mă deranjezi niciodată. Ai vreo problemă?

— Nu, o întrebare.

Ochii Domnului se luminau și mai mult.

— Atunci, te ascult, fiica mea.

— Tot timpul, propovăduim dragostea, dar noi, îngerii, nu dispunem decât de teorii. Prin urmare, ce înseamnă cu adevărat dragostea pe pământ, Doamne?

El privi spre cer și o luă pe Zofia de umeri.

— Dar acesta e lucrul cel mai frumos pe care l-am inventat! Dragostea e o părticică de speranță, e neconținută reînnoire a lumii, e calea spre pământul făgăduinței. Am creat diferența pentru ca omenirea să cultive înțelegerea: o lume omogenă ar fi fost atât de tristă! Să mori, nu alta! Și, pe urmă, pentru cel sau cea care a știut să iubească și să fie iubit (ă), moartea nu e decât un moment din viață.

Zofia desenă pe jos, cu vârful piciorului, un cerc.

— Dar povestea cu acel Bachert e adevărată?

Dumnezeu zâmbi și îi luă mâna.

— Frumoasă idee, nu? Cel care își găsește jumătatea devine mai împlinit decât toată omenirea la un loc! Omul nu este unic, în sine. Dacă l-aș fi vrut astfel, n-aș fi creat decât unul. Abia când începe să iubească devine, într-adevăr, unic. Omul, așa cum l-am creat, poate că nu e perfect, dar nimic din univers nu poate depăși perfecțiunea a două ființe care se iubesc.

— Acum înțeleg mai bine, spuse Zofia, trasând o linie dreaptă exact în mijlocul cercului.

El se ridică și își băgă din nou mâinile în buzunare. Era gata să plece, când se întoarse și își puse mâna pe creștetul Zofiei. Cu un ton blând și complice, îi spuse:

— O să-ți încredințez un mare secret. Unica și singura întrebare pe care mi-o pun, încă din prima zi: Oare eu sunt cel ce a inventat dragostea, sau dragostea e cea care m-a inventat pe mine?

În timp ce se îndepărta cu pas ușor, Dumnezeu își privi imaginea reflectată în apă. Zofia îl auzi mormăind:

— Domnul în sus, Domnul în jos... trebuie să-mi găsesc și eu odată un prenume, în casa asta... și așa mă fac ei să par mai bătrân, cu ditai bărboiul...

Se întoarse spre Zofia și o întrebă:

— Ce-ai zice dacă mi-aș alege ca prenume Houston?

Blocată, Zofia îl urmări cu privirea, în timp ce El se îndepărta, cu sublimele-I mâini încrucișate la spate, și mormăia de unul singur.

— Domnul Houston, poate... Nu... Houston, e perfect!

Și vocea se stinse în spatele unui copac înalt.

Zofia rămase singură câteva momente. Brotacul cățărat pe frunza lui de nufăr o privi țintă și orăcăi de două ori. Zofia se plecă spre el și-i spuse:

— Ce-i? Ce-i?

Apoi, se ridică, urcă în mașină și ieși din Golden Gate Park. Pe colina Nob Hill, un clopot bătea de unsprezece.

Roțile din față se opriră la câțiva centimetri de marginea digului. Botul mașinii Aston Martin se reflecta în apă. Lucas coborî și lăsă portiera deschisă. Își puse piciorul drept pe bara de protecție din spate, oftă din greu și renunță. Se îndepărtă câțiva pași, simțind că i se învârtește capul. Se aplecă deasupra apei și vomită.

— Nu prea s-ar zice că ți-e bine!

Lucas se ridică și îl privi pe bătrânul boschetar, care îi întindea o țigară.
— Tutun brun; cam tare, având în vedere împrejurările, spuse Jules și îi puse în mână bricheta, a cărei flacără le lumină, un scurt moment, fețele.

Lucas aprinse țigara, trase fumul, adânc, în piept și tuși imediat.

— Sunt bune, zise, aruncând departe chiștocul.

— Stomacul deranjat? Îl iscodi Jules.

— Nu! Răspunse Lucas.

— Atunci, poate vreo supărare?

— Dar dumitale, Jules, ce-ți mai face piciorul?

— Ca tot restul: șchioapătă!

— Păi, atunci, pune-ți bandajul la loc, până nu faci vreo infecție, zise Lucas, îndepărtându-se.

Jules îl privi îndreptându-se spre vechile clădiri aflate la vreo sută de metri de acolo. Lucas urcă treptele scării mâncate de rugină și înainta pe galeria ce se întindea de-a lungul fațadei, în dreptul etajului întâi. Jules strigă după el:

— Supărarea aia e cumva brunetă ori, mai degrabă, blondă?

Dar Lucas nu-l auzi. Ușa singurului birou cu fereastra luminată se închise în urma lui.

Zofia n-avea nici un chef să se întoarcă acasă. În ciuda plăcerii de-a o găzdui pe Mathilde, îi lipsea întru câtva intimitatea. Mergea pe lângă vechiul turn de cărămidă roșie, care domina cheiurile pustii. Ceasul de sub acoperișul conic al acestuia bătu jumătatea de oră. Ea se apropie de marginea cheiului. Prova vechiului cargou se legăna în lumina lunii, care abia se desprinsese dintr-un vâl ușor de ceață.

— Tare-mi place coaja asta de nucă! Suntem de același leat! Și ea scârțâie când se mișcă, dar e și mai ruginită decât mine!

Zofia se întoarse și îi zâmbi lui Jules.

— N-am nimic împotriva ei, dar, dacă scările i-ar fi fost într-o stare mai bună, aș fi iubit-o mai mult.

— Utilajul nu-i de vină cu nimic în accidentul ăsta.

— De unde știi?

— Pereții din docuri au urechi: un cuvîntel de ici, un cuvîntel de colo ajung să formeze un căpețel de frază...

— Știi cum a căzut Gomez?

— Țsta-i misterul! Dacă ar fi vorba de un tânăr, ai putea crede că a fost mai neatent. Auzim de atâta vreme, la televizor, că tinerii sunt mai căscați decât bătrânii... dar eu n-am televizor, iar docherul era cătană bătrână. Nimeni n-o să înghită abureala asta, cum că ar fi alunecat, chipurile, de pe scară.

— Poate că o fi avut vreo amețeală?

— Se prea poate, însă rămâne să aflăm de ce i-o fi venit amețeala.

— Iar eu îmi închipui că te bate deja gândul ăsta...

— Pe mine mă bate mai ales vântul și îmi vără în oase porcăria asta de umezeală. Mi-ar plăcea să ne continuăm conversația ceva mai la o parte. Lângă

scara de acolo, care duce în birouri, e un fel de microclimat. Te-ar deranja dacă am face câțiva pași împreună?

Zofia îi oferi bătrânului brațul ei. Se adăpostiră sub galeria care mergea de-a lungul fațadei. Jules se mută nițel mai încolo, instalându-se exact sub singura fereastră care mai era luminată la acea oră târzie. Zofia știa că toți oamenii în vârstă au manii, dar, dacă îi iubeai, nu trebuia să-i contrazici, ci să-i lași în pace, cu ale lor.

— Uite, aici e bine, ba chiar cât se poate de bine, îi spuse el.

Se așezară jos lângă perete. Jules netezi cutele eternilor lui pantaloni „prince-de-galles”.

— Ei, cum e cu Gomez? Îl întrebă Zofia.

— Eu, unul, nu știu nimic! Dar, dacă taci și asculți, s-ar putea ca puiul ăsta de vânt să ne povestească ceva.

Zofia se încruntă, dar Jules își duse un deget la buze. În liniștea nopții, Zofia auzi glasul grav al lui Lucas, răsunând în birou, chiar deasupra capului ei.

Heurt stătea în capătul mesei cu tăblie de melamină. Puse în fața lui Terence Wallace, directorul serviciului imobiliar din port – care se așezase în fața lui Lucas – un pachetel învelit în hârtie de ambalaj.

— Acum, o treime. Următorul pachet va sosi după ce consiliul vostru de administrație va vota exproprierea docurilor, iar ultimul, după ce voi semna mandatul exclusiv de comercializare a terenurilor, spuse vicepreședintele.

— Am căzut de acord că administratorii voștri trebuie să se reunească în consiliu înainte de sfârșitul săptămânii.

— Termenul e teribil de scurt, gemu omul, care încă nu cutezase să ia pachetelul maroniu.

— Se apropie alegerile! Primăria va fi încântată să anunțe transformarea unei zone poluante într-un cartier cu locuințe curățate. O să fie ca un dar picat din cer! Adăugă Lucas, trimițând pachetul spre mâinile lui Wallace. Treaba dumitale nu pare a fi chiar așa de complicată!

Lucas se ridică și se apropie de fereastră; după ce o întredeschise, spuse:

— Și, pentru că în curând n-o să mai ai nevoie să muncești... ai putea chiar să refuzi promovarea pe care ți-o vor oferi drept mulțumire că i-ai îmbogățit...

— Găsind soluția crizei care-i amenința! Îi luă vorba din gură Wallace, pe un ton izmenit, întinzându-i un plic mare și alb lui Ed.

— În acest raport confidențial este prezentată valoarea fiecărei parcele, spuse el. Măriți prețul cu zece la sută, iar administratorii mei nu vă vor putea refuza oferta.

Wallace își luă plicul cuvenit și îl cântări, vesel, în palmă.

— O să reunesc consiliul până vineri, cel târziu, adăugă el.

Privirile lui Lucas, care rătăceau pe fereastră, fură atrase de o umbră ușoară, ce dispărea pe lângă peretele clădirii. Când Zofia urcă în mașină, lui

Lucas i se păru că ea îl privea drept în ochi. Stopurile din spatele Fordului dispărură în depărtare. Lucas își lăsă capul în jos.

— Terence, nu ai niciodată muștrări de cuget?

— Nu sunt eu ăla care o să provoace greva, îi răspunse acesta, ieșind din birou.

Lucas refuză propunerea lui Ed de a-l însoți și rămase singur.

Clopotele de la Grace Cathedral bătura de miezul nopții. Lucas își puse pardesiul și își băgă mâinile în buzunare. Deschizând ușa, mângâie cu vârful degetelor cărțulia furată, de care nu se mai despărțea. Zâmbi, contemplă stelele și recită:

— Să fie luminători pe tăria cerului ca... să despartă ziua de noapte... și să fie semne... ca să deosebească lumina de întuneric.

Și a văzut Dumnezeu că este bine.

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a patra.

Mathilde gemuse aproape în fiecare oră; durerea îi tulburase neconținut somnul. De-abia când se iviră zorii se mai liniști. Zofia se sculă fără să facă zgomot, se îmbracă și ieși din casă în vârful picioarelor. Prin fereastra de pe palier intra un soare vesel. Când ajunse la parter, dădu de Reine; aceasta împingea ușa de la intrare cu piciorul, căci ducea în brațe un imens buchet de flori.

— Bună dimineața, Reine.

Reine, care ținea în gură o scrisoare, nu-i putea răspunde. Zofia se repezi s-o ajute. Luă buchetul uriaș și îl puse pe consola de la intrare.

— Văd că cineva te răsfată strașnic, Reine.

— Nu pe mine! Pe tine! Uite, și bilețelul ăsta pare-mi-se că tot ție îți este adresat! Zise ea, întinzând un plic pe care Zofia îl desfăcu, intrigată.

Vă datorez niște explicații. Sunați-mă, vă rog, Lucas.

Zofia băgă bilețelul în buzunar. Reine privea florile pe jumătate admirativă, pe jumătate zeflemitoare.

— Ei, poftim! Da' știu că nu s-a încurcat! Sunt vreo trei sute, și toate de varietăți diferite! N-am să gădesc în ruptul capului o vază în care să încapă.

Miss Sheridan se întoarse în apartamentul ei, cu Zofia pe urme, care ducea în brațe somptuosul buchet.

— Pune florile alea lângă chiuvetă. O să-ți fac niște buchete de dimensiuni mai omenești. Le iei când te întorci. Hai, șterge-o, văd că ai întârziat deja.

— Mulțumesc, Reine; cum vin, o să trec pe aici.

— Da, da, chiar așa, dă-i zor, nu mai sta, nu-mi place să te văd doar pe jumătate, iar capul îți e de pe acum în altă parte!

Zofia își sărută proprietăreasa și ieși din casă. Reine luă din dulap cinci vase și le înșiră pe masă. Apoi, căută în sertar un secator și începu să facă aranjamentele. Își puse ochii pe o crenguță de liliac și o dădu deoparte. Când auzi parchetul trosnind deasupra capului ei se opri din lucru și începu să

pregătească micul dejun pentru Mathilde. După câteva clipe, urcă scara, bombănind:

— Hotelieră, florăreasă... și ce m-o mai aștepta de aci înainte? Zău dacă mai știu ce să zic!

Zofia își opri mașina în față la Fisher's Deli. Când intră în bar, îl recunoscu pe inspectorul Pilguez; acesta o invită să ia loc.

— Ce mai face protejata dumneavoastră?

— Se restabilește încetul cu încetul. Piciorul o doare mai rău decât brațul.

— E normal, spuse inspectorul; în ultima vreme, nu prea mai ai de ce să umbli în mâini!

— Ce vă aduce aici, domnule inspector?

— Accidentul docherului.

— Și ce vă face să fiți așa de posomorât?

— Ancheta cu privire la accidentul docherului. Doriți să beți ceva? O întrebă Pilguez, întorcându-se spre bar.

De când cu accidentul lui Mathilde, localul asigura un minimum de servicii: cu excepția orelor de vârf, trebuia să te înarmeză cu răbdare ca să poți obține o cafea.

— Se știe de ce a căzut?

— Comisia de anchetă consideră că de vină e o treaptă a scării.

— Asta-i o veste destul de proastă, murmură Zofia.

— Pe mine nu mă conving metodele lor de investigație! M-am cam ciorovăit cu șeful comisiei.

— Din ce cauză?

— Păi, tot repetau că scara fusese „roasă de cari”, iar mie mi s-a părut că asta era doar o gargară. Problema, continuă Pilguez, adâncit în gânduri, e că siguranțele de pe tabloul electric nu-i interesau deloc pe comisari!

— Dar ce amestec au aici siguranțele?

— Aici, n-au nici un amestec, dar lângă cală au, și încă mult! Un docher experimentat nu cade din prea multe motive: ori scara era putredă, și recunosc că asta nu era chiar nou-nouț... ori omul n-a fost atent, ceea ce nu se potrivește cu caracterul lui Gomez! Doar dacă nu cumva era foarte întuneric în cală, ceea ce se întâmplă numai când lumina se stinge brusc. Într-un asemenea caz, accidentul este aproape inevitabil.

— Sugerați că ar fi vorba de un act răuvoitor?

— Sugerez că cel mai bun mod de a-l face pe Gomez să cadă era să stingă cineva proiectoarele, când el se afla pe scară! Când cala este luminată, aproape că-ți trebuie ochelari de soare ca să robotești acolo. După părerea dumneavoastră, ce se întâmplă când totul este cufundat, brusc, în întuneric? Până când vi se acomodează ochii, vă pierdeți echilibrul. Nu v-a luat niciodată amețeața când ați intrat într-un magazin sau într-un cinema, după ce ați stat în plin soare? Imaginați-vă efectul, când stai pe un taburet înalt de douăzeci de metri!

— Aveți vreo dovadă în sprijinul celor afirmate de dumneavoastră?
Pilguez băgă mâna în buzunar și scoase o batistă pe care o puse pe masă. O desfăcu și din ea se ivi un mic cilindru, calcinat pe toată lungimea. Zofia îl privi, întrebătoare.

— Am aici o siguranță arsă, căreia îi lipsește un zero din amperaj, o lămuri el.

— Nu prea mă pricep la electricitate...

— Chestia asta era de zece ori mai slabă decât sarcina pe care trebuia s-o suporte!

— Și asta e o dovadă?

— De rea-voință, în orice caz! Siguranța putea rezista cel mult cinci minute, înainte de a-și da sufletul.

— Și ce dovedește asta?

— Că trebuie să facem lumină nu numai în cala lui Valparaiso.

— Și comisia de anchetă ce crede despre chestia asta?

Pilguez învârtea întruna siguranța, încercând cu mare greutate să-și ascundă furia ce i se citea pe chip.

— Crede că obiectul ăsta, pe care îl țin în mână, nu dovedește nimic, din moment ce nu l-am găsit pe tablou!

— Iar dumneavoastră credeți tocmai contrariul?

— Da!

— De ce?

Pilguez dădu de-a dura, pe masă, siguranța. Zofia o prinse și începu s-o cerceteze cu atenție.

— Am găsit-o sub scară; probabil că o fi zburat-o acolo supratensiunea. Mai mult ca sigur, cel care a venit să șteargă urmele n-a găsit-o. Pe tablou, era una nou-nouță.

— Și aveți de gând să faceți o anchetă?

— Nu încă; și în privința asta am o problemă!

— Care?

— Motivul! Cine și ce interes avea să-l facă pe Gomez să cadă în fundul barcazului ăstuia? Cui naiba îi era de folos accidentul? Aveți vreo idee?

Zofia simți că îi vine rău, dar se stăpâni; tuși, ducându-și mâna la gură.

— Nici cea mai mică!

— Niciuna mititică, măcar? Întrebă Pilguez, neîncrezător.

— Niciuna minusculă, spuse ea, tușind din nou.

— Păcat, îi răspunse Pilguez și se ridică.

Traversă barul, ieși, lăsând-o pe Zofia să treacă înainte, și se îndreptă spre mașină. Se sprijini de portieră și se întoarse spre Zofia.

— Să nu încercați niciodată să mințiți, n-aveți deloc talent!

Îi adresă un zâmbet silit și se așeză la volan. Zofia alergă spre el.

— Comisia de anchetă a scos aseară din cauză vasul și nimeni nu s-a mai întors să-l inspecteze după aceea.

— Atunci, ce anume i-o fi convins să-și schimbe părerea peste noapte?
Întrebă inspectorul.

— Singurul lucru pe care îl știu e că punerea în cauză a vasului va stârni o nouă grevă.

— Și, în acest caz, care ar fi avantajul comisiei?

— Trebuie să fie vreo legătură; încercați s-o aflați!

— Păi, singura legătură trebuie să fie cel care a ordonat accidentul lui Gomez.

— Un accident, o consecință, un scop, murmură, tulburată, Zofia.

— O să încep să fac săpături în trecutul victimei, ca să îndepartez orice altă ipoteză.

— Presupun că ăsta e cel mai bun lucru pe care îl puteți face, spuse Zofia.

— Dar dumneavoastră unde vă duceți?

— La adunarea generală a docherilor.

Ea se îndepartă de portieră. Pilguez puse motorul în funcțiune și se îndepartă.

Pe când ieșea din zona portuară, dădu un telefon la birou. Dispecera ridică receptorul la al șaptelea târâit. Pilguez începu să vorbească:

— Bună ziua, suntem pompele funebre. Detectivului Pilguez i-a venit rău și, ulterior, a decedat, tot încercând să dea de dumneavoastră. Am dori să știm dacă preferați să-i depunem corpul la comisariat sau direct la dumneavoastră acasă.

— A dat Dumnezeu! E o groapă de gunoi la două străzi de aici; n-aveți decât să-l depuneți acolo. O să mă duc să-l văd când oi avea o adjunctă și n-o să mai fiu obligată să răspund la telefon din două în două minute, răspunse Nathalia.

— Câtă amabilitate!

— Ce vrei?

— Nu ți-ai făcut griji nici măcar o clipă?

— De când îți supraveghez glicemia și colesterolul, nu ți-a mai venit rău. În schimb, am ajuns să regret uneori vremurile când te duceai să mănânci ouă pe furiș; măcar așa te mai slăbea și pe tine din când în când țâfna. Dar ce-i cu atâta risipă de farmec? M-ai sunat să vezi ce mai fac?

— Vreau să-ți cer un serviciu.

— N-am ce zice, știi cum să-l ceri! Dă-i drumul, te ascult...

— Uită-te pe serverul central și află tot ce se poate despre numitul Felix Gomez. Stă pe Fillmore Street nr. 56. Legitimație de docher nr. 54687. Și tare aș vrea să știu cine ți-a spus că mâncam ouă pe furiș.

— Închipuie-ți că și eu lucrez tot în poliție! Cât despre tine, mănânci cu aceeași delicatețe cu care vorbești!

— Ei și? Ce are a face?

— Cine îți duce cămășile la curățat? Bun, te las, am șase apeluri care mă așteaptă și poate că unul o fi cu adevărat urgent!

De îndată ce Nathalia puse receptorul jos, Pilguez dădu drumul sirenei și întoarse mașina.

Până când tăcu mulțimea, fu nevoie de o jumătate de oră în cap. Reuniunea de pe esplanadă abia începuse. Manca termina de citit raportul medical de la San Francisco Memorial Hospital: Gomez suferise trei intervenții chirurgicale. Medicii nu se puteau pronunța în privința întoarcerii lui la muncă, însă cele două fisuri ale vertebrelor lombare nu-i afectaseră măduva spinării: bolnavul era în continuare fără cunoștință, dar în afara oricărui pericol! Un murmur de ușurare se făcu auzit în toată adunarea, dar încordarea oamenilor nu dispăruse. Docherii stăteau în picioare, în fața estradei improvizate între două containere. Zofia se instalase ceva mai departe, în ultimul rând. Manca ceru să se facă liniște.

— Comisia de anchetă a tras concluzia că de vină pentru accidentul colegului nostru a fost, probabil, vechimea scării din cală.

Chipul responsabilului sindical era grav. Condițiile de lucru care le erau impuse puseseră în pericol viața unuia dintre tovarășii lor: o dată în plus, unul dintre ei plătise cu sănătatea sa.

Un firisor de fum înțepător se ridica din spatele unui container de lângă tribuna pe care stătea Manca în timp ce le vorbea docherilor. Ed Heurt își aprinsese trabucul și deschisese fereastra Jaguarului. Apoi, pusese bricheta la loc, în locașul ei, și scuipase firișoarele de tutun care îi rămăseseră pe limbă. Acum își freca mâinile, încântat de mânia pe care o simțea crescând la câțiva metri de el.

— Nu pot să vă propun decât atât: să supunem la vot greva pe o durată nelimitată, spuse, în încheiere, Manca.

O tăcere grea plutea deasupra adunării. Una câte una, o sută de mâini se ridicară. În cele din urmă, Manca dădu din cap, aprobând decizia unanimă a colegilor săi. Zofia trase aer în piept și ceru cuvântul.

— Nu faceți asta! Vă lăsați prinși într-o capcană!

Pe chipurile întoarse spre ea citi o mirare amestecată cu furie.

— Gomez n-a căzut din pricina scării, continuă Zofia, vorbind mai tare.

— Ce se amestecă asta? Strigă un docher.

— Păi sigur, ți-ar conveni de minune să nu-și pună nimeni întrebări legate de responsabilitatea care îți revine ție, ca șef cu securitatea muncii! Zbieră altul.

— Îmi pare nespus de rău că spuneți asemenea lucruri! Îi replică Zofia.

Simțea că agresivitatea celor din jur se întorcea asupra ei.

— Mi se reproșează mereu că vă impun prea multe măsuri de prevedere, iar dumneavoastră știți asta cât se poate de bine!

Rumoarea încetă câteva clipe, după care un al treilea bărbat o întrebă:

— Atunci, de ce a căzut Gomez?

— În orice caz, nu din cauza scării! Răspunse Zofia cu glasul scăzut și își lăsă capul în jos.

Un tractorist înaintă, izbindu-și palma cu o rangă de fier.

— Valea, Zofia! Aici, nu mai ești bine-venită!

Ea se simți, deodată, amenințată de docherii care se apropiau. Făcu un pas înapoi și se izbi de un bărbat din spatele ei.

— Te ajut, mă ajuți! Îi șopti Pilguez la ureche. Dumneata îmi explici ce e cu greva asta, iar eu te scap din încurcătură. Cred că ți-ai format o anumită părere în această privință, și nici nu-mi trece prin minte că o să-mi spui cum că ai proteja pe cineva!

Zofia își întoarse capul spre el: Pilguez afișa un zâmbet pișicher.

— Instinctul de polițist, scumpo, adăugă el, învârtind între degete siguranța arsă.

Se așeză în fața ei și își arătă insigna; mulțimea se potoli pe dată.

— Se prea poate ca domnița să aibă dreptate, zise el, savurând tăcerea care se așternuse. Sunt inspectorul Pilguez de la Brigada Crime a Poliției din San Francisco și am rugămintea să vă retrageți cu câțiva pași, pentru că sufăr de agorafobie!

Nimeni nu se clinti. De pe estradă, Manca strigă:

— De ce vă aflați aici, domnule inspector?

— Ca să-i împiedic pe prietenii dumitale să facă o prostie și să se lase prinși în capcană, așa cum spunea domnișoara!

— Și ce vă privește asta pe dumneavoastră? Continuă să-l întrebe șeful sindicatului.

— Asta mă privește! Spuse Pilguez, ridicând mâna în care ținea siguranța.

— Ce-i aia? Îl descusu Manca.

— Ceea ce ar fi trebuit să asigure iluminatul continuu în cala unde a căzut Gomez!

Toate fețele se întoarseră spre Manca. Acesta strigă mai tare.

— Nu văd unde vreți să ajungeți, domnule inspector.

— Păi asta spuneam și eu, bătrâne. Și nici Gomez nu putea vedea mai mult, acolo, în cală.

Micul cilindru de cupru descrise o parabolă deasupra capetelor docherilor. Manca îl prinse din zbor.

— Accidentul tovarășului vostru a fost provocat de un act răuvoitor, continuă Pilguez. Această siguranță e de zece ori mai slabă decât ar fi trebuit, constatați chiar dumneavoastră.

— De ce ar fi făcut cineva așa ceva? Întrebă o voce anonimă.

— Ca să intrați în grevă! Răspunse, laconic, Pilguez.

— Pe vase găsești siguranțe peste tot, spuse un bărbat.

— Ceea ce spuneți dumneavoastră n-are nimic de-a face cu raportul comisiei! Îi luă altul vorba din gură.

— Liniște! Urlă Manca. Să presupunem că ați avea dreptate. Cine să fi pus la cale această lovitură?

Pilguez se uită la Zofia și oftă, înainte de a-i răspunde șefului de sindicat:

— Să spunem că acest aspect al problemei încă nu a fost cu totul elucidat!

— Atunci, plecați de aici cu poveștile astea de adormit copiii, vocifera un docher, agitând în aer o daltă bifurcată.

Mâna polițistului coborî încet spre tocul pistolului. Mulțimea amenințătoare venea spre ei ca un val de maree, gata-gata să-i înghită. Lângă estradă, în fața unui container deschis, Zofia îl recunoscuse pe cel care o fixa cu privirea.

— Eu îl cunosc pe cel care a comandat această crimă!

Vocea calmă a lui Lucas îi făcu pe docheri să înlemnească. Toate fețele se întoarseră spre el. Stând lângă container, Lucas îi împinse ușa ce scârțâi din balamale – lăsând la vedere Jaguarul ascuns înăuntru – și îl arătă cu degetul pe bărbatul de la volan, care răsucea, febril, cheia de contact.

— S-au împins sume mari pentru răscumpărarea terenurilor pe care roboțiți voi... după grevă, desigur. Întrebați-l, el e cumpărătorul!

Heurt acționa brusc schimbătorul de viteze, pneurile patinară pe asfalt, și mașina de serviciu a vicepreședintelui firmei A&H se avântă într-o cursă nebună printre macarale, ca să scape de furia docherilor.

Pilguez îi ordonă lui Manca să-și oprească oamenii.

— Grăbește-te, până nu se lasă cu linșaj!

Șeful sindicatului se strâmbă și își frecă un genunchi.

— Am o artrită groaznică de la umezeala de pe cheiuri, gemu el. Ce vreți, asta-i meseria!

Și se îndepărtă schiopătând.

— Voi doi nu vă mișcați de aici, mormăi Pilguez.

Îi lăsă pe Lucas și pe Zofia și o luă la fugă după docherii ațâțați. Lucas îl urmări cu privirea.

În timp ce inspectorul dispărea după un tractor, Lucas făcu un pas spre Zofia și îi luă mâinile în ale lui. Ea șovăi, apoi îl întrebă:

— Sunteți un Verificator, nu-i așa? Spus ea cu un glas plin de speranță.

— Nu, nu știu despre ce vorbiți!

— Și nici nu lucrați pentru guvern?

— Să zicem că lucrez pentru ceva... cam de același gen. Dar vă mai datorez totuși și alte explicații.

Un zgomot de fierărie se auzi undeva, departe. Lucas și Zofia se priviră și dădură fuga amândoi în direcția din care venea zarva.

— Dacă pun oamenii mâna pe el, va fi vai și amar de pielea lui! Spuse Lucas, mergând cu pași mici.

— Atunci, rugați-vă să nu se întâmple așa ceva, răspunse Zofia, ținând pasul cu el!

— Eah! Oricum, la cât valorează...! Îi spuse Lucas, alergând cu doi pași înaintea ei.

Zofia îl depăși.

— Dar văd că nu vă lipsește deloc suflul!

— În privința suflului, sunt inepuizabilă!

El se strâmbă și făcu eforturi pentru a-și recăpăta poziția frunțașă, în culoarul îngust dintre două stive de containere. Dar Zofia își mări viteza, împiedicându-l s-o ajungă.

— Sunt acolo, găfâi ea, cu sufletul la gură, dar rămânând în continuare în fața lui.

Lucas sprintă, pentru a ajunge în rând cu ea. În depărtare, din botul Jaguarului, care se înfipsea în furca unui încărcător, ieșea un fum alburiu. Zofia respiră adânc, pentru a-și păstra locul.

— Eu mă ocup de el, iar dumneavoastră de docheri... de îndată ce mă ajungeți, zise ea, luând-o și mai tare la picior.

Ocoli mulțimea compactă, care înconjura vehiculul. Nu voia să privească înapoi și să piardă, astfel, câteva secunde prețioase. Se distra, gândindu-se la mutra pe care trebuia s-o facă Lucas, în spatele ei.

— E ridicol! După câte știu eu, nu ne luasem la întrecere! Îl auzi pe Lucas, rămas cu trei pași în urmă.

Adunarea contemplă, tăcută, mașina goală. Un docher veni în fugă: gardianul nu văzuse pe nimeni trecând prin fața gheretei; Ed era încă prizonierul cheiurilor și, cu siguranță, se ascundea în vreun container. Oamenii se răspândiră; fiecare o luă în altă direcție, hotărât să fie el primul care o să-l găsească pe fugar. Lucas se apropie de Zofia.

— N-aș vrea să fiu în locul lui!

— S-ar părea că situația asta vă încântă de-a binelea! Îi răspunse ea, enervată. Mai bine m-ați ajuta să dau de el înaintea lor!

— Mi s-a cam tăiat respirația și, zău așa, mă întreb cine o fi de vină!

— Câtă rea-voință! Spuse Zofia, punându-și mâinile în șolduri. Dar cine a început?

— Dumneavoastră!

Vocea lui Jules îi întrerupse.

— Conversația voastră pare foarte pasionantă, dar, dacă ați putea-o relua ceva mai târziu, am reuși, eventual, să salvăm o viață. Urmați-mă!

Jules le explică pe drum că Ed își abandonase mașina chiar după ce o tamponase și se năpustise spre ieșirea din port. Gloata se apropia amenințător, exact când el trecuse prin dreptul arcadei nr. 7.

— Unde e? Se îngrijoră Zofia, pășind alături de bătrânul boschetar.

— Sub un morman de bulendre!

Jules avusese mult de furcă până-l convinsese să se ascundă în căruciorul lui.

— Rar mi-a fost dat să văd un ins așa de antipatic! Mă credeți că a mai făcut și nazuri?! Bombăni Jules. Când i-am arătat bazinul în care aveau să-l îmbăieze docherii, când a văzut ce culoare avea spuma de la suprafața apei, s-a convins mintenaș că țoalele mele nu erau chiar așa de murdare!

Lucas, care tot rămânea în urmă, își zori pașii, ca să se apropie de ei, și murmură:

— Ba dumneavoastră!

— Ba deloc! Șopti ea, întorcându-și capul.

— Dumneavoastră ați accelerat prima!

— Nici vorbă!

— Ei! Gata! Terminați amândoi, îi luă la rost Jules. Inspectorul e lângă el. Trebuie să găsim o cale ca să-l scoatem pe omul ăsta de aici, pe neobservate.

Pilguez le făcu un semn cu mâna, și toți trei se îndepărtară spre el. Inspectorul luă comanda operațiunilor.

— Toți cotrobăie pe lângă macarale. Răscolesc fiecare colțișor și, în curând, or să ajungă aici! Poate vreunul dintre voi doi să-și aducă mașina fără să bage nimeni de seamă?

Fordul era parcat într-un loc nepotrivit, Zofia ar fi atras, probabil, atenția docherilor, dacă s-ar fi dus să-l ia. Lucas rămase mut ca peștele, trasând cu vârful piciorului un cerc prin țărâna cheiului.

Jules îi arătă lui Lucas, din ochi, o macara care depunea în docuri, nu departe de ei, un Chevrolet Camaro aflat într-o stare jalnică. Era a șaptea carcasă de mașină pe care o scotea din valuri.

— Eu, unul, aș ști foarte bine unde să gădesc o mașină, nu departe de aici, dar motorul ar face un gâl-gâl de groază, când aș demara! Suflă în urechea lui Lucas bătrânul boschetar.

Văzând privirea întrebătoare a inspectorului Pilguez, Lucas se îndepărtă, bodogănind:

— Vă fac eu rost de tot ce trebuie!

După trei minute, se întoarse la volanul unui Chrysler spațios, pe care îl opri sub arcadă. Jules împinse în față căruciorul; Pilguez și Zofia îl ajutară pe Heurt să sară din el. Vicepreședintele se culcă pe bancheta din spatele mașinii, iar Jules îl acoperi în întregime cu o cuvertură de-a lui.

— Și, înainte de-a o aduce înapoi, te rog să fii amabil s-o dai la curățat, adăugă el, trântind portiera.

Zofia se instala lângă Lucas. Pilguez se duse la geamul ei.

— Nu pierdeți timpul!

— Vi-l lăsăm la secție? Întrebă Lucas.

— Ce să facem cu el? Răspunse, cu parapon, polițistul.

— Nu-l puneți sub urmărire? Întrebă Zofia.

— Singura dovadă pe care o aveam era un cilindru mic, din aramă, de doi centimetri lungime, și a trebuit să renunț la el, ca să vă scap din încurcătură! La urma urmei, adăugă inspectorul, dând din umeri, ăsta și e rolul unei siguranțe: să evite... supratensiunile, nu? Hai, ștergeți-o!

Lucas băgă mașina în viteză și se îndepărtă într-un nor de praf. În timp ce gonia de-a lungul cheiurilor, vocea înfundată a lui Ed se făcu auzită.

— Ai să mi-o plătești, Lucas!

Zofia ridică un colț al cuverturii, descoperind fața stacojie a lui Heurt.

— Nu sunt sigură că momentul e chiar așa de bine ales, spuse ea, pe un ton rezervat.

Dar vicepreședintele, care nu-și mai putea stăpâni clipitul, adăugă, pentru urechile lui Lucas:

— Ești terminat, Lucas, nici nu-ți trece prin minte ce putere am!

Lucas blocă frânele; mașina patină câțiva metri. Cu mâinile pe volan, Lucas se întoarse spre Zofia.

— Coborâți!

— Ce aveți de gând să faceți? Îl întrebă, îngrijorată.

Tonul cu care el își repetă ordinul nu lăsa loc de discuție. Zofia coborî, iar geamul se închise cu un zăngănit, în retrovizor, Heurt văzu ochii întunecați ai lui Lucas, care păreau că se fac și mai negri.

— Ba tu ești ăla căruia nici nu-i trece prin minte ce putere am eu, bătrâne! Spuse Lucas. Dar, fii pe pace, o să ți-o arăt eu cât se poate de iute.

Scoase cheia din contact și ieși din mașină. Nici nu făcu bine un pas, că toate portierele se încuiară. Motorul își mări progresiv viteza și, când Ed Heurt se redresă, acul de pe cadranul din centrul tabloului de bord afișa 4500 de turații pe minut. Pneurile patinau pe asfalt, fără ca mașina să se clintească din loc. Lucas își puse mâinile în sân și, cu un aer îngrijorat, murmură:

— Ceva nu merge, dar ce oare?

Zofia se apropie de el și îl scutură fără menajamente.

— Ce faceți?

În mașină, Ed se simți înșfăcat de o putere de neînving, care îl strivea de banchetă. Spătarul acesteia fu dizlocat cu brutalitate și azvârlit prin lunetă. Pentru a rezista forței care îl trăgea înapoi, Heurt se agăță de cureaua de piele din dreptul lui, dar cusătura cedă și centura se rupse. Apucă, disperat, mânerul portierei, dar forța care îl aspira era atât de puternică, încât articulațiile i se albăstriră, după care trebui să renunțe la zadarnica lui rezistență. Cu cât Ed lupta mai mult, cu atât era mai tare tras înapoi. Corpul, comprimat de o greutate nemăsurată, îi era împins, implacabil, în portbagaj. Unghiile lui zgâriau, fără să aibă mai mult succes, pielea banchetei. Când fu în portbagaj, spătarul banchetei se așeză din nou la loc, iar apăsarea încetă. Acum, Ed era în întuneric. Pe tabloul de bord, acul care număra turațiile trepida, năpustindu-se spre marginea cadranului. Afară, vuietul motorului devenise asurzitor. Sub roțile care scoteau fum, cauciucul lăsa dăre negre și unsuroase. Mașina se cutremura din toate încheieturile. Îngrijorată, Zofia se repezi să-l scoată pe pasager, dar mașina era goală. Cuprinsă de panică se întoarse spre Lucas care, cu un aer preocupat, învărtea între degete cheia de contact.

— Ce-ați făcut cu el? Întrebă Zofia.

— E în portbagaj, răspunse Lucas, absorbit. Ceva nu merge... ce-oi fi uitat?

— Dar sunteți absolut bolnav! Dacă frânele nu mai rezistă...

Zofia nu reuși să-și sfârșească fraza. Vizibil ușurat, Lucas dădu din cap și pocni din degete. În interiorul berlinei, frâna de mână se ridică și mașina se năpusti spre port. Zofia alergă pe marginea cheiului și se concentra asupra

părții din spatele mașinii, care încă mai era la suprafața apei: capota portbagajului se deschise și vicepreședintele începu să bătâie prin apa unsuroasă, care mărginea cheiul 80. Plutind ca un dop în derivă, Ed Heurt se îndepărtă, înotând cu stângăcie spre scara de piatră, și scuipând de nu mai putea. Mașina se scufundă, ducând cu ea marile proiecte imobiliare ale lui Lucas. Pe mal, acesta se uita rușinat, cu coada ochiului, ca un copil prins asupra faptului.

— Nu vă e fomică? O întrebă pe Zofia, care venea, hotărâtă, spre el. Cu toate chestiile astea, am cam sărit peste masa de prânz, nu?

Ea îl biciui cu privirea.

— Cine sunteți?

— E cam greu de explicat, răspunse el, încurcat.

Zofia îi smulse din mână cheia de contact.

— Sunteți puiul lui Aghiuță sau cel mai bun ucenic al lui, de izbutiți să faceți asemenea lucruri?

Cu vârful piciorului, Lucas trasă o linie dreaptă exact în mijlocul cercului pe care îl desenase în țărână. Își lăsă capul în jos și răspunse cu un aer plouat:

— Vasăzică, tot n-ați înțeles?

Zofia se trase înapoi cu un pas, apoi cu doi.

— Sunt trimisul lui... agentul lui de elită!

Ea își duse mâna la gură, înăbușindu-și țipătul.

— Nu, dumneavoastră nu... murmură ea, privind-l pentru ultima oară pe Lucas, înainte de a-și lua picioarele la spinare.

Îl auzi strigându-i numele, dar cuvintele lui nu mai erau decât câteva silabe hăcuite de vânt.

— Ei fir-aș al naibii, nici tu nu mi-ai spus adevărul! Spuse Lucas, ștergând cercul cu o lovitură de picior furioasă.

În biroul său imens, Lucifer stinse monitorul de control, pe care chipul lui Lucas deveni un punctuleț alb, ce dispăru în centrul ecranului. Satan se răsuci pe fotoliu și apăsă pe butonul interfonului.

— Trimiteți-mi-l imediat pe Blaise!

Lucas merse pe jos până în parcare și plecă din docuri într-un Dodge gri deschis. După ce trecu de barieră, se scotoci prin fundul buzunarelor, după o carte de vizită, pe care o înfipse în parasolar. Își luă telefonul mobil și formă numărul singurei ziariste pe care o cunoștea în sens biblic. Amy răspunse după a treia sonerie.

— Încă nu știu de ce ai plecat supărată! Spuse el.

— Nu mă așteptam să mă suni. Ai câștigat un punct.

— Vreau să-ți cer un serviciu!

— Ai pierdut din nou punctul! Și eu ce câștig la afacerea asta?

— Să zicem că am un cadou pentru tine!

— Dacă sunt flori, ține-ți-le!

— Un scoop13!

— Pe care ai vrea să ți-l public, îmi închipui!

— Da, cam așa ceva.

— Numai dacă pontul e însoțit de o noapte la fel de fierbinte ca ultima.

— Nu, Amy, este imposibil!

— Și, dacă renunț la duș, e tot imposibil?

— Tot!

— Mă apucă disperarea când văd cum niște tipi ca tine se îndrăgostesc!

— Deschide-ți reportofonul! Îți spun o chestie despre un anumit magnat din domeniul imobiliar, ale cărui pățanii vor face din tine cea mai fericită jurnalistă!

Dodge-ul gonea pe 3rd Street. Lucas termină convorbirea și o cotește pe Van Ness, luând-o spre Pacific Heights.

Blaise ciocăni de trei ori în ușă, își șterse mâinile jilave pe pantaloni și intră.

— M-ați chemat, domnule Președinte?

— De ce oi fi simțind tu nevoia să-mi pui întrebări tâmpite, dacă știi răspunsul? Stai în picioare!

Blaise se ridică, teribil de îngrijorat. Președintele își deschise sertarul și scoase un dosar roșu, pe care îl trimise la celălalt capăt al mesei. Cu pași mărunți, Blaise se duse după el și se întoarse imediat, proțâpindu-se în fața stăpânului său.

— Ce părere ai, tâmpitule? Crezi că te-am adus aici ca să te văd cum te învârtești pe lângă biroul meu? Deschide dosarul, cretinule!

Blaise dădu deoparte coperta de carton și recunoscu imediat fotografia în care Lucas o ținea pe Zofia în brațe.

— Aș folosi-o cu mare plăcere în chip de felicitare de sfârșit de an, dar îmi lipsește legenda! Adăugă Lucifer, bătând cu pumnul în masă. Îmi închipui că o să mi-o găsești tu, de vreme ce ești chiar ăla care l-a ales pe cel mai bun agent al nostru!

— Formidabilă poza asta, nu? Bâigui Blaise, care transpira prin toți porii.

— Apăi, ori umorul tău depășește puterea mea de înțelegere, ori îmi scapă mie ceva inteligent, ripostă Satan, strivindu-și țigara pe tăblia de marmură.

— Domnule Președinte, doar nu vă închipuiți că... ei, nu... în fine... mă rog! Îndrugă Blaise, pe un ton afectat. Totul a fost prevăzut și riguros controlat! Lucas are niște resurse nebănuite, e pur și simplu incredibil!

Satan își scoase altă țigară din buzunar și o aprinse. Trase adânc, în piept, fumul și, apoi, îl trimise în nasul lui Blaise.

— Bagă de seamă ce spui...

— Avem în vedere o partidă încheiată cu șah-mat... ei bine, suntem pe cale de a-i lua adversarului vostru regina.

Lucifer se ridică și se duse la fereastră. Își puse amândouă palmele pe geam și căzu pe gânduri câteva clipe.

— Mai termină cu metaforele astea ale tale, am oroare de ele! Să sperăm că spui adevărul... consecințele unei minciuni ar fi infernale pentru tine!

— Nu avem de gând să Vă dăm nici o bătaie de cap! Gemu Blaise, retrăgându-se în vârful picioarelor.

Rămas singur, Satan se instală din nou în capătul mesei celei lungi. Dădu drumul monitorului de control.

— Totuși, ia să verificăm noi două-trei chestii, mormăi el, apăsând iar pe butonul interfonului.

Lucas gonia pe Van Ness. La intersecția cu Pacific Street, încetini și își întoarse capul, apoi deschise geamul, dădu drumul radioului și luă o țigară. Trecând pe sub pilonii podului Golden Gate, închise radioul, aruncă țigara, închise geamul și continuă să conducă în tăcere spre Sausalito.

Zofia își lăasă Fordul tocmai în fundul parcării, apoi o luă pe scară și ieși la suprafață, în Union Square. Traversă părculețul și merse pe jos fără nici o țintă. Pe alea diagonală, se așeză pe o bancă, lângă o tânără care plângea. O întrebă ce o supăruse, dar, până să-i audă răspunsul, simți că o suferință îi apăsa pieptul.

— Îmi pare tare rău, spuse ea, îndepărtându-se.

Rătăci pe străzi, oprindu-se în fața vitrinelor buticurilor de lux. Se uită la ușa turnantă a marelui magazin Macy's și, fără să-și dea seama, păși înăuntru. Nici nu intră bine, că o vânzătoare, îmbrăcată din cap până-n picioare într-o uniformă galbenă ca puiul de găină, îi propuse s-o stropească din belșug cu ultima colonie la modă, Canany Wharf. Zofia o refuză politicoș, cu un zâmbet șters, și o întrebă unde putea găsi parfumul Habit Rouge.

Tânără promotoare nu încercă să-și ascundă iritarea.

— Al doilea stand, în dreapta dumneavoastră! Spuse ea, ridicând din umeri.

Când Zofia se îndepărtă, vânzătoarea o stropi pe spate, pufăind de două ori un norișor gălbui.

— Și alții au dreptul să trăiască!

Zofia se apropie de vitrină. Luă cu timiditate flaconul pentru demonstrații, deșurubă capacul dreptunghiular și își puse două picături de parfum la încheietura mâinii, își apropie mâna de nas, inspiră esența subtilă și închise ochii. Sub pleoapele plecate, ceața ușoară ce plutea sub Golden Gate se îndrepta în nord, spre Sausalito: pe alea pustie, un bărbat singur, în costum negru, mergea de-a lungul apei.

Vocea vânzătoarei o readuse la realitate. Zofia privi în jurul ei. Femei cu brațele încărcate de pachete legate cu panglici se grăbeau, umblând din raion în raion.

Zofia își lăasă capul în jos, puse flaconul la locul lui, apoi ieși din magazin. După ce își luă mașina, se duse la centrul de formare pentru nevătători. Lecția din ziua aceea se desfășură în tăcere, iar elevii i-o respectară pe toată durata orei. Când sună clopoțelul, ea părăsi scaunul de pe estradă și le spuse doar „mulțumesc”, după care ieși din sală. Se întoarse acasă și dădu de o vază care împodobește cu florile ei somptuoase holul.

— Mi-a fost imposibil să-l duc sus, la tine! Spuse Reine, deschizând ușa. Îți place? E vesel, aici, la intrare, nu?

— Da, îi răspunse Zofia, mușcându-și buzele.

— Ce ai?

— Reine, cred că nu ești genul ăla de femeie care zice „ți-am spus eu”!

— Nu, nu-s deloc genul ăla.

— Atunci, ai putea pune buchetul ăsta la dumneata, te rog? O întrebă Zofia cu glasul pierit.

Și urcă imediat la etaj. Reine o privi cum fuge pe scări; când dispăru din ochii ei, murmură:

— Ți-am spus eu!

Mathilde lăsă jos ziarul și își privi în față prietena.

— Ai avut o zi plăcută?

— Dar tu? Răspunse Zofia, punându-și geanta la picioarele cuierului.

— E un răspuns! Dacă mă uit bine la tine, țin să-ți precizez că întrebarea nu era urgentă.

— Sunt obosită, Mathilde!

— Vino! Așază-te pe pat!

Zofia se supuse. Când se lăsă să cadă peste plapumă, Mathilde gemu.

— Vai! Îmi pare tare rău! Spuse Zofia, ridicându-se. Prin urmare, cum ți-ai petrecut ziua?

— Pasionant! Răspunse Mathilde, strâmbându-se. Am deschis frigiderul, am trântit o poantă haioasă – tu știi ce haz am eu – de-a plesnit de răs o roșie și, după aia, toată după-amiaza mi-am petrecut-o frecând prazul!

— Azi ai avut dureri mari?

— Doar în timpul cursului de aerobic! Poți să te așezi, dar, de data asta, cu delicatețe.

Mathilde se uită pe fereastră și îi spuse imediat Zofiei:

— Rămâi în picioare!

— De ce? O întrebă Zofia, intrigată.

— Pentru că, în două minute, ai să te scoli, îi răspunse Mathilde, fără să-și ia privirea de la ceea ce se petrecea afară.

— Ce e?

— Nu pot să cred că face iar chestia asta! Rânji Mathilde.

Zofia făcu ochii mari și se dădu înapoi cu un pas.

— E jos?

— Mamă, că șucar mai e! Măcar să fi avut și el un frate geamăn; așa, ar fi rămas și pentru mine unul! Te așteaptă rezemat de capota mașinii. Cu flori! Hai, coboară! Spuse Mathilde, rămasă deja singură în cameră.

Zofia era pe trotuar. Lucas se ridică și îi întinse, ținând în mâinile făcute căuș, un nufăr roșu, care stătea țațoș, într-un ghiveci de ceramică.

— Tot nu știu ce flori vă plac, dar cel puțin asta o să vă facă să-mi vorbiți!

Zofia îl privi fără să spună nimic. Lucas făcu un pas spre ea.

— Vă rog să mă lăsați măcar să vă explic.

— Ce să-mi explicați? Nu mai e nimic de explicat, spuse ea.

Îi întoarse spatele, se duse în casă, se opri în mijlocul holului, făcu stânga-împrejur, ieși din nou în stradă, se apropie de el fără să scoată o vorbă, înșfacă nufărul și intră iar în casă. Ușa se trânti în urma ei. Reine îi ieși în cale, împiedicând-o să urce și îi confiscă floarea acvatică.

— Am eu grijă de ea. Ți dau trei minute ca să urci și să te aranjezi. Fă pe cocheta și pe dificila, e o chestie foarte feminină, dar nu uita că opusul lui „tot” este „nimic”! Și „nimic” nu-i mare lucru... hai, șterge-o!

Zofia încercă să riposteze, însă Reine își puse mâinile în șolduri și declară pe un ton autoritar:

— Nici un „dar”, că nu ține!

Intrând în apartament, Zofia se duse spre dressing.

— Nu știu de ce, dar, cum l-am văzut, mi-a mirosit a jambon cu piure, savurat împreună cu Reine, în seara asta, spuse Mathilde, admirându-l de la fereastră pe Lucas.

— Mathilde, ce faci? Se zbârli Zofia.

— Bine! Dar tu?

— Mathilde, nu-mi căuta pricină, că nu-i momentul!

— Oho, iubi, păi, eu am impresia că tu ești aia care ai căutat-o și ai și găsit-o de una singură!

Zofia își luă impermeabilul din cuier și o porni spre ușă, fără să-i răspundă prietenei sale, care îi strigă cu o voce limpede:

— Problemele de amor își găsesc întotdeauna soluția! Numai pentru mine nu!

— Mai potolește-te cu panseurile tale, vrei? Nici măcar n-ai idee despre ce vorbești, îi replică Zofia.

— Dacă mi-ai fi cunoscut „fostul”, ți-ai fi făcut și tu o idee despre ceea ce înseamnă iadul! Hai, petrecere frumoasă!

Reine pusese nufărul pe un mic gheridon. Îl privi cu atenție și murmură: „A dat Dumnezeu!” Aruncându-și o privire în oglinda de deasupra căminului, își aranja în grabă părul argintiu și se duse cu pași ușori spre intrare. Își strecură capul prin crăpătura ușii și îi șopti lui Lucas, care mergea în sus și-n jos pe trotuar: „Vine!” Apoi, auzind-o pe Zofia, intră iute în apartamentul ei.

Zofia se apropie de berlina mov, de care stătea rezemat Lucas.

— De ce ați venit aici? Ce vreți?

— O a doua șansă!

— Când e vorba să faci o primă bună impresie, n-ai niciodată o a doua șansă.

— În seara asta, aș vrea tare mult să vă dovedesc că e o idee falsă!

— De ce?

— De-aia.

— Răspunsul e cam scurt!

— Pentru că în după-amiaza asta m-am întors la Sausalito.

Zofia se uită la el: era pentru prima oară când îl ghicea fragil.

— Nu voiam să vină seara, continuă el. Nu, e ceva mai complicat. „A nu voi” a făcut întotdeauna parte din mine; ceea ce e ciudat, acum, e să cunosc opusul. Pentru că, de data asta, am vrut!

— Ce ați vrut?

— Să vă văd, să vă aud, să vă vorbesc!

— Da? Și mai ce? Să găsesc un motiv ca să vă cred?

— Veniți cu mine. Lăsați-mă să vă invit, nu refuzați această cină.

— Nu mai mi-e foame, spuse ea, plecându-și ochii.

— Niciodată nu vă e foame! Nu sunt singurul care n-a spus tot...

Lucas deschise portiera și zâmbi.

— Știu cine sunteți.

Zofia îl privi și urcă în mașină.

Mathilde lăsă din mână colțul perdelei, care alunecă, încet, la fereastră.

În același moment, o altă perdea cobora la geamul de la parter.

Mașina dispăru la capătul străzii pustii. Sub burnița fină, de toamnă, Lucas conducea cu viteză mică, iar Zofia se uita afară, căutând în cer răspunsuri la întrebările pe care și le punea. Nu scotea nici o vorbă.

— De când știți? Rupse ea tăcerea.

— De câteva zile, răspunse Lucas, frecându-și, jenat, bărbia.

— Din ce în ce mai bine! Și, în tot timpul ăsta, n-ați spus nimic!

— Nici dumneavoastră nu mi-ați spus nimic!

— Eu nu știu să mint!

— Iar eu, unul, nu sunt programat pentru a spune adevărul!

— Și, atunci, cum să nu mă gândesc că ați pus totul la cale, că mă manipulați chiar de la început?

— Pentru că asta ar însemna să vă subestimați. Și pentru că situația ar putea fi, la fel de bine, pe dos. Totul e posibil! Iar împrejurarea în care ne aflăm îmi dă dreptate.

— Ce împrejurare?

— Toată atmosfera asta blândă, învăluitoare și necunoscută.

Dumneavoastră, eu în această mașină, fără să știm încotro mergem.

— Ce vreți să faceți? Întrebă Zofia, cu o privire absentă ce plutea pe deasupra pietonilor de pe trotuarele ude, pe lângă care trecea mașina.

— Habar n-am! Să rămân lângă dumneavoastră.

— Opriți-vă!

Lucas opri brusc, iar mașina alunecă pe asfaltul umed, oprindu-se lângă un felinar.

— Mi-ați lipsit toată noaptea și toată ziua. Mi-era dor de dumneavoastră, așa că am plecat pe jos până la Sausalito, dar și acolo îmi lipseați. Vă duceam dorul și era un sentiment nespus de dulce.

— Nici nu cunoașteți sensul acestor cuvinte.

— Nu cunoașteam decât antonimul lor.

— Oprește-te! Nu-mi mai face curte!

— În sfârșit, cât am visat să ne tutuim!

Zofia nu-i răspunse. Semaforul se făcu galben, apoi verde, apoi galben, apoi roșu. Ștergătorul de parbriz îndepărta picăturile de ploaie, ritmând tăcerea.

— Și, pe urmă, nici nu vă fac curte! Spuse Lucas.

— N-am spus că-mi faceți curte într-un fel nepotrivit, răspunse Zofia, dând cu tărie din cap; am spus că-mi faci curte, e o deosebire!

— Pot continua? Întrebă Lucas.

— Ne asaltează toți, cu farurile.

— N-au decât să aștepte, e roșu!

— Da, a treia oară!

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine; de altfel, nu mai înțeleg aproape nimic, dar știu că, lângă dumneavoastră, mă simt bine și că nici vorbele astea nu fac parte din vocabularul meu.

— E cam devreme pentru astfel de cuvinte.

— De ce? Pentru că, pe lângă toate astea, există niște momente anume pentru spus adevărul?

— Da, sunt!

— De data asta, chiar că am nevoie să fiu ajutat! Ca să fiu sincer, e mai complicat decât îmi închipuiam!

— Da, Lucas, e greu să fii cinstit. Mult mai greu decât credeți și, deseori, e amarnic de nedrept. Dar, să nu fii cinstit înseamnă că, deși vezi, te încapățânezi să fii orb. Toate astea sunt nespuse de greu de explicat. La drept vorbind, noi doi suntem foarte diferiți, chiar prea diferiți.

— Complementari, spuse el, plin de speranță. În privința asta, sunt de acord.

— Nu, absolut diferiți!

— Și când te gândești că vorbele astea ies tocmai din gura dumneavoastră... Eu credeam că...

— Te pomenești că, acum, ați început să și credeți!

— Nu fiți rea; în orice caz, mă gândeam că diferența... dar probabil că m-am înșelat sau, mai degrabă, am avut dreptate, ceea ce, în mod paradoxal, e dezolant.

Lucas ieși din mașină, lăsându-și portiera deschisă. Vacarmul claxoanelor crescuse și mai mult, când Zofia începu să alerge pe urmele lui, prin ploaie. Îl striga, dar el nu o auzea: ploaia se întetise. În sfârșit, îl ajunse și îl prinse de braț. El se întoarse cu fața spre ea. Zofia avea părul lipit de obraz; el îi îndepărtă cu delicatețe o șuviță rebelă, de la colțul gurii. Ea îi împinse mâna.

— Lumile noastre n-au nimic în comun. Credințele noastre sunt străine, speranțele noastre divergente, culturile noastre sunt atât de departe una de alta... unde vreți să mergem, când totul ne situează pe poziții opuse?

— Vă e teamă! Spuse el; asta e, sunteți înmărmurită de groază. Împotriva oricărei ordini, dumneavoastră sunteți cea care refuză să vadă, dumneavoastră, care îmi vorbești de orbire și de sinceritate! Predicați, cât e ziua de lungă,

cuvântul care zidește, dar jurămintele văduvite de faptă nu înseamnă nimic. Nu mă judecați. E drept, sunt opusul dumneavoastră, contrariul dumneavoastră, entitatea deosebită de dumneavoastră, dar sunt și cel ce vă seamănă, cealaltă jumătate a dumneavoastră. Nu pot descrie ceea ce simt, pentru că nu cunosc cuvintele care să denumească ceea ce mă bântuie, de două zile încoace, până într-atât, încât mă face să cred că totul s-ar putea schimba: lumea mea, așa cum spuneți, a dumneavoastră, a lor. Mă doare în cot de luptele pe care le-am dat, nu-mi pasă de nopțile mele întunecate și nici de dimineți, sunt un nemuritor care are chef, pentru prima oară, să trăiască. Am putea să ne învățăm unul cu celălalt, să ne descoperim și, până la urmă, să semănăm unul cu celălalt... în timp.

Zofia îi puse un deget pe buze, întrerupându-l.

— În cât timp? Două zile?

— Și trei nopți! Dar merită să le sacrific o parte din eternitatea mea, îi spuse Lucas.

— Iar începeți!

În cer, bubui tunetul. Aversa se transforma într-o furtună amenințătoare. Lucas ridică ochii și privi noaptea care era neagră cum nu mai fusese niciodată.

— Grăbiți-vă, spuse el cu hotărâre, trebuie să plecăm imediat de aici. Am un presentiment foarte urât.

Fără să mai stea pe gânduri, o trase pe Zofia după el. De îndată ce închiseră portierele, trecu pe stop, fără să-i pese de șoferii înșirați în fața mașinii lui. Coti brusc la stânga și se adăposti de privirile indiscrete în tunelul ce trecea pe sub deal. Acesta era pustiu; Lucas acceleră pe drumul în linie dreaptă, ce ducea în Chinatown. Tuburile de neon defilau pe deasupra parbrizului, luminând cu străfulgerări albe, intermitente, interiorul mașinii. Ștergătoarele de parbriz se opriră.

— Probabil e vreun contact defect, zise Lucas, în momentul când becurile farurilor explodară simultan.

— Contacte defecte! I-o întoarse Zofia. Opriți-vă, nu se mai vede aproape nimic.

— Tare mi-ar plăcea, răspunse Lucas, apăsând pe pedala de frână, care nu mai opunea nici o rezistență.

Ridică piciorul de pe accelerație, dar, la o asemenea viteză, mașina nu s-ar mai fi oprit decât la capătul tunelului, unde se intersectau cinci bulevarde. Pentru Lucas, asta n-ar fi avut nici o consecință, căci se știa invincibil; el întoarse capul și o măsură pe Zofia. Într-o fracțiune de secundă, își încleșta mâinile cu toată puterea pe volan și strigă:

— Țineți-vă bine!

Cu mișcări sigure, întoarse mașina, pentru a o lipi de glisiera care mărginea zidul dalat. Jerbe mari de scânteii săriră pe geam. Se auziră două detunături: explodaseră pneurile. Mașina făcu o serie de sărituri laterale și se așeză de-a curmezișul. Botul lovi zidul de protecție, iar osia din spate se ridică, târând vehiculul într-o serie de tumbe. Acum, Buickul stătea culcat pe

acoperiș, cu roțile în sus, alunecând inexorabil spre ieșirea din tunel. Zofia își strânse pumnii și mașina se opri, în sfârșit, doar la câțiva metri de intersecție. Chiar și cu capul în jos, Lucas își dădu seama dintr-o privire că Zofia era nevătămată.

— N-ați pățit nimic? Îl întrebă ea.

— Glumiți! Îi răspunse el, ștergându-se de praf.

— Asta e ceea ce se cheamă o reacție în lanț! Spuse Zofia, răsucindu-se ca să scape de poziția lipsită de confort în care se afla.

— Probabil; să ieșim de aici până nu ne cade în cap ultima porțiune de planșeu, răspunse Lucas, dând deoparte, cu o lovitură de picior, portiera.

Ocoli carcasa fumegândă și o ajută pe Zofia să iasă afară. De îndată ce ea fu în picioare, o luă de mână și o rupseră la fugă. Se strecurară la iuțeală spre centrul cartierului chinezesc.

— De ce fugim așa? Întrebă Zofia.

Lucas alerga înainte, fără o vorbă.

— Pot măcar să-mi recuperez mâna? Gâfâi ea.

Lucas își desfăcu degetele, eliberând-o din strânsoare. Se opri la marginea unei străduțe luminate sărăcăcios de câteva felinare obosite.

— Să intrăm aici, spuse Lucas, arătând spre un mic restaurant. O să fim mai puțin expuși.

— Expuși la ce? Despre ce e vorba? Parcă ați fi un vulpoi urmărit de o haită de câini.

— Fuga!

Lucas deschise ușa, dar Zofia nu se clinti nici un centimetru. Se întoarse s-o tragă înăuntru, dar ea se opuse.

— Nu e momentul! Spuse el, apucând-o de braț.

Zofia se desprinse imediat și îl împinse.

— Abia am scăpat amândoi dintr-un accident, mă târâți într-o cursă nebună, deși nu ne urmărește nimeni, plămânii mei mai au puțin și fac explozie, și nu primesc nici cea mai mică explicație...

— Urmați-mă, n-avem timp de discuții.

— De ce m-aș încrede în dumneavoastră?

Lucas se îndrepta, mergând de-a-ndăratelea, spre micul local. Zofia îl privea; în cele din urmă, porni, șovăind, pe urmele lui. Sala era minusculă, avea doar opt mese. El o alese pe cea din fund, îi oferii Zofiei un scaun și se așeză la rândul lui. Nu deschise meniul pe care i-l prezentă bătrânul în costum tradițional, dar ceru politicos, într-un perfect dialect mandarin, un ceai care nu figura pe listă. Bărbatul se înclină și dispăru în bucătărie.

— Lucas, ori îmi explicați ce se întâmplă, ori plec!

— Cred că tocmai am primit un avertisment.

— N-a fost un accident? Ce fel de avertisment e ăsta? De ce anume trebuie să vă feriți?

— De dumneavoastră!

— Dar de ce?

Lucas trase aer în piept, înainte de a răspunde:

— PENTRU CĂ EI PREVĂZUSERĂ TOTUL, ÎN AFARĂ DE FAPTUL CĂ NE VOM ÎNTĂLNI!

Zofia luă un fulg de crevete din micul bol de porțelan albastru și îl ronțăi sub ochii holbați ai lui Lucas, care îi turnă o ceașcă din ceaiul fierbinte pe care bătrânul îl pusese pe masă.

— Aș vrea atât de mult să vă cred! Dar... dumneavoastră ce-ați face în locul meu?

— M-aș ridica și aș părăsi acest loc...

— Doar n-o s-o luați iar de la capăt!

—... și, de preferință, pe ușa din spate.

— Și chiar asta ați vrea să fac?

— Categorie! Nu priviți înapoi sub nici un motiv! La trei, vă ridicați și dăm buzna după perdeaua aia. Acum!

O apucă de încheietura mâinii și o trase după el fără menajamente. Traversând în goana mare bucătăria, el deschise cu o lovitură de umăr ușa care dădea în curticică. Pentru a-și croi drum, Lucas împinse un container de gunoi, ale cărui roți scrâșniră. Zofia înțelese, în sfârșit: din întuneric, se desprindea o umbră. La lumina ce venea pe o ferestruică, se adăugase cea din vârful armei automate care îi ținea. Zofia avu un răgaz de câteva secunde pentru a constata, dintr-o scurtă privire, că erau înconjurați din trei părți de ziduri, după care cinci focuri sfâșiară tăcerea.

Lucas se aruncă peste ea, apărând-o cu trupul lui. Zofia voi să-l dea deoparte, dar el o lipi de perete.

Primul glonț îi ricoșă în coapsă; al doilea îi atinse ușor partea de sus a bazinului, făcându-l să-și îndoaie genunchii, dar el se redresă imediat; simți al treilea impact în coaste, iar mușcătura glonțului fu surprinzătoare; al patrulea proiectil îl lovi în mijlocul coloanei vertebrale și Lucas simți că i se taie răsuflarea, dar reuși, deși cu greu, să-și recapete suflul. Când îl atinse al cincilea glonț, simți că o flacără îi ardea carnea: acesta era primul care îi pătrundea în trup... sub umărul stâng.

După ce își săvârși ticăloșia, agresorul fugi imediat. Când ecoul împușcăturilor se stinse, doar respirația Zofiei mai tulbura liniștea. Îl ținea în brațe pe Lucas, iar capul lui se odihnea pe umărul ei. Cu ochii închiși, părea să zâmbească. Ea îi legănă trupul inert și îi șopti la ureche:

— Lucas!

Acesta nu-i răspunse. Ea îl scutură ceva mai tare.

— Lucas, nu vă prostiți! Deschideți ochii!

Cu ochii închiși, el părea că doarme liniștit, ca un copil cufundat în vise. Și, cu cât groaza ei era mai mare, cu atât îl strângea mai tare în brațe. Când îi curse o lacrimă pe obraz, Zofia simți că pieptul îi era apăsător de o forță nemaipomenită. Tresări.

— Nouă nu ni se putea întâmpla așa ceva. Noi suntem...

— Deja morți... neînvinși... nemuritori? Da! Fiecare inconvenient cu avantajul lui, nu-i așa? Spuse el, îndreptându-se, aproape vesel.

Zofia îl măsură cu atenție, incapabilă să-și dea seama ce era cu starea aceea care o cuprindea. El își apropie încet fața. Zofia se feri, până când buzele lui Lucas le atinseră pe ale ei, schițând un sărut cu gust opiaceu. Ea se trase înapoi și își privi palma înroșită.

— Dar, atunci... de ce sângerezi?

Lucas urmări firișorul roșu, care îi curgea de-a lungul brațului.

— E absolut imposibil, nici chestia asta nu fusese prevăzută! Spuse el. Apoi leșină.

Ea îl prinse strâns, în brațe.

— Ce-i cu noi? Întrebă Lucas, venindu-și în fire.

— În ceea ce mă privește, e destul de complicat. În ceea ce te privește, cred că ai fost lovit în umăr de un glonț.

— Mă doare!

— Poate că ți se pare illogic, dar e ceva normal; trebuie să te duc la spital.

— Nici nu se pune problema!

— Lucas, n-am nici un fel de cunoștințe medicale în specialitatea Demonologie, dar se pare că ai sânge în vine și că ești pe cale de a-l pierde.

— Cunosc pe cineva de la celălalt capăt al orașului, care poate să coasă plaga asta în timp ce se cicatrizează, spuse el, apăsând pe rană.

— Și eu cunosc pe cineva, așa că vii cu mine fără vorbă, fiindcă ai avut, și așa, o seară suficient de agitată. Cred că și mie mi-au ajuns emoțiile.

Ea îl sprijini și îl trase pe străduță. În capătul pasajului, Zofia zări corpul agresorului, zăcând neînsuflețit sub niște pubele aruncate claie peste grămadă. Zofia se uită, uluită, la Lucas.

— Totuși, mai am și eu o fărâmbă de amor propriu! Spuse el, și trecu mai departe.

Opriră un taxi, care îi lăsă, după zece minute, la ea acasă. Zofia îl conduse spre scara de la intrare și îi făcu semn să stea cuminte. Apoi, cu multe precauții deschise ușa și urcară tiptil pe scară. Când ajunseră la etaj, ușa lui Reine se închise fără zgomot.

Înmărmurit în spatele biroului său, Blaise stinse monitorul de control. Palmele îi asudau din gros, fruntea îi era acoperită de broboane de transpirație. Când sună telefonul, nu răspunse. Pe robot, auzi glasul lui Lucifer, care îl convoca, pe un ton prea puțin binevoitor, la comitetul de criză ce urma să aibă loc la căderea nopții orientale.

— Ai tot interesul să fii punctual, cu soluții și cu o nouă definiție a conceptului conform căruia „totul este prevăzut”, încheie Președintele, după care trânti telefonul.

Blaise se luă cu mâinile de cap. Tremurând din tot corpul, ridică receptorul, care îi scăpă din mână.

Mihail se uita la peretele acoperit de ecrane, pe care îl avea în față. Ridică receptorul și formă numărul direct al lui Houston. Telefonul era pus pe robot.

Dădu din umeri și se uită la ceas: în zece minute, Ariane V avea să-și părăsească rampa de lansare din Guyana.

După ce îl culcă pe Lucas în patul ei, cu umărul sprijinit de două perne mari, Zofia se duse la dressing. Luă de pe raftul de sus cutia de lucru, scoase o sticlă cu alcool din dulăpiorul de medicamente din baie și se întoarse în dormitor. Se așeză lângă Lucas, destupă sticla cu alcool și înmuie ața de cusut în dezinfectant. Apoi, încercă s-o bage în ac.

— Cusătura ta o să fie un adevărat masacru, spuse Lucas, cu un zâmbet malițios. Tremuri!

— Ba deloc! Răspunse ea, triumfătoare, după ce trecu firul prin urechea acului.

Lucas luă mâna Zofiei și o împinse, cu blândețe, deoparte, îi mângâie obrazul și o atrase spre el.

— Mi-e teamă să nu te compromit cu prezența mea.

— Trebuie să mărturisesc că serile petrecute în compania ta sunt bogate în neprevăzut.

— Patronul meu n-are nimic de-a face cu hazardul.

— De ce ar fi pus să fii împușcat?

— Ca să mă pună la încercare și să ajungă la aceeași concluzie ca tine, presupun. N-ar fi trebuit să fiu niciodată rănit. Îmi pierd puterile în prezența ta și aproape că m-aș ruga să fie adevărată și reciproca.

— Ce ai de gând să faci?

— Pe tine n-o să aibă curaj să te atace. Imunitatea ta angelică îl face să se gândească de două ori înainte de-a acționa.

Zofia îl privi pe Lucas în străfundul ochilor.

— Eu nu vorbeam despre asta. Ce vom face peste două zile?

El îi atinse buzele cu degetul; Zofia îl lăsă.

— La ce te gândești? Îl întrebă, tulburată, cosând înainte.

— În ziua când a căzut Zidul Berlinului, bărbații și femeile au descoperit că străzile lor erau asemănătoare. De fiecare parte, se înșiruiău case, mașinile circulau, felinarele luminau nopțile. Fericirea și nefericirea lor nu era la fel, dar copiii din vest, ca și cei din est, și-au dat seama că ceea ce era de cealaltă parte nu era așa cum li se povestise.

— De ce spui asta?

— Pentru că îl aud pe Rostropovici cântând la violoncel!

— Ce bucată? Întrebă ea, făcând al treilea punct de sutură.

— E prima oară când o aud! Ah, acum m-a durut!

Zofia se apropie de Lucas ca să rupă ața cu dinții. Își puse capul pe pieptul lui și, de data asta, se abandonă, îi unea tăcerea. Lucas își trecu degetele prin pletele Zofiei, acoperindu-i capul cu mângâieri. Ea se înfioră.

— Două zile sunt foarte scurte!

— Da, șopti el.

— Ne vom despărți. E inevitabil.

Și, pentru prima oară, Zofia și Lucas se temură de eternitate.

— N-am putea negocia să te lase să pleci cu mine? Întrebă Zofia, cu voce sfioasă.

— Cu Președintele nu se negociază, mai ales dacă ai greșit față de el; și, apoi, tare mi-e teamă că eu, unul, n-am acces liber în lumea ta.

— Dar, înainte, erau multe puncte de trecere între est și vest, nu? Spuse ea, apropiindu-și din nou acul de marginea plăgii.

Lucas se strâmbă și scoase un țipăt.

— Ei, da' tare slab de înger mai ești! De-abia te-am atins! Mai am câteva împunsături!

Ușa se deschise brusc și în prag apăru Mathilde, sprijinindu-se de coada măturii care îi folosea drept cârjă.

— Eu n-am nici o vină, dacă pereții casei tale sunt din mucava! Spuse, șchiopătând spre ei.

Se așeză la picioarele patului.

— Dă-mi acul ăla, îi spuse, autoritară, Zofiei. Și tu, treci încoace, îi ordonă lui Lucas. Ai o baftă chioară: sunt stângace!

Și cusu cu mâini pricepute plaga. Trei împunsături de fiecare parte a umărului fură de-ajuns ca să închidă rănile.

— Doi ani de viață petrecuți în spatele unei tejghele de local dubios îți scot la iveală niște nebănuite talente de infirmieră; mă rog, în special când ești îndrăgostită de cârciumar. De altfel, în această privință, v-aș putea spune amândurora două-trei chestii, înainte să mă duc la culcare. După aia, o să fac tot ce pot pentru a mă convinge că sunt pe cale de-a adormi, iar mâine dimineață o să mă prăpădesc de răs gândindu-mă la visul pe care îl visez acum.

Mathilde plecă din cameră, sprijinindu-se pe cârja improvizată. În prag, se întoarse și se uită la ei.

— Nu contează dacă sunteți sau nu ceea ce cred eu că sunteți. Înainte de a te cunoaște pe tine, Zofia, credeam că adevărata fericire de pe acest pământ nu există decât în cărțuliile proaste: mi se părea că doar așa o recunoșteai. Dar, într-o zi, tu ești aia care mi-a spus că lucrul cel mai bun din noi e ascuns pe undeva și că trebuie să-i dăm o mână de ajutor, ca să-și deschidă aripile, nu să se sufoce. Așa că, oferă-ți șansa asta, fiindcă, dacă eu aș fi avut vreuna cu el, poți fi sigură, scumpo, că n-aș fi lăsat-o să-mi scape. Iar tu, rănitule grav ce ești, dacă îi șifonezi chiar și o pană, îți refac cusătura cu andreaua. Și nu mai faceți fețele astea. Orice vi s-ar întâmpla, vă interzic categoric să vă dați bătuți, pentru că, dacă voi renunțați, atunci se dă peste cap toată lumea, a mea în orice caz!

Ușa se trânti în urma ei. Lucas și Zofia amuțiseră. Ascultau pașii lui Mathilde, care șchiopăta pe parchetul salonului. Din pat, aceasta le strigă:

— De când îți tot spun că tu, cu aerul ăsta de mironosiță, ești un înger! Ei bine, acum, n-ai decât să dai din umeri până nu mai poți, nu-s eu chiar așa de toantă!

Trase de firul lămpii puse pe gheridon. Lumina se stinse imediat. Razele lunii se strecurau prin perdelele tuturor ferestrelor din apartament. Își puse perna în cap. În dormitor, Zofia se ghemui lângă Lucas.

Sunetul clopotelor de la Grace Cathedral pătrunse pe fereastra întredeschisă din baie. Eco-ul celei de a douăsprezecea bătăi se risipi deasupra orașului.

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a cincea.

Începea să se lumineze: sosise cea de-a cincea zi, iar Zofia și Lucas dormeau. Aerul proaspăt al zorilor intra pe fereastră, aducând miremele toamnei. Zofia se lipi de Lucas. Geamătul lui Mathilde o deșteptase dintr-un vis agitat. Se întinse și înlemni pe dată, băgând de seamă că nu era singură. Dădu încet deoparte cuvertura și coborî din pat, îmbrăcată în hainele de peste zi. Se duse tiptil în salon.

— Ți-e rău?

— Am făcut o mișcare bruscă și m-a trăsnet o durere cumplită. Îmi pare tare rău, nu voiam să te trezesc.

Zofia se duse în spațiul destinat bucătăriei și, de acolo, privi chipul posomorât al prietenei sale.

— Tocmai ai câștigat o ciocolată fierbinte! Îi spuse, deschizând frigiderul.

Mathilde trase perdeaua. Pe strada încă pustie, un bărbat ieșea din casă, ținându-și câinele în lesă.

— Tare mi-ar plăcea să am un labrador, dar e de ajuns să mă gândesc că ar trebui să-l plimb în fiecare dimineață și mă apucă pandaliile. Cred că așa ajunge să-mi fac Prozac intravenos, spuse Mathilde, lăsând perdeaua să cadă.

— Devii responsabil pentru cei pe care îi îmblânzești¹⁴, și asta n-am zis-o eu! Comentă Zofia.

— E foarte bine că ai făcut această precizare. Aveți vreun plan Lu cel mic și cu tine?

— Ne cunoaștem de două zile! Și, pe urmă, îl cheamă Lucas.

— Asta ziceam și eu!

— Nu, nu avem nici un plan!

— Păi, asta nu poate rămâne așa! Când ești în doi, ai întotdeauna planuri!

— Asta de unde ai mai scos-o?

— Așa merge treaba: există imagini ale fericirii pe care n-ai dreptul să le retușezi; le colorezi, dar nu depășești linia! Prin urmare, unu și cu unu fac doi, doi fac un cuplu și cuplul face planuri. E așa cum îți spun și nu altminteri!

Zofia pufni în răs. În cratiță, laptele se umflă; îl turnă într-o ceașcă și îl amestecă îndelung cu praful de ciocolată.

— Poftim, decât să spui prostii, mai bine bea, spuse, aducând băutura aburindă. Unde ai văzut tu cuplul?

— Ești de groază! De trei ani încoace, te tot aud vorbindu-mi despre dragoste și bla-bla-bla. La ce ți-or folosi poveștile astea cu zâne, dacă tu refuzi rolul prințesei, chiar din prima zi de turnare?!

— Ce metaforă romantică!

— Da, bine! Păi, du-te și metaforează cu el, dacă nu te deranjează! Bagă de seamă că, dacă tu nu faci nimic, cum mi se drege piciorul ăsta, cum ți-l suflu fără nici o rușine!

— O să vedem. Situația nu e chiar așa de simplă cum pare.

— Da' ai mai auzit tu de vreo poveste de dragoste care să fie simplă? Zofia, te-am văzut întotdeauna singură. Tu ești aia care îmi spunea: „Noi și numai noi suntem responsabili pentru fericirea noastră”. Ei bine, scumpo, fericirea ta are cam 1,85 în înălțime și ca la vreo 78 de kilograme de mușchi, așa că, rogu-te, nu care cumva să treci pe lângă ea. Toată treaba se petrece pe dedesubt.

— Ah! Ce vorbe! Cu adevărat înțelepte și delicate!

— Nu, sunt practice. Și cred că „fericirea” ta tocmai se trezește, așa că, acum, ai putea să te duci să vezi ce face, fiindcă eu chiar am mare nevoie de puțin aer! Hai, ușcheală, mută camionul din acest salon!

Zofia clătină din cap și se duce înapoi, în dormitor. Se așează la picioarele patului și îl urmărește pe Lucas, care se deșteaptă. Așa cum se întindea și căsca, semăna cu o felină. El își întredeschise ochii. Imediat, chipul îi fu luminat de un zâmbet.

— Ești de mult aici? O întrebă.

— Ce-ți face brațul?

— Nu mai simt aproape nimic, îi răspunse el, făcând o mișcare de rotație a umărului, însoțită de o strâmbătură de durere.

— Și, în versiune ne-macho, ce-ți face brațul?

— Mă doare de-mi sar ochii!

— Atunci, odihnește-te. Aș vrea să-ți fac ceva de mâncare, dar nu știu ce preferi la micul dejun.

— Vreo douăzeci de clătite și tot atâtea cornuri.

— Cafea sau ceai? Îl întrebă ea, ridicându-se.

Lucas o privi. Chipul i se întunecă. O apucă de mână și o trase spre el.

— Tu n-ai avut niciodată impresia că lumea te lasă în urmă, de unul singur, în timp ce ea o ia înainte? Senzația că, pe măsură ce te uiți în jur, fiecare ungher al camerei în care ești se îngustează? Convingerea că, peste noapte, hainele ți s-au învechit, că fiecare oglindă îți oferă imaginea unui spectacol jucat fără nici un spectator, în care actrița e propria-ți mizerie... Iar gândul că nu iubești pe nimeni și că nimic nu te iubește, gândul că acest nimic va fi chiar vidul propriei tale existențe nu te-a bântuit – alungându-ți orice sentiment de bine – niciodată?

Zofia atinse cu vârful degetelor buzele lui Lucas.

— Nu gândi așa.

— Atunci, nu mă lăsa.

— Mă duceam doar să-ți fac o cafea.

Se apropie de el.

— Nu știu dacă există vreo soluție, dar noi o vom găsi, șopti ea.

— Nu trebuie să-mi las umărul să se înțepenească. Tu du-te și fă-ți dușul, iar eu mă voi ocupa de micul dejun.

Ea acceptă bucuroasă și dispăru. Lucas își privi cămașa agățată de căpătâiul patului: mâneca pătată de sânge se înnegrise. O smulse, apoi se duse și deschise fereastra. Contemplă acoperișurile care i se așterneau la picioare, în golf, sirena de ceață a unui mare cargou șuieră, parcă răspunzându-le clopotelor de la Grace Cathedral. El ghemotoci bucata de pânză pătată și o aruncă departe, după care închise geamul. Apoi, făcu vreo câțiva pași spre baie și își lipi urechea de ușa acesteia. Auzind șiroitul apei, se simți, brusc, înfierbântat. Oftă din greu și ieși din dormitor.

— Pun de cafea, vrei? O întrebă pe Mathilde.

Ea îi arătă ceașca de ciocolată caldă.

— M-am lăsat de excitante și de toate alea; dar am auzit de clătite, așa că o să mă mulțumesc cu zece la sută din hold-up.

— Cinci la sută maximum, îi răspunse el, trecând în spatele mesei, și numai dacă îmi spui unde e cafetiera.

— Lucas, aseară am auzit câte ceva din conversația voastră și zău că m-a făcut să ciulesc urechea. Pe vremea când mă drogăm, nu zic... nu mi-aș fi pus nici o întrebare. Dar, acum, nu cred că aspirina mi-ar fi putut provoca o asemenea țacăneală. Despre ce vorbești, mai exact?

— Băuserăm mult amândoi și trebuie să fi spus o droaie de prostii; prin urmare, fii pe pace, ia-ți antalgicele în continuare, că n-au nici un efect secundar.

Mathilde se uită la vestonul pe care Lucas îl purtase cu o zi înainte: era pus pe marginea unui scaun, iar spatele îi era ciuruit de gloanțe.

— Și, când tragi la măsă, tragi și cu pușca-n guguștiuci?

— Întotdeauna! Îi răspunse Lucas, deschizând ușa dormitorului.

— În orice caz, vestonul ăsta este destul de bine croit pentru o haină din kevlar15, păcat că ăla care l-a cusut nu i-a pus întărituri la umeri.

— O să-i spun. Poți să te bazezi pe mine.

— Mă bazez! Dușuială plăcută!

Reine intră în salon și puse pe masă ziarul și o pungă mare de prăjituri, cu ochii la Mathilde, rămasă singură în cameră.

— De vreme ce asigur servicii Bed & Breakfast, ar fi bine ca nimeni să nu-mi critice calitatea micului-dejun, fiindcă, nu se știe niciodată, mi-ar putea îndepărta viitoarea clientelă! Porumbelii s-au sculat?

— Sunt în dormitor, spuse Mathilde, ridicându-și ochii spre cer.

— Eu i-am spus că opusul lui „tot” e „nimic”, iar ea chiar a luat-o de bună.

— Nu l-ai văzut pe animal cu pieptul gol!

— Nu, dar, la vârsta mea, știi tu, ori că văd un bărbat, ori că văd un cimpanzeu, e cam tot aia.

Reine aranja cornurile pe o farfurie mare, uitându-se, intrigată, la vestonul lui Lucas.

— Spune-le să nu se ducă la curățătoria din colțul străzii, că tipul ăla mă cunoaște! Bun, cobor.

Și dispăru pe casa scării.

Zofia și Lucas se așezară și ei la masă. Își luară toți trei micul dejun. După ce Lucas dădu gata și ultimul corn, făcură curat prin bucătărie, iar pe Mathilde o instalară confortabil în pat. Zofia hotărî să-l ia și pe Lucas în vizita pe care urma s-o facă în docuri. Se întinse după impermeabilul din cuier; Lucas aruncă o privire scârbită spre vestonul aflat într-o stare atât de jalnică. Mathilde făcu observația că o cămașă cu o singură mânecă era puțin cam prea originală pentru acel cartier. Ea avea o cămașă bărbătească printre celelalte lucruri și accepta să i-o împrumute, cu condiția să i-o înapoieze exact așa cum o purtase; el îi mulțumi. După câteva minute, erau gata să iasă din casă, când glasul lui Reine, care stătea în prag cu mâinile în șolduri și îl măsură pe Lucas, îi chemă la ordine.

— Cine vă vede are motive serioase să creadă că aveți o constituție solidă; totuși, nu e cazul să-l ispitiți pe diavol și să vă pricopsiți cu o răceală. Urmați-mă!

Ea intră în apartament și deschise un dulap vechi. Ușa de lemn scârțâi din balamale. Reine dădu deoparte câteva haine și scoase la iveală un veston pus pe un umerăș, pe care i-l întinse lui Lucas.

— Nu-i chiar la prima tinerețe, deși, dacă vreți să știți părerea mea, țeșăturile prince-de-galles nu se vor demoda niciodată. Și, pe urmă, tweed-ul ține cald!

Îl ajută pe Lucas să-și pună vestonul care-i venea ca turnat și o privi cu coada ochiului pe Zofia.

— Nu încerca să afli al cui a fost, de acord? La anii mei, faci și tu ce poți cu amintirile tale.

Reine se încovrigă, sprijinindu-se de marginea căminului și strâmbându-se amarnic. Zofia se repezi spre ea.

— Ce ai, Reine?

— Absolut nimic, doar o durere de burtă. Nimic de speriat.

— Dar ești albă la față și pari epuizată!

— N-am mai stat la soare de vreo zece ani și, pe urmă, știi tu, la anii mei, dimineața te mai scoli și obosit. Nu te îngrijora!

— Nu vrei să te duc la doctor?

— Asta ar mai lipsi! Doctorii să-și vadă de ale lor, iar eu o să-mi văd de ale mele.

Și le făcu un semn cu mâna, care voia să spună: „hai, hai, plecați de aici amândoi, sunteți grăbiți”. Zofia șovăi, înainte de a se supune.

— Zofia!

— Da, Reine!

— Aș fi tare bucuroasă să-ți arăt albumul ăla pe care voiai atât de mult să-l vezi. Dar fotografiile din el sunt mai speciale, aș vrea să le descoperi spre seară, la o lumină scăzută, fiindcă asta le pune cel mai bine în valoare.

— Cum vrei, Reine.

— Atunci, vino să mă vezi la ora cinci. Să fii punctuală, conțez pe tine.

— Îți promit că o să fiu aici.

— Și, acum, ștergeți-o amândoi, v-am făcut să vă pierdeți timpul cu poveștile mele de babă! Lucas, ai grijă de vestonul ăsta... am ținut foarte mult la bărbatul care îl purta.

Când mașina se îndepărtă, Reine lăsa în jos perdeaua și, bodogănind de una singură, începu să aranjeze buchetele care îi împodobeau masa.

— Mâncarea, tacâmurile, nu mai rămăsese decât fața de masă.

Zofia conducea pe California Street. La stopul din intersecția cu Polk Street, se pomeniră chiar alături de mașina inspectorului Pilguez. Acesta asculta anunțul hârâit transmis prin stația de radio. Zofia coborî geamul, ca să-l salute.

— Nu știu ce-o fi săptămâna asta, dar parcă au înnebunit toți. E a cincea încăierare din Chinatown. Vă las, o zi bună! Le spuse el și demară în grabă.

Mașina polițistului coti la stânga, cu sirena urlând; după zece minute, a lor se opri la capătul cheiului 80. Se uitară la vechiul cargou care se legăna cu nepăsare, la capătul cablurilor de amaraj.

— Poate că am găsit o soluție pentru a evita inevitabilul, spuse Zofia. Te iau cu mine!

Lucas o privi, neliniștit.

— Unde?

— La ai mei! Vino cu mine, Lucas!

— Cum? Cu ajutorul Sfântului Duh? O întrebă, ironic, Lucas.

— Când nu vrei să te mai întorci la patronul tău, atunci trebuie să faci totul, numai ceea ce se așteaptă de la tine nu. Fă-l să te zboare!

— Tu mi-ai citi CV-ul? Crezi că pot să-l șterg sau să-l scriu din nou în patruzeci și opt de ore? Și, chiar dacă aș reuși să fac asta, ești sigură că familia ta m-ar primi cu brațele deschise și cu inima aureolată de bune intenții? Zofia, nici n-aș trece bine de pragul casei tale, și ar sări pe mine o haită de paznici, care m-ar trimite de unde am venit. Iar călătoria mă îndoiesc că ar fi la clasa întâi.

— Eu mi-am închinat sufletul celorlalți, pentru a-i convinge să nu accepte cu resemnare fatalitatea. Acum, mi-a venit și mie rândul să gust bucuria, să fiu fericită. Paradisul înseamnă să fim doi! Cred că-l merit!

— Tu crezi imposibilul! Ei se vor opune din răspuțeri, nu ne vor lăsa niciodată să ne iubim.

— Ar fi de-ajuns puțină speranță, un semn. Lucas, tu și numai tu poți lua hotărârea de a te schimba. Dovedește-le că ai puțină bunăvoință.

— Cât de mult aş vrea ca vorbele tale să fie adevărate, ca totul să fie așa de ușor cum spui tu.

— Atunci, încearcă, te implor!

Se așternu tăcerea. Lucas, plin de îndoieli, se apropie puțin de etrava ruginită a imensei nave. Smucindu-se în corzile de amaraj, care se întindeau și scârțâiau sălbatic, Valparaiso părea un animal ce se zbătea, dorind să se elibereze pentru a pleca în căutarea ultimului său loc de odihnă: adâncul mării.

— Mi-e frică, Zofia...

— Și mie. Lasă-mă să te duc în lumea mea. Îți voi călăuzi fiecare pas, îți voi întâmpina zilele, îți voi inventa nopțile, voi rămâne lângă tine. Voi șterge destinul ce ți-a fost hărăzit, îți voi lecui toate rănilile. În zilele de furie turbată, îți voi lega mâinile la spate, ca să nu-ți faci rău; îmi voi lipi gura de gura ta, ca să-ți înăbuș țipetele, și nimic nu va mai fi vreodată la fel. Și, dacă ești singur, vom fi unul singur în doi.

Lucas o luă în brațe, îi atinse obrazul și îi mângâie auzul cu timbrul grav al glasului său.

— Dacă ai ști pe câte căi am încercat să ajung la tine! Eram neștiutor, Zofia, m-am înșelat de atâtea ori; și, de fiecare dată, am luat-o de la capăt cu mai multă bucurie, cu mai multă mândrie. Voiam ca timpul nostru să se oprească în loc, pentru ca să-l pot trăi, pentru ca să te pot descoperi și iubi așa cum meriți, dar acest timp ne leagă fără să ne aparțină. Eu sunt dintr-o altă societate, unde tot înseamnă nimeni, unde tot înseamnă singur. Eu sunt răul, tu ești binele, eu sunt opusul tău, dar cred că te iubesc; de aceea, cere-mi tot ce vrei.

— Încrederea ta.

Părăsiră zona portuară. Mașina o porni pe 3rd Street. Zofia căuta o mare arteră de circulație, un loc plin de agitație, traversat de oameni și de mașini.

Blaise intră plouat și palid în biroul spațios.

— Ai venit pentru cursul particular de șah? Vocifera Președintele, plimbându-se înapoi și încolo prin fața ferestrei nesfârșite. Redefinește-mi noțiunea de „mat”.

Blaise își trase un fotoliu mare și negru.

— Stai în picioare, cretinule! Ba nu, la urma urmei e mai bine să stai jos; cu cât te văd mai puțin, cu atât mi-e mai bine. Prin urmare, ca să rezumăm situația, agentul nostru de elită și-a schimbat tabăra?

— Domnule Președinte...

— Taci din gură! M-ai auzit cumva spunându-ți să vorbești? Mi-ai citit cumva pe buze că urechile mele ar avea chef să audă sunetul glasului tău fonfăit?

— Eu...

— Tu să taci!

Președintele uriașe atât de tare, încât Blaise se făcu mai mic cu cinci centimetri în cap.

— Nu se pune problema că am pierde un luptător pentru cauza noastră, continuă Președintele. De altfel, nici nu se pune problema să pierdem ceva. Punct. Așteptăm de o eternitate săptămâna asta și n-am să te las pe tine să distrugi totul, microbule! Nu știu care era, până în prezent, definiția ta pentru „infern”, dar poate că am eu una nouă, pregătită anume pentru tine! N-ai auzit când ți-am spus să taci? Fă în așa fel încât să nu-ți mai văd buzele alea adipoase mișcându-se. Ai vreun plan?

Blaise luă o hârtie și mângăli în grabă câteva rânduri. Președintele înhață nota și o citi în timp ce se îndrepta spre capul mesei. Dacă victoria părea compromisă, n-aveau decât să întrerupă partida; o puteau relua oricând. Blaise propunea rechemarea anticipată a lui Lucas. Beat de furie, Lucifer ghemotoci hârtia și o aruncă în nasul lui Blaise.

— Lucas o să mi-o plătească. Și încă scump. Adu-l aici înainte de căderea nopții, și nu care cumva să dai greș de data asta!

— N-o să vină de bunăvoie.

— Consideri cumva că voința lui ar fi superioară voinței mele?

— Consider pur și simplu că va trebui să moară...

—... uiți un mic detaliu... că asta s-a întâmplat hăt demult, imbecilule!

— Dacă l-a putut atinge un glonț, înseamnă că mai există și alte mijloace prin care să ajungem până la el.

— Atunci, găsește-le, în loc să trăncănești!

Blaise se făcu nevăzut. Era ora prânzului. În cinci ore, ziua avea să dispară, ceea ce însemna că răgazul de care dispunea pentru redactarea unui contract în termeni foarte duri era cât se poate de scurt. Trebuia să pună la cale uciderea celui mai bun agent al său, iar asta nu-i îngăduia câtuși de puțin să lase lucrurile la întâmplare.

Fordul era parcat la intersecția dintre Polk și California, în fața unui supermarket. La această oră din zi, șirul de vehicule era neîntrerupt. Zofia observă un bătrân sprijinit în baston, care părea că n-are curaj să se avânte pe trecerea marcată. Timpul afectat traversării celor patru benzi era foarte scurt.

— Și, acum, ce facem? Întrebă Lucas, cu un aer dezamăgit.

— Ajută-l! Răspunse ea, arătându-i-l pe bătrânul pieton.

— Glumești?

— Câtuși de puțin!

— Vrei să-l trec strada pe un moșneag? Nu mi se pare prea complicat...

— Atunci, fă-o!

— Ei bine, o s-o fac, spuse Lucas, îndepărtându-se de-a-ndăratelea.

Se apropie de bărbat, dar făcu imediat cale întoarsă.

— Nu văd ce importanță are ceea ce îmi ceri.

— Preferi să începi petrecându-ți după-amiaza la spital și acordând sprijin moral bolnavilor? Nici asta nu e ceva complicat, e de-ajuns să-i ajuți să se spele, să-i întrebi ce mai fac, să le dai încredere, să le spui că se vor însănătoși curând, să te așezi pe un scaun și să le citești ziarul...

— Bine, gata! Mă duc să-i dau ajutor boșorogului tău!

Se îndepărtă din nou... pentru a se întoarce cu iuțeală lângă Zofia.

— Să nu zici că nu ți-am spus: dacă mucosul ăla mic, care se joacă acolo, în față, îmi face fie și o singură poză, îi trag un picior în fund de-l trimit să se joace printre sateliți!

— Lucas!

— Gata, gata, mă duc!

Lucas îl trase de braț, fără menajamente, pe omul care îl privea uluit.

— După câte știu eu, n-ai venit să numeri mașinile! Așa că, ține-te bine de baston, altfel ai să devii navigator solitar pe California Street.

Semaforul își schimbă culoarea și „echipajul” o porni pe carosabil. La a doua bandă, fruntea lui Lucas începu să se acopere cu broboane de transpirație, la a treia i se păru că în mușchii coapselor lui își stabilise domiciliul o colonie de furnici, la a patra îl apucară niște crampe violente. Inima îi bătea să se rupă, iar aerul îi găsea cu mare caznă plămâni. Înainte de a ajunge la mijlocul șoselei, Lucas începu să se sufoce. Zona de protecție le îngăduia să facă o oprire, impusă de altfel și de semaforul care se făcuse verde, exact ca fața lui Lucas.

— Tinere, te simți bine? Îl întrebă bătrânul domn. Vrei să te ajut să traversezi? Ține-mă bine de braț, nu mai avem mult.

Lucas luă batista de hârtie pe care i-o întindea bătrânul, ca să se șteargă pe frunte.

— Nu pot! Spuse el, cu voce tremurândă. Nu izbutesc! Îmi pare tare, tare, tare rău!

Și o luă la fugă spre mașină, unde îl aștepta Zofia, cu brațele încrucișate și rezemată de capotă.

— Ai de gând să-l lași acolo?

— Era cât pe ce să-mi las oasele pe acolo! Spuse el, gâfâind.

Ea nici măcar nu-l așteptă să-și termine fraza și se năpusti în mijlocul mașinilor care claxonau, pentru a ajunge la platforma centrală. Îl apucă pe bătrân de braț.

— Mi-e rușine, îngrozitor de rușine! E un începător; pentru el, a fost prima oară, spuse ea, înnebunită.

Omul se scarpină la ceafă, privind-o tot mai intrigat pe Zofia. În timp ce semaforul se făcea roșu, Lucas o strigă pe Zofia.

— Lasă-l acolo!

— Ce-ai spus?

— Ai auzit foarte bine! Am făcut jumătate din drum spre tine; acum, fă și tu jumătatea cealaltă, spre mine. Lasă-l acolo unde e!

— Ai înnebunit?

— Nu! Logic! Am citit într-o carte minunată, scrisă de Hilton, că a iubi înseamnă a împărți. Fiecare dintre noi trebuie să facă un pas către celălalt! Tu mi-ai cerut imposibilul, și eu l-am făcut pentru tine; acum, acceptă și tu să renunți la o parte din tine. Lasă-l pe omul ăla unde este. Alege: ori moșneguțul, ori eu!

Bătrânul o bătu pe Zofia pe umăr.

— Nu vreau să vă întrerup, dar, până la urmă o să întârzii de-a binelea, cu toată ciorovăiala asta a voastră. Hai, du-te la iubitul dumitale!

Și, fără să mai aștepte, omul traversă și partea a doua a șoselei.

Zofia îl găsi pe Lucas rezemat de mașină; privirea ei era tristă. El îi deschise portiera, o așteptă să se așeze și se instala la volan, dar Fordul nici nu se clinti.

— Nu te uita așa la mine; îmi pare nespus de rău că n-am putut merge până la capăt, ți-o spun cu toată sinceritatea.

Ea oftă din greu și îi răspunse, visătoare:

— Pentru ca să crească, un copac are nevoie de o sută de ani... și sunt de-ajuns câteva minute ca să ardă...

— Sigur; dar unde vrei să ajungi?

— O să vin să stau în casa ta; tu mă vei duce acolo, Lucas.

— Nici să nu te gândești!

— Ba mă gândesc mai mult decât îți închipui.

— N-am să te las să faci asta nici în ruptul capului.

— Eu merg cu tine, Lucas, și gata.

— N-ai să reușești.

— Tu ești ăla care mi-ai spus să nu mă subestimez. E un adevărat paradox, dar ai tăi mă vor primi cu brațele deschise! Învață-mă ce e răul, Lucas!

El îi privi îndelung chipul de o frumusețe fără seamăn. Pierdută într-o tăcere aidoma celei ce desparte două universuri, Zofia se pregătea pentru o călătorie cu destinație necunoscută, dar hotărârea o făcea să nu simtă nici urmă de teamă. Și, pentru prima oară, dorința deveni mai puternică decât gândul la posibilele consecințe; pentru prima oară, „a iubi” căpăta un sens cu totul diferit de ceea ce își putuse imagina ea. Lucas porni la drum și conduse cu mare viteză spre cartierele din josul orașului.

Surescitat, Blaise ridică receptorul și îi ceru, bâlbâindu-se, secretarei să-i facă legătura cu Președintele sau, mai degrabă, să-l anunțe pe acesta că se îndrepta spre biroul lui. Își șterse mâinile de pantaloni și luă cu el o casetă. Picioarele lui mici îl duceau cât puteau de iute, pășind mărunțel spre fundul coridorului. Blaise semăna cât se poate de bine cu un rățoi. După ce bătu la ușă, intră în biroul Președintelui, care îl primi ridicând o mână în aer.

— Taci din gură! Știu deja!

— Aveam dreptate! Nu se putut împiedica să trâmbițeze subtilul Blaise.

— Poate! Îi răspunse, pe un ton trufaș, Președintele.

Blaise făcu un mic salt de mulțumire și se lovi cu pumnul în palmă cât putut de tare.

— O să vedeți cum vă aduc pe tavă șah-mat-ul ăla! Jubilă el, plesnind de fudulie. Am văzut just: Lucas e pur și simplu un geniu! A convertit-o pe agenta lor de elită, a atras-o de partea noastră! Ce victorie sublimă!

Înainte de a continua, Blaise înghiți în sec.

— Trebuie să întrerupem imediat partida. Dar am nevoie de semnătura dumneavoastră.

Lucifer se ridică și începu să se plimbe în sus și-n jos prin fața ferestrei.

— Sărmane Blaise, ești atât de prost, încât uneori mă întreb dacă prezența ta aici nu e vreo eroare de orientare. La ce oră va fi pus în aplicare planul nostru?

— Explozia va avea loc exact la ora șaptesprezece, răspunse Blaise, consultându-și febril ceasul...

Ceea ce le lăsa exact patruzeci și două de minute pentru a anula operațiunea pe care Blaise o pusese la cale cu atâta măiestrie.

— N-avem nici o secundă de pierdut, domnule Președinte!

— Avem tot timpul. Ne vom asigura victoria, fără cel mai mic risc de căință din partea ei. Nu schimbăm nimic din ceea ce era prevăzut... cu excepția unui singur detaliu... adăugă Satan, frecându-și bărbia. La cinci fix, îi aducem aici pe amândoi.

— Dar care va fi reacția adversarului nostru? Întrebă Blaise, care simțea că înnebunește de grijă.

— Accidentu-i accident! După câte știu, nici măcar nu sunt eu ăla care a inventat hazardul! Să pregătești pentru ei o recepție, n-ai decât patruzeci de minute!

Intersecția dintre Broadway și Columbus Avenue fusese dintotdeauna locul de predilecție al tuturor viciilor speței umane: droguri, corpuri de femei și de bărbați, pe care viața îi dăduse uitării, își făceau trocul la adăpost de privirile indiscrete. Lucas opri mașina în capătul unei străduțe înguste și întunecoase. Sub o scară părăginită, o tânără prostituată îndura brutalitățile peștelui, care bătea la ea ca la fasole.

— Uită-te bine, spuse Lucas! Iată-mi universul, celălalt chip al naturii umane, cel pe care vrei să-l combați tu. Du-te și caută-ți partea de bunătate în grămada asta de mizerii, deschide ochii mari, fără să te minți, și ai să vezi putreziciunea, decăderea, violența în stare brută. Curva care moare sub ochii tăi se lasă murdărită, snopită în bătaie, fără să-i opună rezistență bărbatului căruia i-a fost vândută. Ca și acest Pământ, mai are câteva clipe de viață; încă vreo câteva lovituri și își va da sufletul pierdut. Iată miza acestui teribil pariu care ne leagă. Voiai să te învăț ce e răul, Zofia? E de-ajuns o singură lecție, pentru ca să-ți însușești întreaga dimensiune a răului, compromițându-te pe vecie. Traversează străduța și acceptă să nu intervii; ai să vezi, e cât se poate de simplu să nu faci nimic. De o simplitate surprinzătoare! Fă și tu ca și ceilalți: vezi-ți de drum, nu te opri în fața acestei mizerii. Am să te aștept în celălalt capăt al străzii; odată ajunsă acolo, nu vei mai fi aceeași. Acest pasaj desparte cele două lumi, fără speranță de întoarcere.

Zofia coborî din mașina care se îndepărtă. Intră în penumbră; fiecare pas pe care îl făcea i se părea tot mai dificil. Privi în depărtare și încercă, din răspuțeri, să reziste. La picioarele ei, străduța se întindea la infinit, acoperită de un covor de gunoaie care murdărea pavajul plin de hârtoape.

Pereții din jur erau de un gri negricios. Zofia o zări pe Sarah, prostituata, cocoșată sub loviturile care plouau asupra ei. Gura îi era acoperită de o mulțime de răni din care se prelingea un firisor de sânge negru ca abisul; capul i se clătina, spatele îi era aproape jupuit, coastele îi trosneau una după alta sub bușiturile tot mai violente. Dar, deodată, Sarah începu să lupte. Lupta ca să nu cadă, ca să nu-și lase pânțele în voia loviturilor de picior, care ar fi stins și puțină viață care îi mai rămăsese. Pumnul încasat în falcă îi izbi capul de perete. Șocul fu nemaipomenit, iar răsunetul din interiorul craniului ei, îngrozitor.

Sarah o văzu, ca pe o ultimă rază de speranță, ca pe un miracol trimis de un Dumnezeu în care nu crezuse niciodată. Atunci, Zofia strânse din dinți, din pumni, își văzu de drum... și își încetini pașii. În spatele ei, femeia, care căzuse într-un genunchi, nu mai avea nici măcar puterea să geamă. Zofia nu vedea pumnul bărbatului, care cădea, asemenea unui baros, pe ceafa resemnată a prostituatei. Cuprinsă de o greață de nedescris, recunoscuse, printr-o perdea de lacrimi, umbra lui Lucas, care o aștepta cu mâinile în sân la celălalt capăt al străduței.

Zofia se opri. Toată ființa ei împietri. Urlă numele lui Lucas. Cu un țipăt de durere – o durere pe care nu și-o putuse imagina – îl strigă atât de tare, încât sfâșie întreaga tăcere a lumii și trecu peste toate abisurile, pe durata unei fracțiuni de secundă, fără ca cineva să observe. Lucas veni în fugă spre ea, o depăși, îl înșfacă pe bătauș și dădu cu el de pământ. Acesta se ridică imediat și se năpusti asupra lui Lucas, a cărui violență de nedescris îl transformă pe bărbat într-o zdreanță. Și, în timp ce sângele i se scurgea din trup, omul trăia tragedia aroganței sale învinse de ultima groază, care îl însoțea în moarte.

Lucas se lăsă pe vine, în fața trupului lipsit de viață al lui Sarah. Îi luă pulsul, își strecură mâinile sub spatele ei și o ridică în brațe.

— Vino, îi spuse, cu glasul blând, Zofiei. N-avem timp de pierdut, tu știi mai bine decât oricine drumul spre spital. O să conduc eu, fiindcă tu nu ești în stare. Să-mi spui pe unde s-o iau.

O culcară pe tânăra femeie pe bancheta din spatele mașinii. Zofia luă girofarul din torpedo și dădu drumul sirenei. Trecuse de ora patru; Fordul gonia spre San Francisco Memorial Hospital, unde aveau să ajungă în mai puțin de un sfert de oră. Cum sosiră la Urgență, Sarah fu luată în primire de doi medici, dintre care unul era reanimator. Fata suferise un traumatism al cuștii toracice; radiografiile craniene arătau, de asemenea, un hematom în lobul occipital, fără leziuni cerebrale vizibile, și un politraumatism facial. Scannerul confirmase că viața nu îi era în pericol, dar nici nu lipsise mult.

Lucas și Zofia părăsiră parcare.

— Ești albă ca hârtia, dar nu tu l-ai lovit pe tip, Zofia, ci eu.

— Am dat greș, Lucas, nici eu nu sunt în stare să mă schimb. Sunt la fel ca tine.

— Ți-aș fi purtat pică dacă ai fi reușit. Pe mine mă impresionează ceea ce ești, Zofia, nu ceea ce ai deveni, pentru a-mi face pe plac. Nu vreau să te schimb.

— Atunci, de ce ai făcut asta?

— Pentru ca să înțelegi că suntem diferiți în egală măsură. Pentru ca să nu mă judeci, după cum nici eu nu te judec. Pentru că timpul atât de drămuț de care dispunem și care ne îndepărtează ar putea la fel de bine să ne apropie.

Zofia se uită la ceasul de pe tabloul de bord și tresări.

— Ce ai?

— N-o să mă pot ține de promisiunea pe care i-am făcut-o lui Reine, și asta o s-o mânănească. Știu că trebuie să fi pregătit ceaiul, că o fi făcut prăjituri toată după-amiaza și că mă așteaptă.

— Nu-i chiar așa de grav. O să te scuze.

— Da, dar va fi mânănită. I-am jurat că o să fiu punctuală. Pentru ea, era ceva important.

— Când aveți întâlnire?

— La cinci fix.

Lucas se uită la ceas: era cinci fără zece, iar coada de mașini din fața lor le lăsa slabe speranțe că Zofia își va putea onora promisiunea.

— O să întârzii cel mult un sfert de oră.

— O să fie prea târziu: se va fi înserat. Ca să-mi arate fotografiile, avea nevoie de o anumită lumină, ca de un sprijin, ca de un pretext pentru a răsfoi niște pagini speciale, înscrise în memoria ei. M-am căznit atâta ca s-o fac să-și ia piatra de pe inimă, ca să se elibereze! Aveam datoria să-i stau alături. Pur și simplu, aproape că nu mai sunt bună de nimic.

Lucas își privi ceasul de la mână și mângâie obrazul Zofiei, lăsând, în glumă, puțin bot.

— O să facem din nou un mic tur de forță, cu girofarul și sirena, ca să ajungem la timp. Avem nevoie de șapte minute. Doar n-o să facem pe drum o eternitate! Pune-ți centura!

Fordul țâșni imediat din rând, se încadră pe banda din stânga și o luă cu toată viteza pe California Street. În nordul orașului, toate semafoarele formară o alee magistrală de lumini roșii, care eliberau toate intersecțiile din calea lor.

— Da, da, vin! Îi răspunse Reine micii sonerii care țârâia, anunțând că prăjiturile erau gata.

Se aplecă, voind să scoată tava din cuptorul aragazului, dar aceasta era prea grea, nu o putea ține cu o singură mână. Lăsă cuptorul deschis și puse prăjitura pe suportul de email. Cu grijă, ca să nu se frigă, strecură dedesubtul tăvii un tocător de lemn, apoi luă un cuțit lat și ascuțit și începu să taie prăjitura în bucăți. Se șterse pe frunte și simți că, de-a lungul cefei, îi alunecau câteva picături de transpirație. Ea nu transpira niciodată, pesemne că era de vină oboseala doborâtoare care o cuprinsese de dimineață și, de atunci, n-o mai slăbise. Lăsă, o clipă, prăjitura și se duse în dormitor. În acel moment, în, casă intră un vârtej de aer, care ajunse până în spatele mesei din bucătărie. Când

Reine se întoarse, se uită la ceas și dădu zor să pună farfuria pe un platou. În spatele ei, una dintre cele șapte lumânări puse pe masă – cea mai apropiată de aragaz – se stinsese.

Fordul o coti pe Van Ness. Lucas profită de viraj și aruncă o privire spre ceas: mai aveau cinci minute, pentru a ajunge exact la ora fixată. Acul vitezometrului se mută la o nouă cifră.

Reine se duse la șifonier și îi deschise ușa care scârțâia din toate balamalele. Mâna ei, atât de frumos pătată de ani, se strecură sub teancul de lenjerie împodobită cu dantelării de pe vremuri; degetele fragile apucară un registru cu coperte de piele crăpată. Își închise ochii și adulmecă scoarțele volumului, după care îl puse jos, pe covorul din mijlocul salonului. Nu mai avea decât să pună apa la fiert și totul era gata; Zofia trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta. Reine simți că inima îi bate ceva mai repede și încercă să stăpânească emoția care o cuprindea. Se întoarse în bucătărie, întrebându-se pe unde o fi pus chibriturile.

Zofia se ținea cât putea de bine de bara de deasupra portierei. Lucas îi zâmbi.

— Dacă ai ști câte mașini am condus și n-am zgâriat-o pe niciuna! Încă două stopuri drăgălașe și suntem pe strada ta. Liniștește-te, nu e decât cinci fără două minute.

Reine scotoci prin sertarul bufetului, apoi în cel al servantei, în sfârșit, prin dulăpioare, dar fără nici un rezultat. Se uită cu atenție pe rafturile de jos. Ridicându-se, simți o ușoară amețelă și scutură din cap; apoi, își continuă căutările.

— Dar unde Dumnezeu le-oi fi pus? Bombăni ea.

Se uită în jur și găsi, în cele din urmă, cutiuța pusă pe marginea aragazului.

— Cred că, dacă aș sta în fața mării, nici apa n-aș vedea-o! Își spuse, și răsuci butonul arzătorului.

Pneurile mașinii scrâșniră la curbă. Lucas intrase în Pacific Heights, iar casa nu era la mai mult de o sută de metri. O anunță, mândru, pe Zofia că, în cel mai rău caz, o să întârzie cu cincisprezece secunde. El opri sirena... iar Reine, în bucătărie, scapără chibritul.

Explozia spulberă instantaneu toate geamurile casei. Lucas apăsă frâna cu amândouă picioarele. Fordul făcu o săritură într-o parte, evitând la timp ușa de la intrare, aruncată în mijlocul străzii. Zofia și Lucas se uitară, îngroziți, la parterul căzut pradă flăcărilor: le era cu neputință să răzbată printr-un asemenea zid de foc. Trecuse de ora șaptesprezece... doar cu câteva secunde.

Mathilde fusese azvârlită în mijlocul salonului. În jurul ei, totul era cu susu-n jos: micul gheridon zăcea pe o parte, oglinda de deasupra căminului se spărsese în cădere, împrăștiind mii de cioburi pe covor. Ușa frigiderului atârna într-o balama, lustra cea mare se legăna, atârând periculos într-o încâlceală de cabluri electrice. Un miros înecăcios, de fum, începuse să se infiltreze printre grinzile planșeului. Mathilde se îndreptă și își trecu mâinile peste obraji,

ca să îndepărteze praful provenit din molozul împrăștiat. Ghipsul i se fisurase pe toată lungimea. Ea trase cu hotărâre de marginile acestuia și-l aruncă departe. Adunându-și puterile, se sprijini de spătarul scaunului răsturnat și se sculă. Se strecură, șontăcâind, printre grămezile de moloz, atinse ușa apartamentului și, cum aceasta nu era caldă, ieși pe palier și înainta până la balustradă. Se aplecă și socoti cum să-și croiască drum printre numeroasele focare de incendiu, apoi începu să coboare scara, fără să ia în considerație durerea sfâșietoare din piciorul bolnav. În hol, căldura era insuportabilă; Mathilde avea impresia că, dintr-o clipă într-alta, sprâncenele și părul aveau să-i ia foc. În fața ei, o grindă incandescentă se desprinsese din tavan, târând cu sine o puzderie de tăciuni roșietici. Concertul de trosnituri era asurzitor, aerul pe care îl respira îi ardea plămâni. Cu fiecare inspirație, Mathilde simțea că se sufocă. Ajunsă pe ultima treaptă, o străfulgeră o durere atât de ascuțită, încât se clătină și se întinse pe jos cât era de lungă. Inspirând și expirând cu multă caznă, reuși să-și vină în fire. În peretele din dreapta ei, zidul avea o gaură mare; dacă se târa câțiva metri, era salvată, dar, în stânga, la aceeași distanță, zăcea, întinsă pe spate, Reine. Privirile li se întâlneau prin perdeaua de fum. Reine îi făcu semn să plece de acolo și îi arătă cu mâna pe unde să treacă.

Mathilde se ridică, urlând de durere. Strângând din dinți, mai să și-i spargă, se duse spre Reine. Fiecare pas era ca un pumnal înfipt în trup. Ea dădu deoparte scândurile rupte, linse de flăcări, și continuă să înainteze. Intră în apartamentul lui Reine și se lungi alături de ea, ca să-și tragă sufletul.

— O să vă ajut să vă sculați. Agățați-vă de mine, spuse Mathilde, gâfâind.

Reine clipi aprobativ din ochi. Mathilde își trecu brațul pe după ceafa bătrânei doamne și încercă s-o ridice.

Durerea fu îngrozitoare; Mathilde văzu stele verzi și își pierdu echilibrul.

— Salvează-te, spuse Reine, nu mai sta la discuții și pleacă de aici.

Spune-i Zofiei, din partea mea, că o iubesc; și mai spune-i că mi-a plăcut nespuse de mult să stau de vorbă cu tine, că ești foarte caldă și apropiată. Ești o fată formidabilă, Mathilde, ai o inimă mare cât un ananas; ai grijă numai să-l alegi mai bine pe cel căruia o să-i dai dulceața lui. Hai, șterge-o cât mai e timp. Oricum, voiam să-mi împrăștiați cenușa în jurul casei ăsteia; prin urmare, cu excepția unor mici detalii, dorința mi-a fost împlinită.

— Vă închipuiți cumva că eu, la anii mei, sunt mai puțin încăpățanată decât dumneavoastră, la vârsta pe care o aveți? Îmi trag puțin sufletul și, în două secunde, o luăm de la capăt. Ori plecăm amândouă de aici... ori nu!

Lucas apăru în ușă. Se îndreptă spre ele. Îngenunche în fața lui Mathilde și îi explică ce au de făcut pentru a ieși toți trei din casa incendiată.

Își scoase vestonul de tweed, înfășură în el capul lui Reine, pentru a-i proteja fața, o luă în brațe și se ridică. Apoi, la un semnal, Mathilde i se agăță de mijloc, lipindu-se strâns de corpul lui, care alcătua un ecran în fața flăcărilor. După câteva secunde, scăpaseră toți trei din infern.

Lucas continua s-o țină în brațe pe Reine. Mathilde se lăsă în brațele Zofiei, care alergase spre ea. Sirenele salvării se apropiau. Zofia își întinse prietena pe peluza casei învecinate.

Reine deschise ochii și se uită la Lucas, cu un zâmbet malițios în colțul gurii.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că un tânăr așa de frumos...

Dar un acces de tuse o împiedică să continue.

— Cruțați-vă puterile!

— Te prinde de minune latura asta de Făt-Frumos, dar tare miop trebuie să mai fii, zău așa! Doar ai în jurul tău ceva mai bun decât ceea ce ții în brațe!

— Reine, sunteți de-a dreptul fermecătoare!

— Da, bineînțeles! Ca o bicicletă veche, dintr-un muzeu! Lucas, nu o pierde! Sunt unele greșeli care nu pot fi iertate, crede-mă! Acum, dacă ai vrea să mă lași jos, bănuiesc că va veni altcineva să mă caute!

— Nu spuneți prostii!

— Iar tu nu le face!

Soseau ajutoarele. Pompierii începură imediat să stingă incendiul. Pilguez alergă spre Mathilde, iar Lucas înainta spre brancardierii care împingeau o targa și îi ajută s-o culce pe Reine. Zofia se duse după ei și urcă în ambulanță.

— Ne întâlnim la spital! O las pe Mathilde în grija ta!

Un polițist ceruse o a doua ambulanță. Pilguez anulă ordinul: ca să câștige timp, o ducea chiar el pe Mathilde. Îi ceru lui Lucas să-l urmeze; amândoi o luară pe sus și o instalară pe bancheta din spatele mașinii. Ambulanța lui Reine era deja departe.

Un vârtej de lumini albastre și roșii lumina interiorul mașinii. Reine se uită pe fereastră și o strânse pe Zofia de mână.

— E ciudat! În ziua în care pleci, te gândești la tot ceea ce n-ai văzut.

— Sunt aici, Reine, murmură Zofia, odihnește-te.

— Acum, toate fotografiile mele au ars, în afară de una. Am ținut-o toată viața la mine, ascunsă; era pentru tine, voiam să ți-o dau.

Reine întinse mâna și desfăcu palma, în care nu era nimic. Zofia o privi, uluită. Reine îi zâmbi.

— Credeai că am luat-o razna, nu-i așa? E fotografia copilului pe care nu l-am avut niciodată. Ar fi fost, cu siguranță, cea mai frumoasă. Ia-o și pune-o lângă inima ta. Inima mea a tânjit atâta după ea. Zofia, știu că, într-o zi, vei face un lucru care mă va umple de mândrie pentru tine. Voi ai să știi dacă povestea aia cu Bachert e doar un basm frumos? O să-ți spun adevărul. Fiecare dintre noi e în măsură să transforme povestea într-un adevăr. Nu renunța la viața ta! Luptă-te!

Reine îi mângâie cu duioșie obrazul.

— Și vino mai aproape, ca să te pup! Dacă ai ști cât de mult te iubesc! Mi-ai dat ani întregi de fericire!

O strânse pe Zofia la piept, punând în această îmbrățișare toată puterea care îi mai rămăsese.

— Acum, o să mă odihnesc puțin. O să am timp de odihnă berechet.

Zofia inspire adânc ca să-și stăpânească lacrimile. Își puse capul pe pieptul lui Reine, care respira rar. Ambulanța opri în fața Serviciului de Urgențe. Ușile mașinii se deschiseră. Reine fu transportată, iar Zofia luă loc, pentru a doua oară în acea săptămână, în sala de așteptare rezervată familiilor celor bolnavi.

În casa lui Reine, coperta de piele crăpată a unui vechi album era mistuită de flăcări.

Ușile se dădură din nou în lături, pentru a o lăsa pe Mathilde să treacă, sprijinită de Lucas și de Pilguez. O infirmieră se repezi spre ei, împingând un scaun cu roțile.

— Dați-l încolo! Spuse Pilguez. Ea ne-a amenințat că pleacă dacă o punem în așa ceva.

Infirmiera recită pe dinafară regulamentul spitalului și Mathilde se supuse cerințelor societății de asigurare.

Se așeză, împotriva voinței sale, în scaunul cu roțile. Zofia se duse imediat lângă ea.

— Cum te simți?

— De minune.

Un intern veni și o luă pe Mathilde în sala de consultații. Zofia îi promise că o așteaptă.

— Dar nu prea mult! Spuse Pilguez, în spate ei.

Zofia se întoarse spre el.

— Lucas mi-a spus totul în mașină, adăugă inspectorul.

— Ce v-a spus?

— Că anumite afaceri imobiliare nu i-au adus numai prieteni! Zofia, mă gândesc foarte serios la faptul că sunteți în primejdie și unul, și celălalt. Când l-am văzut pe prietenul dumitale acum câteva zile, la restaurant, am crezut că venise cu treburi pentru guvern, nu că voia să te întâlnească. Două explozii de gaze într-o săptămână, în două locuri în care vă găseați voi, înseamnă o coincidență cam prea mare.

— Prima dată, la restaurant, cred că a fost chiar un accident! Spuse Lucas, de la celălalt capăt al sălii.

— Poate! Continuă inspectorul. Oricum, e o treabă făcută de un specialist; n-au găsit nici cel mai mic indiciu care să ne facă să presupunem altceva. Aia care au pus la cale ambele lovituri sunt demonici și nu cred să se oprească până nu-și ating scopul. Va trebui să vă protejăm și să mă ajutați s-o conving pe micuța dumneavoastră prietenă să colaboreze.

— Va fi greu.

— Vă rog s-o faceți, până nu-mi pârjolescăștia toate cartierele din oraș! Între timp, eu vă pun, la noapte, sub pază. Directorul de la Hotelul Sheraton de

pe aeroport îmi datorează câteva hatâruri, așa că e cazul să-mi întorcă unul dintre ele! Îl sun și vă duc la el. Luați-vă la revedere de la amica voastră.

Zofia ridică perdeaua și intră în boxa în care era consultată Mathilde. Se apropie de ea.

— Care mai sunt noutățile?

— Chestii banale! Răspunse Mathilde. M-am învățat de un ghips nou-nouț. Vor să mă țină sub observație, ca să se asigure că n-am inhalat prea mult fum toxic. Săracii, de-ar ști ei ce de chestii toxice am mai tras eu pe nas, la viața mea, n-ar mai fi așa de îngrijorați. Ce face Reine?

— Nu prea bine. E la secția celor cu arsuri grave. Doarme. Nu poate fi vizitată; au pus-o într-o cameră sterilă, la etajul patru.

— Vii mâine să mă iei?

Zofia se întoarce cu spatele și se uită la panoul luminos, pe care erau agățate radiografiile.

— Mathilde, nu cred că am să pot fi aici.

— Nu știu de ce, dar mă cam bătea pe mine gândul ăsta! Așa se întâmplă în orice prietenie: te bucuri că celălalt scapă, într-o zi, de celibat, chiar dacă asta te condamnă la propria-ți singurătate. O să-mi lipsească al naibii de mult clipele petrecute împreună.

— Și mie. Trebuie să plec într-o călătorie, Mathilde.

— Lungă?

— Da, destul de lungă.

— Totuși, o să te întorci?

— Nu știu absolut nimic.

Ochii lui Mathilde se înceteșară de părere de rău.

— Cred că înțeleg. Trăiește, scumpa mea Zofia, dragostea e scurtă, dar amintirile durează mult.

Zofia o luă pe Mathilde în brațe și o strânse cât putu de tare.

— Ai să fii fericită? Întrebă Mathilde.

— Încă nu știu.

— O să putem vorbi la telefon din când în când?

— Nu, nu cred că va fi posibil.

— Așa de departe e locul ăla în care te duce?

— Și mai departe. Te rog, nu plânge.

— Nu plâng, e fumul ăla care îmi tot înțeapă ochii. Hai, șterge-o de aici!

— Ai grijă de tine, spuse Zofia, cu un glas dulce, în timp ce se îndepărta.

Ridică perdeaua și își privi din nou prietena, cu ochii plini de tristețe.

— Ai să te poți descurca de una singură?

— Ai și tu grijă de tine... măcar de data asta, îi spuse Mathilde.

Zofia zâmbi, iar pânza albă se lăsă din nou în jos.

Inspectorul Pilguez era la volan, cu Lucas alături de el. Motorul începuse să duduie. Zofia urcă în spate. Mașina plecă din fața Urgenței și o luă către autostradă. Nimeni nu vorbea.

Zofia, cu inima din cale afară de grea, retrăia unele amintiri, proiectate pe fațadele și pe intersecțiile care defilau prin fața ferestrei. Lucas înclină retrovizorul, ca s-o poată privi. Pilguez făcu bot și îl îndreptă. Lucas așteptă câteva secunde și îl întoarse iar.

— Vă deranjează faptul că sunt eu la volan? Bodogăni Pilguez, punându-l iar în poziție bună.

Lăsă în jos parasolarul din partea pasagerului, pentru ca Lucas să poată privi în oglinda acestuia, și își puse din nou mâinile pe volan.

Mașina ieși de pe Autostrada 101 și o luă pe South Airport Boulevard. După câteva secunde, Pilguez opri în parcare Hotelului Sheraton.

Directorul hotelului le rezervase un apartament la etajul șase, cel mai de sus. La recepție, fuseseră înregistrați cu numele Oliver și Mary Sweet. Pilguez ridicase din umeri, explicându-le că nimic nu atrăgea mai mult atenția ca numele Doe și Smith. Înainte de a se despărți de ei, le recomandă să nu iasă din cameră și să facă apel la room service dacă li se făcea foame. Le dădu numărul lui de pager și îi informă că avea să vină să-i ia a doua zi, înainte de prânz. Dacă se plictiseau, puteau începe să redacteze un raport asupra evenimentelor din cursul săptămânii, ceea ce l-ar fi scutit pe el de o treabă. Lucas și Zofia îi mulțumiră atâta, încât inspectorul se simți stânjenit. Pilguez plecă luându-și o mutră morocănoasă și adăugând pe lângă „la revedere” și niște „bine, bine, e-n ordine”. Era ora douăzeci și două; ușa apartamentului se închise în urma lor.

Zofia intră în baie să facă un duș. Lucas se lungi pe pat, luă telecomanda și începu să schimbe canal după canal. Programele îl făcură să caște la iuțea. Stinse televizorul. În spatele ușii, se auzea curgând apa dușului. Atunci, el își privi vârful pantofilor, își aranja pantalonii, se șterse de praf pe genunchi și trase de cute. Se ridică, deschise minibarul, pe care îl închise imediat la loc, se duse la fereastră, ridică perdeaua, se uită la parcare pustie și se întoarse să se tolănească iar pe pat. Își urmări coșul pieptului, care se ridica și cobora în ritmul respirației, oftă, inspectă abajurul veiozei, mută nițel mai la dreapta scrumiera și trase sertarul noptierei. Atenția îi fu atrasă de o carte mică, pe a cărei copertă era imprimată sigla hotelului. O luă și începu să citească. Primele rânduri îl zăpăciră complet. Își continuă lectura, întorcând paginile tot mai iute. La a șaptea foaie, se ridică, ieșindu-și din fire, și se duse să bată la ușa băii.

— Pot să intru?

— O clipă, îi spuse Zofia, punându-și halatul.

Îi deschise și îl găsi trăsbind și plesbind, în timp ce se plimba de colo-colo.

— Ce e? Îl întrebă, neliniștită.

— Ce e?! După cum se vede, nimeni nu mai respectă nimic! Asta e!

Agită cărticica pe care o ținea în mână și continuă, arătând coperta:

— Sheraton asta a plastografiat în întregime cartea lui Hilton! Și știu foarte bine ce spun, pentru că e autorul meu preferat.

Zofia îi luă volumașul din mână și i-l dădu imediat înapoi, dând din umeri:

— Asta-i Biblia, Lucas!

Văzându-i privirea întrebătoare, ea adăugă, cu un aer trist:

— Las-o încurcată!

Zofia nu îndrăznea să-i spună că i se făcuse foame, dar el o ghici după felul în care răsfoia carnețelul unde erau înscrise serviciile oferite de hotel.

— E un lucru pe care aș vrea să-l înțeleg o dată pentru totdeauna, spuse ea. De ce or fi punând orare în fața meniurilor? Ce se subînțelege? Că, după ora zece și treizeci dimineața, sunt obligați să-și bage corn flakes-ul în casa de bani, pe care o închid și o programează să nu se mai deschidă decât a doua zi? Totuși, e bizar! Dar, dacă îți vine o poftă de cereale la ora zece și treizeci seara? Și, uite, tot așa fac și cu clătitele! Oricum, e de-ajuns să vezi ce lungime are cablul uscătorului de păr din baie, ca să te lămurești pe deplin! Pesemne că ăla care a inventat sistemul trebuie să fi fost chel! Ești nevoit să nu te îndepărtezi la mai mult de zece centimetri de perete dacă vrei să-ți usuci și tu o șuviță de păr!

Lucas o luă în brațe și o strânse lângă el, ca s-o liniștească.

— Începi să devii exigentă!

Ea privi în jur și roși.

— Poate!

— Ți-e foame!

— Deloc!

— Ba eu cred că da!

— Ei, nu vreau mare lucru; ceva, acolo, ca să-ți fac pe plac.

— Niște Frosties sau Special K?

— Aia care fac „Ronț, Cronț, Poc”, când îi rozi!

— Rice Crispies! Am eu grijă de asta!

— Fără lapte!

— Fără lactate, aprobă Lucas, ridicând receptorul telefonului.

— Dar cu zahăr, plini de zahăr!

— Am grijă și de asta!

Închise telefonul și veni lângă ea.

— Tu n-ai comandat nimic? Îl întrebă Zofia.

— Nu, nu mi-e foame, răspunse Lucas.

După ce băiatul de la room service le aduse comanda, ea luă un prosop și îl așternu pe pat, în chip de față de masă. La fiecare lingură pe care o înghițea, îi băga în gură o alta și lui Lucas, care o primea cu plăcere. În depărtare, un fulger sfâșie cerul. Lucas se ridică și trase draperiile. Apoi, se întoarse și se lungi lângă ea.

— Mâine, voi găsi o soluție ca să scăpăm de ei, spuse Zofia. Trebuie să existe o cale.

— Nu spune nimic, murmură Lucas. Aș fi vrut să avem niște duminici fantastice, să trăim unul lângă altul zilele ce vor veni, visând că ne așteaptă o

mulțime de zile asemenea, dar nu ne mai rămâne decât una, iar pe asta vreau s-o trăim cu adevărat.

Halatul Zofiei se desfăcu ușor. El i-l strânse la loc. Atunci, ea își lipi buzele de ale lui și șopti:

— Fă-mă să cad!

— Nu, Zofia. Aripioarele tatuante pe umăr îți vin prea bine, și nu vreau să ți le arzi.

— Vreau să plec cu tine.

— Nu așa. Nu pentru asta.

El băjbâi după întrerupătorul veiozei. Zofia i se cuibări la piept.

În camera ei de spital, Mathilde stinse lumina. Avea să doarmă și în noaptea aceea tot deasupra patului lui Reine. Clopotele catedralei bătură de miezul nopții.

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a șasea.

Zofia se duse la fereastră, pășind în vârful picioarelor. Lucas încă dormea. De după draperiile pe care le trăsese deoparte, i se arătară zorii dimineții de noiembrie. Se uită la soarele ce se zărea printre cețuri și se întoarse să-l privească pe Lucas, care se întindea.

— Ai dormit? O întrebă el.

Zofia se înfășură în halat și își lipi fruntea de geam.

— Ți-am comandat micul dejun. Cred că nu mai e mult și or să ne bată la ușă. Mă duc să mă pregătesc.

— E chiar așa de urgent? Spuse Lucas, trăgând-o de mână.

Ea se așeză pe marginea patului și își trecu mâna prin părul lui.

— Știi care e povestea cu Bachert? Îl întrebă Zofia.

— Cuvântul ăsta parcă îmi spune ceva. Trebuie să-l fi citit pe undeva, răspunse Lucas, încruntându-se.

— Nu vreau să ne despărțim.

— Zofia, ne vine infernul pe urme. Nu mai avem răgaz decât până mâine. Și nici un loc în care să ne refugiem. Să rămânem aici amândoi și să trăim timpul care ne-a fost lăsat.

— Nu, n-am să mă supun voinței lor. Nu-s un pion pe tabla lor de șah, și vreau să descopăr o mișcare pe care n-au prevăzut-o. Întotdeauna există câte una posibilă, ascunsă printre toate cele imposibile.

— Ehei, tu vorbești despre o minune, iar ăsta chiar că nu e domeniul meu...

— Se presupune că e al meu! Spuse ea, ridicându-se ca să-i deschidă chelnerului de la room service.

Zofia iscăli nota de plată, închise ușa și împinse măsuta cu roțile în cameră.

— Acum, sunt prea departe de gândurile lor ca să mă poată înțelege, spuse ea, umplând o ceașcă.

Luă cerealele, peste care presără trei punguțe de zahăr.

— Nu vrei chiar deloc lapte? O întrebă Lucas.

— Nu, mulțumesc; după aia, mi se înmoaie cerealele de tot.

Zofia se uită pe geam, la orașul care se întindea până hăt departe, și simți că o cuprinde furia.

— Nu pot să văd toate zidurile astea din jurul meu fără să mă gândesc că, de acum, ele vor avea parte de mai multă nemurire decât noi. Asta mă face să turbez.

— Bun-venit pe Pământ, Zofia.

Lucas intră în baie și lăsa ușa întredeschisă. Îngândurată, Zofia dădu deoparte tava. Începu să se plimbe de colo-colo, prin salon, apoi se lungi pe patul din dormitor. Pe noptieră, micul volum îi atrase atenția. Deodată, ea sări în picioare.

— Cunosc un loc! Îi strigă lui Lucas.

El își arătă capul pe după ușa întredeschisă. Un nor de aburi îi înconjură chipul.

— Și eu cunosc o mulțime de locuri!

— Nu glumesc, Lucas.

— Nici eu nu glumesc, spuse el, tachinând-o. Nu vrei să-mi dai ceva mai multe lămuriri? Așa, cum stau acum, mi-e pe jumătate cald, pe jumătate frig. E o mare diferență de temperatură între cele două încăperi.

— Cunosc un loc pe Pământ unde să ne pledăm cauza.

— Care e locul ăla? O întrebă el, cu glasul grav.

— Adevăratul acoperiș al lumii, muntele sacru, unde toate religiile trăiesc în pace și se respectă: Muntele Sinai. Sunt sigură că acolo, sus, am să-i pot vorbi Tatălui meu, iar El poate mă va înțelege.

Lucas se uită la ceasul magnetoscopului.

— Află care sunt orarele zborurilor. Mă îmbrac și mă întorc imediat.

Zofia se repezi la telefon și formă numărul de la agenție. Robotul îi făgădui că un operator se va ocupa imediat de cererea ei. Nerăbdătoare, se uită pe geam, la un pescăruș care își lua zborul. Își rosesese deja câteva unghii, și tot nu primise un răspuns la apelul său. Lucas veni din spate și o înconjură cu brațele. Îi șopti:

— Cel puțin cincisprezece ore de zbor, la care trebuie să mai adăugăm încă zece de decalaj orar... când vom ajunge pe aeroport, nici măcar nu ne vom putea spune adio, pentru că ei ne vor fi despărțit de mult. E prea târziu, Zofia, acoperișul lumii tale e prea departe de aici.

Zofia lăsa receptorul în furcă. Se întoarse spre Lucas și își cufundă privirile în ale lui. Se îmbrățișară pentru prima oară.

Mult mai târziu, pescărușul se așează pe o altă balustradă. Din camera ei de spital, Mathilde lăsa un mesaj pe celularul Zofiei și închise telefonul.

Zofia se dădu înapoi cu câțiva pași.

— Cunosc o cale! Spuse ea.

— Nu vrei să renunți!

— La speranță? Niciodată! Sunt programată anume pentru asta!
Termină-ți repede pregătirile și ai încredere în mine.

— Numai asta fac!

După zece minute, coborâra în parcare hotelului. Zofia își dădu seama că aveau nevoie de o mașină.

— Care? Întrebă Lucas, cu un aer dezabusat, uitându-se la parcul de vehicule care staționau.

La cererea Zofiei, el se resemna să o „împrumute” pe cea mai discretă. O luară imediat pe Autostrada 101, de data asta înspre nord. Lucas voia să știe încotro mergeau, dar Zofia, băgată cu totul în geanta ei cât un sac, își căuta telefonul și nu-i răspunse. Nu avu vreme să formeze numărul inspectorului Pilguez, ca să-l anunțe să nu se mai deranjeze, că primi un mesaj: „Sunt eu, Mathilde, voiam să-ți spun că nu mai trebuie să-ți faci griji. Atâta i-am bătut la cap, în dimineața asta, că, până la urmă, îmi dau drumul înainte de prânz. L-am sunat pe Manca, o să vină el să mă ducă acasă și, pe urmă, mi-a promis că o să treacă în fiecare seară să-mi aducă de mâncare, până mă pun pe picioare... poate că o să mai trag nițel de timp... Situația lui Reine e staționară. Nu poate fi vizitată, fiindcă doarme. Zofia, sunt unele lucruri pe care și le spun îndrăgostiții și pe care prietenii nu îndrăznesc să le rostească. Prin urmare, uite, tu ai fost mult mai mult decât lumina zilelor mele și mult mai mult decât complicea nopților mele. Tu ai fost și rămâi prietena mea. Drum bun, oriunde te vor purta pașii. Mi-e dor de tine încă de pe acum”.

Zofia apăsa butonașul cu toată puterea și celularul se stinse. Îl lăsa să cadă în fundul sacului.

— Ia-o spre centrul orașului.

— Unde vrei să mergem? O întrebă Lucas.

— La Transamerica Building, turnul în formă de piramidă de pe Montgomery Street.

Lucas se opri pe banda de urgență.

— De-a ce te joci?

— Nu ne putem bizui întotdeauna pe căile aeriene, iar cele ale cerului rămân de nepătruns. Pornește!

Vechiul Chrysler se puse iar în mișcare, în cea mai deplină tăcere. Ieșiră de pe autostrada 101 și o luară pe 3rd Street.

— Ce zi e azi? Vineri? Întrebă Zofia, care deveni, brusc, îngrijorată.

— Din păcate! Răspunse Lucas.

— Cât e ceasul?

— Mi-ai cerut o mașină care să nu bată la ochi! Te rog să notezi că asta n-are nici măcar ceas! E douăsprezece fără douăzeci.

— Trebuie să facem un ocol. Trebuie să-mi țin o promisiune. Du-mă, te rog, la spital.

Lucas o coti pe California Street și, după zece minute, intrară în curtea spitalului. Zofia îi ceru să parcheze în fața pavilionului de pediatrie.

— Vino, îi spuse ea, închizându-și portiera.

El o urmă pe hol, până la lift. Zofia îl luă de mână, îl trase după ea și apăsă pe buton. Cabina urcă la etajul șapte.

Printre copiii care se jucau pe culoar, ea îl recunoscu pe micul Thomas. Când o văzu, acesta îi zâmbi, iar Zofia îi răspunse cu un semn drăgăstos și se duse spre el. Dar înlemni... recunoscându-l pe îngerul care stătea lângă băiețel. Lucas își simți mâna strânsă de mâna Zofiei. Copilul își continuă drumul spre celălalt capăt al coridorului, ținându-l de mână pe Gavriil, dar fără să-și ia ochii de la ea. La ușa care dădea spre grădina plină de culorile toamnei, băiețelul se întoarse o ultimă oară. Își desfăcu palma și suflă în ea, trimitându-i o sărutare Zofiei. Apoi, închise ochii și, cu chipul numai zâmbet, dispăru în lumina palidă a acestei dimineți târzii. Zofia își închise și ea ochii.

— Vino, îi spuse Lucas, trăgând-o după el. Când mașina ieși din parcare, el tresări.

— Tu ziceai că sunt unele zile când simți cum îți cade cerul în cap? Spuse Zofia. Astăzi e una dintre zilele alea.

Traversară orașul fără să scoată o vorbă. Lucas nu o luă pe nici o scurtătură; dimpotrivă, alese drumul cel mai lung. Merseră o vreme pe malul oceanului. Apoi, Lucas opri mașina. Zofia îl luă la plimbare, pe plaja tivită cu spumă.

După o oră, ajunseră lângă Turn. Zofia ocoli de trei ori blocul, fără să găsească loc de parcare.

— La urma urmei, procesele-verbale pentru mașinile furate nu se plătesc! Spuse Lucas, ridicând ochii spre cer. Parchează unde o fi!

Zofia opri lângă trotuarul rezervat livrărilor. Se duse spre intrarea de la est, cu Lucas pe urmele ei. Când dala mobilă de pe perete se dădu peste cap, el se trase înapoi.

— Ești sigură de ceea ce faci? O întrebă, neliniștit.

— Nu! Vino!

Străbătură culoarele care duceau spre holul cel mare. Petru stătea la recepție. Când îi văzu, se sculă în picioare.

— Da' știu că ai tupeu să-l aduci aici! Îi spuse Zofiei, cu un aer ofensat.

— Am nevoie de tine, Petre.

— Știai că te caută toată lumea și că toți gardienii Casei sunt pe urmele voastre? Ce-ai făcut, Zofia?

— N-am timp să-ți explic.

— E pentru prima oară că văd, aici, pe cineva grăbit.

— E musai să mă ajuți, doar pe tine mă pot bizui. Trebuie să ajung la Muntele Sinai. Dă-mi voie să pătrund pe calea de acces ce duce spre Ierusalim.

Petru își frecă bărbia și îi măsură pe amândoi cu privirea.

— Nu pot să fac ce-mi ceri tu. Nu mi s-ar ierta niciodată chestia asta. În schimb, spuse el, ducându-se spre un capăt al holului, s-ar putea întâmpla să găsești ceea ce cauți, în timp ce eu mă duc să-i anunț pe paznici că te afli aici. Uită-te în compartimentul central al panoului de comandă.

Zofia se repezi la biroul lui Petru și deschise toate sertarele. Alese cheia care i se părea a fi cea bună și îl luă cu ea pe Lucas. Ușa ascunsă în perete se deschise de îndată ce introduse cheia. În spatele ei, se auzi glasul lui Petru.

— Zofia, ăsta e un drum fără întoarcere. Știi ce faci?

— Mulțumesc pentru tot, Petre.

Acesta dădu din cap și trase de un lanț. Clopotele de la Grace Cathedral sunară. Zofia și Lucas abia avură timp să se strecoare pe coridorul îngust, și toate ușile holului central se închiseră.

După câteva clipe, ieșiră printr-o deschizătură a unui gard ce împrejmua un teren viran.

Soarele scâldea cu razele lui o străduță mărginită de case părăginite, cu trei-patru etaje. Lucas privi, îngrijorat, în jur. Zofia i se adresă primului om care trecea pe lângă ea.

— Vorbiți limba noastră?

— Arăt cumva a tâmpit? Răspunse bărbatul și se îndepărtă, ofensat.

Zofia nu se descurajă. Se apropie de un pieton care traversa strada.

— Caut...

Dar nu avu timp să-și isprăvească fraza, că omul se și afla pe trotuarul de vizavi.

— Ce primitori sunt locuitorii orașului sfânt! Spuse Lucas, ironic.

Zofia nu băgă în seamă spusele acestuia și i se adresă unei a treia persoane. Omul îmbrăcat în negru era, fără îndoială, un preot.

— Părinte, mi-ați putea arăta drumul spre Muntele Sinai?

Preotul o măsură din cap până-n picioare și plecă, ridicând din umeri. Rezemat de un felinar, Lucas stătea cu mâinile în sân și zâmbea. Zofia se întoarse spre o femeie care venea către ea.

— Doamnă, caut Muntele Sinai!

— Domnișoară, n-a veți nici un haz, îi răspunse trecătoarea, îndepărtându-se.

Zofia se duse la un vânzător de murături, care își aranja taraba, discutând cu un furnizor.

— Bună ziua, poate vreunul dintre dumneavoastră să-mi arate cum se ajunge la Muntele Sinai?

Cei doi bărbați se priviră intrigati și își văzură înainte de târguiala lor, fără să se mai uite la Zofia. În timp ce traversa strada, un automobil trecu pe lângă ea, claxonând brusc, și o atinse, gata-gata s-o răstoarne.

— Sunt absolut fermecători! Spuse Lucas, cu glasul scăzut.

Zofia se răsuci, căutând un ajutor de undeva. Simți că începe să se enfurie. Luă o lădiță goală de lângă taraba negustorului, coborî pe carosabil și se proțăpi în mijlocul intersecției. Punându-și mâinile în șolduri, începu să strige de pe mica estradă improvizată:

— Există cineva de aici care ar avea bunăvoința să mă asculte un minutel? Am de pus o întrebare importantă!

Strada încremeni și toate privirile se îndreptară spre ea. Cinci bărbați, care treceau într-un mic alai, se apro-piară și rostiră la unison:

— Care e întrebarea? Avem noi răspunsul!

— Trebuie să mă duc la Muntele Sinai, am o problemă urgentă!

Rabinii făcură un cerc în jurul ei. Se consultară reciproc, schimbând păreri însoțite de o sumedenie de gesturi, cu privire la cea mai potrivită cale pe care să i-o indice. Un omuleț scund se strecură printre ei și se apropie de Zofia.

— Urmați-mă, spuse acesta, vă pot duce eu, sunt cu mașina.

Și se îndreptă imediat spre un Ford vechi, oprit la câțiva metri de acolo. Lucas își părăsi felinarul și li se alătură.

— Dați-i zor, adăugă bărbatul, deschizând portierele. Trebuia să spuneți de la început că e vorba de o urgență.

Lucas și Zofia se așezară pe bancheta din spate, iar mașina demară în trombă. Lucas se uită în jur, se încruntă din nou și se plecă spre urechea Zofiei:

— Ar fi mai înțelept dacă ne-am culca pe banchetă. Prea ar fi prostesc să ne lăsăm reperați când suntem atât de aproape de țintă.

Zofia n-avea chef să stea la discuții. Lucas se lăsă în jos, iar ea își puse capul pe genunchi. Șoferul aruncă o privire în retrovizor. Lucas îi zâmbi cu gura până la urechi.

Mașina gonia, zgâlțâindu-și pasagerii. După o jumătate de oră, se opri brusc într-o intersecție.

— La Muntele Sinai ați vrut, la Muntele Sinai v-am adus! Spuse omul și se întoarse, încântat, spre ei.

Zofia se ridică, foarte mirată; șoferul întindea mâna.

— Deja? Am crezut că e mult mai departe.

— Ei bine, era mult mai aproape! Răspunse șoferul.

— De ce întindeți mâna?

— De ce? Ridică el tonul. Din Brooklyn până în Madison Avenue nr. 1470, face douăzeci de dolari! Uite de ce!

Zofia se uită pe geam și își holbă ochii. Fațada spațioasă a Spitalului Mount Sinai, din Manhattan, se înălța în fața ei.

Lucas oftă.

— Îmi pare nespus de rău. Nu știam cum să-ți spun.

Îl plăti pe șofer și o luă de acolo pe Zofia, care nu mai scotea nici o vorbă. Ea merse clătînându-se până la băncuța dintr-o stație de autobuz și se așeză năucită.

Lucas îngenunche în fața ei și îi luă mâinile în ale lui.

— Zofia, gata, oprește-te... Ei n-au reușit să hotărască soarta lumii în mii și mii de ani, și crezi tu că o să putem s-o facem noi în șapte zile? Măine, la prânz, ne vom despărți. Hai să nu pierdem nici o clipă din timpul care ne-a mai rămas. Cunosce bine orașul, lasă-mă să fac din această zi clipa noastră de eternitate.

O trase după el, pe Fifth Avenue, înspre Central Park.

O duse într-o mică trattoria din Village. Grădina din spatele localului era pustie în acest anotimp. Se instalară acolo și comandară un prânz sărbătoresc. Apoi plecară în SoHo, intrară prin toate prăvăliile, își schimbă hainele de vreo zece ori, dăruind vagabonzilor ce rătăceau pe trotuare îmbrăcămintea purtată cu câteva momente în urmă. La ora cinci, Zofia voi o ploaie, așa că Lucas o duse într-o parcare subterană și o lăsă în mijlocul ei, apoi își aprinse bricheta sub un dispozitiv antiincendiu. Mână în mână, străbătură parcare în sens invers, sub o aversă nemaipomenită. Când auziră primele sirene ale pompierilor, o luară la fugă. Se uscară în fața unui grilaj prin care ieșea aerul cald din metrou și intrară să se adăpostească într-un cinema multiplex. Pe ei nu-i interesa sfârșitul filmelor, conta doar începutul; schimbă sala de șapte ori, fără să scape pe jos nici un popcorn, în timpul cavalcadelor de-a lungul culoarelor. Când ieșiră, noaptea se lăsase deja peste Union Square. Un taxi îi lăsă la colț, pe 57th Street. Intrară într-un mare magazin, care închidea târziu. Lucas își alege un smoching negru, iar ea optă pentru un taior la modă.

— Notele de cheltuieli nu se centralizează decât la sfârșitul lunii, îi șopti el la ureche, văzând-o că șovăia în fața unei etole.

Ieșiră pe Fifth Avenue și traversară holul hotelului select care se învecina cu parcul. Urcară la ultimul etaj. De la masa la care fură instalați, priveliștea era superbă. Gustară din toate felurile pe care Zofia nu le cunoștea, dar ea se opri mai ales asupra deserturilor.

— Nu te îngrașă decât a treia zi, spuse ea, alegând din meniu sufleul de ciocolată.

Era ora unsprezece noaptea. Intrară în Central Park. Aerul era călduț. Se plimbară de-a lungul aleilor mărginite de felinare și se așezară pe o bancă de sub o salcie pletoasă. Lucas își scoase vestonul și îl puse pe umerii Zofiei. Ea se uită la podețul de piatră albă, a cărui boltă domina aleea, și spuse:

— În orașul în care voiam să te duc, este un zid mare. Oamenii își scriu dorințele pe bucățele de hârtie și le strecoară între pietrele lui. Nimeni n-are dreptul să le ia de acolo.

Pe alee trecu un boschetar, care îi salută și dispăru în penumbra de sub arcada podețului. Se așternu un lung moment de tăcere. Lucas și Zofia priviră spre cer; în jurul lor, o lună imensă își răspândea lumina argintie. Măinile li se uniră. Lucas depuse un sărut în palma Zofiei, îi adulmecă mireasma pielii și murmură:

— O singură clipă dăruită de tine valorează cât o eternitate.

Zofia se lipi de el.

Lucas o luă în brațe și, în taina nopții, o iubi cu gingășie.

Jules intră în spital. Ajunse la lifturi fără să fie observat: îngerii Verificatori știu să se facă nevăzuți, când vor... Apăsă pe butonul etajului patru. Când trecu prin fața camerei de gardă, infirmiera nu-i văzu silueta care înainta în semiîntunericul de pe culoar. Se opri în dreptul ușii salonului, își aranja bine pantalonii din tweed „prince-de-galles”, ciocăni încet și intra în vârful picioarelor.

Se apropie, ridică vâlul ce acoperea tot patul în care dormea Reine și se așează lângă ea. Recunosc vestonul atârnat în dulapul de haine și emoția îi înroua privirea. Mângâie obrazul lui Reine.

— Ți-am dus dorul atâta timp, șopti Jules. Am îndurat nespuse de greu acești zece ani fără tine.

O sărută pe buze și micul ecran verde de pe noptieră pecetlui cu o lungă linie continuă viața lui Reine Sheridan.

Umbra ei se ridică din pat și plecă mână în mână cu Jules...

Era miezul nopții. În Central Park, Zofia adormise cu capul pe umărul lui Lucas.

Și a fost seară și a fost dimineață...

Ziua a șaptea.

Un vântuleț ușor sufla peste Central Park. Mâna Zofiei alunecă și căzu de pe spătarul băncii. Buimăcită de somn, ea își ridică gulerul hainei și își adună genunchii la piept. Lumina alburie a zorilor i se strecura pe sub pleoapele închise. Zofia se răsuci. Nu departe de acolo, o pasăre ciripi într-un copac. Ea recunoscu țipătul pescărușului care își lua zborul. Se întinse și degetele îi băjbăiră, căutând mâna lui Lucas. Pipăi banca de lemn, fără să întâlnească nimic. Deschise ochii și se văzu cu desăvârșire singură.

Strigă, dar nimeni nu-i răspunse. Atunci, se ridică și se uită în jur. Aleile erau pustii, picăturile de rouă erau neatînse.

— Lucas! Lucas! Lucas!

Cu fiecare chemare, vocea îi devenea tot mai îngrijorată, mai fragilă, mai rănită. Se învârtea, strigând numele lui Lucas, mai s-o apuce amețeala. Foșnetul frunzelor îi arăta că lângă ea nu se afla decât puiul de vânt.

Zofia se duse, plină de neliniște, până la podeț. Mușcătura frigului o făcu să dârdâie. Merse de-a lungul zidului de piatră albă și găsi scrisoarea strecurată într-o crăpătură.

Zofia, Te privesc în timp ce dormi și, Doamne! Cât ești de frumoasă! În întunericul acestei ultime nopți, le răsucești, zgribulindu-te, iar eu te strâng lângă mine, te acopăr cu haina mea... aș fi vrut să te învelesc, tot așa, în fiecare dintre iernile tale. Chipul îți este liniștit. Te mângâi pe obraz și, pentru prima oară în existența mea, sunt trist și totodată fericit.

Este sfârșitul clipei noastre, dar începutul unei amintiri care, pentru mine, va dăinui cât eternitatea. Aflându-ne alături, am descoperit, în fiecare dintre noi, atâta desăvârșire și atâta neîmplinire!

Voi pleca în zori, mă voi îndepărta pas cu pas, ca să mă bucur, până în ultima clipă, de prezența ta. Voi dispărea în spatele acestui copac, pentru a mă supune poruncii răului. Lăsându-i pe ai tăi să mă doboare, le vom aduce victoria, iar ei te vor ierta, oricare ți-ar fi fost greșelile. Întoarce-te, iubirea mea, întoarce-te în casa ta, care ți se potrivește atât de bine. Aș fi vrut să ating pereții locașului tău cu miros de sare, aș fi vrut să văd de la ferestrele lui zorii care își revarsă lumina asupra unor orizonturi necunoscute mie, dar despre care știu că sunt ale tale. Tu ai reușit imposibilul: ai schimbat o parte din mine.

Aș vrea ca, de acum înainte, corpul tău să mă acopere, să nu mai văd lumina lumii decât prin ochii tăi.

Dacă tu nu ești, nu exist nici eu. Palmele noastre unite întruchipau o mână cu zece degete; a ta, pusă peste degetele mele, devenea a mea. Ne contopeam atât de perfect, încât, dacă ochii tăi se închideau, eu adormeam.

Nu fi tristă, amintirile nu ni le va putea lua nimeni. De acum înainte, va fi de-ajuns să-mi cobor pleoapele, pentru a te vedea, va fi de-ajuns să-mi opresc respirația, pentru a-ți simți mireasma, va fi de-ajuns să stau cu fața în bătaia vântului, pentru a-ți ghici suflarea. Așadar, ascultă: oriunde m-aș afla, îți voi auzi hohotul de râs, îți voi vedea zâmbetul din privire, îți voi asculta glasul.

Gândul că tu ești undeva, pe acest pământ, va fi acolo, în infern, colțișorul meu de paradis.

Tu îmi ești Bachert.

Te iubesc, Lucas.

Zofia se chirci încet pe covorul de frunze, strângând scrisoarea în mână. Ridică fruntea și se uită la cerul încețoșat de tristețe.

În mijlocul parcului, numele lui Lucas răsună așa cum Pământul nu-l mai auzise nicicând; cu mâinile întinse spre țării, Zofia sfâșie tăcerea cu o chemare ce opri lumea în loc.

— De ce m-ai părăsit? Murmură ea.

— Totuși, să nu exagerăm! Îi răspunse glasul lui Mihail, care apăru sub arcada podețului.

— Nașule!

— De ce plângi, Zofia?

— Am nevoie de tine, spuse Zofia, alergând spre el.

— Am venit să te iau, Zofia. Acum, trebuie să te întorci cu mine. Totul s-a terminat.

Îi întinse mâna, dar ea se trase înapoi.

— Nu mă întorc. Paradisul meu nu mai e în casa noastră.

Mihail se duse la ea și o cuprinse cu brațul lui ocrotitor.

— Vrei să renunți la tot ceea ce ți-a dat Tatăl tău?

— La ce bun să-mi dea o inimă dacă mi-o lasă pustie, nașule?

Mihail se așeză în fața ei și îi puse mâinile pe umeri; o cercetă cu atenție și zâmbi, plin de milă.

— Ce ai făcut, Zofia?

Ea își cufundă ochii în ochii lui; cu buzele strânse de tristețe, îi susținu privirea și îi spuse:

— Am iubit.

Atunci, glasul nașului ei deveni mai slab, ochii lui își pierdură treptat strălucirea, iar lumina zilei îi înghiți treptat chipul, până ce se făcu nevăzut.

— Ajută-mă, îl imploră ea.

— Aceasta este o alianță...

Dar sfârșitul frazei nu mai ajunsese până la ea. Mihail dispăruse, iar Zofia n-avea să-l mai audă niciodată.

—... sfântă, încheie ea, plecând, singură, pe alee.

Mihail ieși din lift, trecu prin fața recepționerei, pe care o salută cu un gest grăbit, și păși cu hotărâre pe coridor. Bătu la ușa marelui birou și intră fără să aștepte.

— Houston, avem o problemă!

Ușa se închise în urma lui.

După câteva momente, glasul tunător al Domnului cutremură pereții Casei. Mihail ieși puțin mai târziu, făcându-le semn tuturor celor pe care îi întâlnea pe culoare cum că totul mergea cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumi și că fiecare se putea întoarce la locul de muncă. Se strecură în spatele biroului recepționerei și se uită, nervos, pe fereastră.

În imensul Lui birou, Domnul aruncă o privire furibundă spre peretele din fund, își deschise cu mâna dreaptă sertarul, făcu să culiseze ușița unei despărțituri secrete și acționă cu brutalitate asupra sistemului de securitate. Trase un pumn zdravăn peste un buton și peretele despărțitor alunecă ușor pe șine, deschizând biroul Președintelui. Cele două mese formau, acum, una singură, nemăsurat de mare, la capetele căreia stăteau ei, unul în fața celuilalt.

— Te pot ajuta cu ceva? Întrebă Președintele, lăsând cărțile de joc din mână.

— Nu pot să cred că ai cutezat!

— Ce am cutezat! Susură Satan.

— Să trișezi!

— Fiindcă, vezi bine, eu am trișat cel dintâi, nu? Replică, plin de aroganță, Președintele.

— Cum ai putut atenta la destinele trimișilor noștri? Tu chiar nu mai ai nici o limită?

— Ei, da' s-a întors pur și simplu lumea pe dos! Asta e chiar culmea!

Rânji Satan. Tu ești primul care a trișat, bătrâne!

— Am trișat eu?

— Categorie!

— Și cum am trișat?

— Cu mine să nu-ți iei mutra asta îngerească!

— Dar ce am făcut? Întrebă Dumnezeu.

— Ai început iar să meșterești! Spuse Lucifer.

— Ce?

— OAMENI!

Dumnezeu tuși și își mângâie bărbia, privind-și țintă adversarul.

— Încetezi numaidecât să-i urmărești!

— Și dacă nu?

— Dacă nu, o să te urmăresc eu pe tine!

— Ah, da? Păi, încearcă, să vedem și noi ce iese. Mă distrez de pe acum.

După părerea ta, avocații sunt la tine sau la mine? Ripostă Președintele, apăsând pe butonul din sertarul lui.

Peretele începu să se închidă încet. Dumnezeu așteptă până ce acesta ajunsese la jumătatea drumului, trase aer în piept, și Satan îl auzi strigându-i din celălalt capăt al încăperii:

— O SĂ FIM BUNICI!

Peretele rămase imediat pe loc. Dumnezeu văzu chipul îngrozit al lui Satan, care se apleca pentru a-l vedea din nou.

— Ce-ai zis?

— Ai auzit foarte bine!

— Băiat sau fată? Întrebă Satan, cu un glăscior îngrijorat.

— Încă nu m-am hotărât!

Satan se ridică dintr-o săritură.

— Stai, că vin acum! De data asta, chiar că trebuie să stăm de vorbă!

Președintele ocoli biroul, trecu după peretele despărțitor și se așeză alături de Domnul, la celălalt capăt al mesei... după care urmă o lungă convorbire, care ținu... și ținu... și ținu până seara...

Apoi, a fost dimineață și...

O eternitate.

Un vântuleț ușor sufla peste Central Park.

O grămadă de frunze luate pe sus de un vârtej începură să se rotească în jurul unei bănci de pe o alee rezervată pietonilor. Dumnezeu și Satan, așezați pe spătar, îi văzură de departe. Lucas și Zofia veneau, ținându-se de mână. Cu mâna rămasă liberă, fiecare împingea căruciorul cu două locuri. Trecură prin fața băncii, fără să-i vadă pe cei doi. Lucifer oftă de emoție.

— Poți tu să zici ce-oi zice, dar micuța e cea mai reușită dintre ei doi!
Spuse el.

Dumnezeu se întoarse și îl măsură cu o privire mucalită.

— Parcă stabiliserăm să nu vorbim despre copii!

Se ridicară amândoi odată și porniră pe alee, unul lângă celălalt.

— De acord, spuse Lucifer, într-o lume totalmente perfectă sau imperfectă, ne-am fi plictisit, să nu uităm asta! Dar, acum, că suntem singuri, doar tu și cu mine, poți să-mi spui! Când ai început să trișezi? În ziua a patra sau a cincea?

— Ce tot vrei de la mine? De ce să fi trișat?

Dumnezeu își puse mâna pe umărul lui Lucifer și zâmbi:

— Tu nu pui la socoteală și contribuția hazardului la toate astea?

Și a fost seară...

Și o sumedenie de alte dimineți.

SFÂRȘIT

1 TriBeCa – cartier situat la sud de Manhattan.

2 Litotă – figură de stil, care constă în a spune cât mai puțin și a face să se înțeleagă cât mai mult. (N. T.)

3 Roommate (engl.) – colegă de cameră. (N. T.)

4 O'Farrell – stradă din San Francisco, cu baruri rău famate.

5 Macy's – lanț de magazine de lux.

6 Babá – dispozitiv de forma unui mosor, fixat pe cheiuri, de care se leagă cu parâme vasele acostate. (N. T.)

7 Big Apple (arg. Am.) – porecla orașului New York.

8 Joc de cuvinte: litera q se pronunță la fel ca și cul (fr.) (fund, dos). (N. T.)

9 Joc de cuvinte: în original couverture (fr.) – copertă; cuvertură; acoperire. (N. T.)

10 Joc de cuvinte bazat pe pronunția aproximativ identică a cuvintelor: seins (sâni) și saints (sfinți). (N. T.)

11 Îngeraș (arg.) – polițist. (N. T.)

12 Cablecar – tramvaiul din San Francisco.

13 Scoop (arg. Engl.) – știre de senzație. (N. T.)

14 În original: On est responsable de ce qu'on apprivoise (fr.) – replică a Vulpilor din „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupery. (N. T.)

15 Kevlar – fibră sintetică, ușoară, trainică și foarte rezistentă la foc. (N. T.)